

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Ren_Dhark_057-McDyke_Tensor-Clovek_nebo_robot.pdb

PDB Name: RD_57_CZ.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.2.2007
Modification Date: 9.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ren Dhark, díl 57 (Mensch oder Roboter?)

Tensor McDyke: Člověk nebo robot?

přeložil: rsc 30.9.2004 - 2.1.2005 (rsc@email.cz)

Dveře dopadly s dutým úderem do magnetického zámku a mnoho mumlajících hlasů náhle umlklo. Jack O'Sullivan byl sám. Jeho prst přešel přes spínače přístrojů. Stupnice naskočily. Kaskády světla se mihly nad středovou konzolí. "Čas X minus třicet" řekl hlas ve videofonu. O'Sullivan zůstal zdánlivě klidný. Soustředil se na start. Neviděl mnoho tváří, mnoho zvědavých, senzacechtivých lidí. Neslyšel mnohohlasné mumlání. Prsty Jacka O'Sullivanova klouzaly po tlačítkách s intenzitou pianisty. Jeho obličej byl pevná maska. Jen jeho oči žily. Jeho pohled se míhal nad stupnicemi přístrojů. "Čas X minus dvacet!" Hlas ve videofonu byl klidný, chladný a prakticky neosobní. Jack O'Sullivan se náhle zarazil. Instinkt ho varoval. Neuměl si to vysvětlit. Údaje na stupnicích souhlasily. Ukazatele byly v zelených polích. Start se blížil. Poslední kontrola. Nic nestandardního. Všechno souhlasí. Žádná porucha. "Čas X minus deset!" Jack O'Sullivan sotva dýchal. Jeho pravá ruka se natáhla po ovládací páce. Na zlomek vteřiny zavřel oči. Pokud se mělo něco stát, pak k tomu muselo dojít teď. Tichý zvuk vysoce výkonného reaktoru pronikl do uší mladého zkušebního pilota. Sílil a měnil se v pronikavé vytí. Jack O'Sullivan naslouchal. Spokojeně vydechl. Znal toto vytí. Jeho sluch by poznal každý nesoulad. "Čas X minus pět vteřin!" Poprvé Jack O'Sullivan uslyšel v tom hlase lehké rozčilení. Videofon. Pilot nemohl slyšet, jak davy venku na okraji startovací plochy ztichly. Montéři, technici a zaměstnanci správního oddělení Terra-Motors upřeně hleděli na zážeh křiklavě červeného jettu s průhlednou tlakovou kupolí. Zvuk vysoce výkonného reaktoru klesal. Zvuk byl lehký, méně nervydrásající. "Start!" Prsty Jacka O'Sullivanova se sevřely kolem ovládací páky. Hluboce dýchal, pohyboval pravou rukou po milimetrech dopředu - a byl vtlačen do křesla. Jett se vyřítíl směrem k nebi.

Zpočátku se nedělo nic vzrušujícího, jett reagoval i na nejmenší pohyb ruky.

Jack O'Sullivan ztratil svou nedůvěru, překonalo jí vzrušení.

Jako nejmladší zkušební pilot nových strojů Terra-Motors byl čas od času vystaven osočování od svých starších kolegů. Nyní ale nastala jeho velká hodina, nacházel se v kokpitu nového prototypu.

"Test tři" řekl otrávený hlas z vifu. "Obraz máme výborný, O'Sullivaně!"

"Prima!" odpověděl mladý zrzavý pilot.

Zahájil test tři. Nepatrně přitáhl ovládací páku, letmo stiskl červeně svítící tlačítko na pomocné konzoli - a jett s vytím vyrazil k zemi.

Hvízdání vzduchu pronikalo do kabiny.

Jack O'Sullivan upřeně hleděl dolů. Země se nebezpečně rychle blížila. Kopce ležely přímo před ním. Do oka se mu zaryl stříbrně se třpytící líný tok Rio Grande.

"Přerušit, O'Sullivaně!"

Pilot se pohnul. Stroj poslouchal jeho příkazy jako mladý orel volání své matky.

Nádherný obraz země klouzající stranou a let nad Rio Grande směrem k viditelnému zářezu, kterým řeka vtékala do Caballo Mountains.

A náhle už jen obloha - modrá bezoblačná obloha. O vteřinu později zavřel oslněný Jack O'Sullivan oči. Letěl přímo do slunce.

Nepatrný stisk tlačítka stačil a kolem průzračné kopule se přetáhla odrazná vrstva. Nyní se mohl dívat přímo na slunce které vypadalo jako pronikavě zářící míč s narudlým okrajem.

Volně letěl.

Lehké vytí reaktoru běžícího na vysoký výkon se změnilo. Bylo pronikavé, téměř agresivní.

Se zmateným trhnutím stáhl O'Sullivan ovládací páku zpět. Stroj poslechl. Pronikavé vytí zmizelo. Ale zato se náhle začala třást kabina. Zdálo se, jako by jasně červený jett náhle uchopila obří ruka.

Jack O'Sullivan polkl. V jeho tváři to pracovalo. Nakonec zaklel.

"Zasraný krám!"

Jeho pravá ruka se sevřela kolem kovové rukojeti páky. Pod kůží mu vystoupily klouby prstů. Jeho pohled zůstal na výstražném světle. Konečně pronikavá červená zhasla.

Čelo pilota bylo pokryté tenkým povlakem potu. Mezi zuby mu s pískáním unikl vzduch. Hřbetem ruky si utřel kapku potu na nose. Poté následoval reflexivní pohyb. Strčil levou ruku do kapsy a dal si do úst novou žvýkačku s příchutí whisky. Žvýkání ho uklidňovalo.

Opatrně zase přitahoval ovládací páku. Po milimetrech. Ze zadní části jett se ozvalo lehké vytí. V součtu byl hluk stále jasnější, hlasitější a naléhavější. Pozvolna se zvyšoval až k téměř ohlušujícímu řevu. Jack O'Sullivan s trhnutím přitáhl páku k sobě. Opět napjatě naslouchal. Zrychleně dýchal. Všechno běželo, také otřesy se ztratily.

Rychle se rozhlédl. V horizontální poloze se stroj hnal nad příměstskou částí Alamo Gorda. V dálce město prakticky srůstalo s Otero Basin. Zdálo se, že bizarní skalní útvary s ním mají jakýsi symbiotický vztah.

O'Sullivan se zase rozhlédl kolem. Podivné otřesy stroje se zase objevily. Přenášely se do jeho sedadla a způsobovaly třesavku jako u všech mladých pilotů.

Červené výstražné světlo se rozblikalo.

"Zasraný krám, zatraceně" nadával jack.

Vífo se se zábleskem rozzářilo.

"Co se děje, mladý?"

O'Sullivan byl rudý jako rajče a rozhněvaně se podíval na vífo. Uviděl, jak se na něj šklebí lesknoucí se vrásčitá tvář.

"Omlouvám se" zamumlal technik. "Máte potíže, hochu?"

O'Sullivan vztekle sevřel rty. Nikdy toho muže nedokázal odnaučit, aby mu říkal mladý nebo hochu. Nenáviděl to.

"Ano! Mám potíže!" zaprskal Jack jízlivě. "Ta věc stávkuje."

Jeho pohled se vrátil k přístrojům na středové konzoli. Ručička tachometru se zvolna šinula přes zelené pole a blížila se k bledě modré značce.

Otřesy narůstaly. I obraz ve vífu začal být nestabilní. Lesknoucí se tvář technika na chvíli zmizela. Potom se opět objevila. Tentokrát sebou rozčilením trhnul.

"Vraťte se, chlapče. Testy jsou přerušeny." Hlas zněl znepokojeně a naléhavě.

Jack O'Sullivan odpověděl svým způsobem. Nechal svůj prst dopadnout na tlačítko. Obrazovka zhasla. Ve svých osmnácti letech se již považoval za muže. Ale tihle lidé ve zkušební oblasti s ním jednali jako s malým hochem.

Zarputile se o to Jack O'Sullivan pokusil ještě jednou. Natáhl ruku a dotkl se ovládací páky. Otřesy se náhle ztratily.

Jackovy oči se sevřely do úzkých štěrbin. Zvýšil rychlost. Ručička se pomalu pohybovala po stupnici z modré až k červené oblasti. Náhle se ozvalo vytí.

Jack zaklel a s trhnutím přitáhl páku k sobě. Skoro se mu zdálo, jako by chtěl jett každou chvíli vybuchnout.

Země se blížila. Mladý pilot zděšeně otevřel oči. Detaily díky chvění se vzduchu splývaly.

K hrozivému vytí pohonu které pronikalo dovnitř se přidalo ječení, jak se jett řítí vzduchem jako kulka.

Tak, pomyslel si Jack vztekle, tvůj konec se blíží. Už druhý zkušební let se měl stát jeho osudovým. Proklel sebe, stroj, techniky.

S veškerým zoufalstvím uchopil O'Sullivan ovládací páku. S trhnutím jí přitáhl k sobě a cítil tuhý odpor. Stroj už nechtěl poslouchat.

Skalní masív se blížil a detaily byly stále patrnější. Strmě čnějící skála vypadala jako ruka, která se po něm natahuje. S tváří bledou jako křída se Jack zhroutil v sedadle. Pomalu se mu nedostávalo vzduchu jako by mu něco sevřelo krk. Chtěl žít. Náhle začal Jack křičet. Nahlas a pronikavě. Nesměl zemřít - ještě ne. Skalní výčnělek začal náhle mizet. Jack O'Sullivan nevěřil svým očím. Opět nad sebou uviděl oblohu - spásnou oblohu. Nekonečně pomalu otočil mladý pilot hlavou. Vzdalující se skalní výčnělek proklouzl jen dvacet metrů pod prudce se řítícím jettem. Jack O'Sullivan propukl v bezhlasy pláč. Nikdy neviděl smrt tak zblízka jako teď, ani tehdy na Hope, když Amfiové zaútočili na Cattan. Jeho rodiče tehdy přišli o život. Jack na to nevzpomínal rád, nechtěl si připomínat tu hrůzu, zděšení, zoufalství a paniku. Strach mu stále ještě stahoval hrdlo, ale jett se opět strmě blížil k nebi. Nyní už O'Sullivanovi nehrozilo žádné riziko. Klid. Uvolnění. Vzpamatovat se. Zkroucený pilot zůstal sedět v křesle. Jeho ztuhlost mizela jen pomalu. Zpozoroval blikání kontrolky nad vífem, ale Jack nereagoval. Ani potom ne, když se k blikání kontrolky přidal ještě oznamovací tón. Důtklivý, vybízející. Předtím zablokoval spojení a jen on mohl blokaci zase uvolnit. Ještě ale nemohl. Zřejmě by se mu smáli. Nic nenáviděl Jack O'Sullivan tak, jako výsměch, pošklebky a aroganci druhých. Teprve když se jett vnořil do mraků, probudil se pilot ze své strnulosti. Na rtech cítil sůl ze svých slz a prudkým, vzdorovitým pohybem ruky je setřel. Do obličeje se mu pomalu vracela barva. Znovu se začal starat o řízení. Jett kroužil. Stroj opět poslouchal jako by se předtím nic nestalo. Mírné vytí znělo jednotvárně, důvěrně, monotónně. Mraky se roztrhly a on opět uviděl povrch země. Důvěrně známý obraz - Alamo Gordo zalévaly poslední paprsky zapadajícího slunce. S ječením se jett hnál ke zkušební oblasti. O pár minut později sklouzl pronikavě červený testovací stroj v ploché křivce ze zářivě modrého nebe. Poté co se rozhlédl Jack O'Sullivan poznal, že se od jeho startu nic nezměnilo. Přistávací dráha stále ležela na svém místě a obklopovalo jí obrovské množství lidí. Pracovníci Terra-Motors, zvědavci z Alamo Gordo. Obrovské parkoviště vedle zkušební oblasti bylo přeplněné, tisíce jettů všech typů zářilo ve slunečním světle. Klidnou rukou zapnul Jack vífo. Objevil se obličej. Bílý, ztrhaný obličej s tmavými očima. O'Sullivan mimoděk zadržel dech. Šéf pokusné série Hurikán. "Přistaňte bez dalších zkoušek, O'Sullivaně" zavrčel Dr.Manning hrubě. "Rozuměl jste?" Jack O'Sullivan sebou vzdorovitě pohnul. "Nejsem přeci hluchý. Přistávám. Ale radím vám, aby se technici na tenhle krám podívali, pane." "Co tím chcete říct?" osopil se na něj Dr.Manning. Ale Jack O'Sullivan si ho už nevnímal, soustředil se na přistání. Bílá přistávací dráha se rychle blížila. Dr. Manning stále ještě mluvil. Jeho hlas se měnil až k zuřivému šepotu, zřejmě u svého nejmladšího zkušebního pilota neočekával takovýto vzdor. A všichni ostatní hovor poslouchali. Jack věděl, že mu Manning připraví děsivé přivítání. Ale i kdyby se s ním musel seznámit. V každém případě měl Jack irský původ. Byl tvrdohlavý. A sám věděl, že mnohdy jde hlavou proti zdi. Ale tahle porucha na zkušební stroji ho skoro zabila. Uvnitř se stále ještě třásl. Poslední pohyb ruky. Několik stupnic sklouzlo do záporných oblastí. Jack svažtil čelo. Nevěděl jak začít. "Zasraný krám" řekl ještě jednou tak nahlas, aby to slyšel i Dr.Manning. Koutkem oka O'Sullivan zpozoroval, jak šéf pokusné série šokovaně zalapal po dechu a potom zmizel z obrazu vífa, jako by ho kouzlil had. Ted' se Jack O'Sullivan zašklebil. Opět se vynořila lesknoucí se tvář Peta Garinchase. Znepokojeně se na něj z obrazovky díval. "Chlapče, chlapče" zamumlal suše. "Krásně jste si nadrobil, mladý." O'Sullivan po něm střelil jedovatým pohledem a s trhnutím přitáhl ovládací páku. Vysoce výkonný reaktor byl odpojen. Vytí odumřelo. Zmizelo lehké chvění stěn. Poslední pohyb ruky. Jett lehce dosedl a zůstal stát. Hrobové ticho. Jett se lehce houpal na vzduchovém polštáři. O'Sullivan opřeně hleděl přes tlakovou kopuli. Tváře viděl jakoby za závojem. Mása se vlnila. Lidé na něj zřejmě něco volali. Někteří pochvalně tleskali. Mladý pilot se pomalu otočil, takže mohl vidět celé okolí. Nelíbil se mu ten shluk lidí, nechtěl žádnou publicitu. Ale potom uviděl přicházet tři muže. Spěchali uličkou v davu a hnali se k němu přes přistávací dráhu. Vepředu byl Dr.Manning. Jeho jindy tak bleďá tvář měla barvu zralého rajčete. Široce se rozmachoval rukama, jako by tím chtěl zrychlit svou chuť. Jack O'Sullivan se unaveně zašklebil. Odepnul se a zrušil magnetické blokování vstupu. Dveře se se zasyčením otevřely. Po hrobovém tichu uvnitř se Jackovi mnohohlasné bručení tam venku zdálo jako řev orkánu. Opatrně a ztuhle se odstrčil od sedadla a vyskočil ven. Protáhl se. Tři muži s Dr.Manningem v čele se blížili. Jack O'Sullivan nedbale přesunul svou žvýkačku s příchutí whisky na druhou stranu a setřel si z čela pot. Potom si s trhnutím sundal z hlavy přílbu a prsty si projel své krátké černé vlasy. Dr.Manning zpočátku nic nekomentoval. Minul ho a dlouze si prohlížel kopuli.

Z jakéhosi důvodu také davy kolem náhle zmlkly. Tušili nějakou senzaci. Mladý pilot hodil přilbu jednomu z techniků, kteří přišli s Manningem a pokrčil rameny.

Náhle se šéf otočil. Jeho tmavé oči se chladně blýskaly.

"Co se stalo během letu?"

"Pokud dovolíte, pane, navštívil bych nejprve jídelnu a trochu se osvěžil. Za půl hodiny se ohlásím ve vaší kanceláři. Pokud se chcete něco dozvědět dřív, prohlédněte si záznam o letu. Doufám, že alespoň ten fungoval" poznamenal k tomu Jack kousavě.

Vykročil a šéfa si dále nevšímal. Dr. Manning byl bledý jako křída. Jeho rty sebou škubaly. Z tmavých očí mu sálal ničivý oheň.

"O'Sullivan!"

Štíhlá postava s úzkými body kráčela pryč, aniž by se ohlédla. Manning zuřil. Oba technici z jeho doprovodu o něco ustoupili a předstírali první, rychlou prohlídku testovacího stroje.

Manning bezmocně stál a svíral pěsti vedle Hurikánu. Třásl se vztekem. Náhle se dal do pohybu a spěchal přes přistávací dráhu.

Oba technici se na sebe podívali, zašklebili se a dívali se na O'Sullivan, který již skoro dosáhl obrovské budovy jídelny.

"Chlapec má dynamit v kostech" řekl jeden z nich. "Ale tohle bylo příliš."

"Tvrdá irská palice" smál se druhý. "Znám tenhle typ. Když jim ukážete, kde jsou dveře, tak se otočí a projdou zdí."

Shluk lidí se pomalu rozpouštěl. První jetty odstartovaly. Červené, modré, zelené a žluté stroje se koupaly v posledních paprscích slunce.

Oba technici se podívali na oblohu.

"Blíží se čas, aby tahle stará šunka šla do šrotu, dneska už se kupují jen turbo jetty. Co myslíš ty?"

Druhý technik duchem nepřítomně hleděl na dvoumístný letoun, který mizel směrem na Alamo Gordo.

"Já bych jen chtěl vědět, co u nás chtěli lidé z GBO" zamumlal.

Jack O'Sullivan vstoupil do jídelny.

Zůstal stát ve dveřích. Všechny stoly byly obsazené. Kombinace černé, modré a červené barvy, bílé pracovní obleky. Technik v černé kombinéze vykročil naproti Jackovi. Pete Garincha se zašklebil a pokývl na mladého pilota, aby ho následoval.

"Co je?" zeptal se Jack útočně.

"Zmizni odsud, chlapče. Čeká na tebe GBO."

O'Sullivan přivřel oči a nedůvěřivě se na technika podíval. "Na mě?" zeptal se chraptivě.

Technik se opatrně rozhlédl kolem. Jack zřetelně poznal, jak se Garincha lekl. Jeho obličej sebou trhnul.

"Příliš pozdě" zavrčel chraptivě, našpulil rty a strčil ruce do kapes. Pískající opustil překvapeného pilota.

Jack O'Sullivan viděl přicházet oba muže.

Nehybně stál a přemýšlel. Nedokázal si představit žádný rozumný důvod, proč by právě jeho měla hledat Galaktická bezpečnostní služba.

Jeden z nich byl velký, ramenatý a vypadal, jako by mnoho let žil pod širým nebem. Pod ostrým pohledem z jeho tmavých očí Jacka O'Sullivan zamrazilo.

Druhý muž byl jeho přesný opak. Malý, zavalitý a se slámově žlutými vlasy. V očích mu blýskaly taškařice. Tvář působila téměř dobromyslně, ale Jack se nenechal jeho vzhledem ošálit.

"Co ode mě chcete?" zeptal se uštěpačně, když se oba muži těsně před ním zastavili.

Malý pohlédl k velkému a usmál se.

"Chlapec jde hned do útoku." Usmál se a podíval se na Jacka O'Sullivanu přívětivě. "Jste Jack O'Sullivan, ano? Byl byste tak laskavý a odpověděl nám na pár otázek?"

"Možná ano" odpověděl Jack prudce. Zpod přivřených víček pohlédl na velkého agenta. V jeho ostře střižené tváři s tmavými očima se nic ani nepohlo. Ten muž je nebezpečný, projelo mladým pilotem. Ve vážném případě by s ním nechtěl mít nic co do činění.

"Možná bychom se měli nejprve představit? Podívejte se na naše průkazy, chlapče."

Ukázali dvě fluoreskující známky.

"Já jsem Jörg Ankon a tady můj kolega Clint Derek. Je to nemluva, ale toho už jste si všiml, že?"

"Nenazývejte mě stále chlapče. Poznamenejte si to."

"Oh!" Tvář Jörga Ankona se zašklebila. "Promiňte, pane O'Sullivan. Nechtěl jsem se vás dotknout."

Jack nevěděl, jestli to agent myslí vážně. Zamyšleně přešel pohledem od Ankona k Derekovi a vzdorovitě si strčil ruce do kapes.

"Pokud dovolíte, nejprve bych si chtěl něco objednat. Později se mě můžete ptát!"

Aniž čekal na odpověď, prošel O'Sullivan mezi oběma muži. Věčně se šklebící agent Jörg Ankon ho dráždil.

Jack zamířil k řadě stolů. Ze všech stran ho hlučně zdravili, ale pilot mrzutě pokývl a neodpovídal na žádné otázky. Cítil pohledy obou agentů GBO na svých zádech.

Teprve u baru se O'Sullivan otočil. Ankon a Derek ho následovali. Chlapec si vzdorovitě opřel lokty o naleštěnou desku a objednal si svůj drink.

Dostal vysokou, štíhlou sklenici s nažloutlou kapalinou a zdvihl ji ke rtům. Ve stejném okamžiku nastalo hrobové ticho.

Mladý pilot se zmateně otočil. Ani ne tři kroky za ním stála Matka.

Dobrý duch jídelny vážila na tři centy. Dobromyslná tvář zavalité ženy vyjadřovala své obavy o osamělého chlapce.

Jack O'Sullivan byl červený až po uši. Věděl, že stejně znovu vyvolá všeobecný smích.

"Kdo od tebe co chce, chlapče?" zeptala se ho hlasem, který musel být slyšet v každém rohu obrovské místnosti.

Jack O'Sullivan držel sklenici, jako by jí chtěl rozmáčknout. Střídavě byl rudý a bledý.

"Já" zeptal se Jörg Ankon a srdečně se na Matku usmál. "Vy jste jeho matka?"

Několik vteřin panovalo hrobové ticho. Následoval hlasitý smích. Židle vrzaly. Muži v pozadí povstali. Nikdo si nechtěl nechat tu scénu uniknout.

Na Matčině mocné hrudi se mohl vyplakat leckdo. Ochraňovala všechny. Její srdce bylo velké, ale tohoto mladého pilota měla ve svém srdci uzavřeného obzvlášť.

Ale teď Matka přímo explodovala.

"Ticho" zahřměla hlasem, který by každému instruktorovi v kadetce vyrazil dech.

Smích náhle ustal a nastoupilo mlčení. Nikdo si netroufal ani hlasitě dýchat, všichni už Matku dobře znali. Pokud se Matka rozzuřila, potom se třáslы stěny.

Jack O'Sullivan by se nejraději propadl do země. Ale stál tu se sklenicí v ruce a Matčina široká záda ho téměř zakrývala.

Matka pohlédla na oba agenty.

"Co od něj chcete?"

"Ale, milá paní..."

"Já nejsem žádná milá paní. Já jsem Matka. Rozumíte?"

Jörg Ankon pokrčil bezmocně rameny a pohlédl na Clintu Dereka.

Dřívější lovec z Aljašky se na Matku na několik vteřin podíval. Potom natáhl své ruce, uchopil matku za ramena a postavil tu horu masa kousek stranou. Matčiny vzteklé protesty ho nechávaly zcela lhostejným.

"Tak, pane O'Sullivaně" řekl klidně. "Teď ukažte, že jste muž a pojďte s námi. Chceme se vás zeptat na něco ohledně zkušebního letu. Doufáme totiž, že byste nám mohl pomoci."

Jack mu pohlédl do očí a neobjevil v nich žádné nepřátelství. Matka už zase chtěla vyjet vztekle na agenta. Mladý pilot postavil sklenici prudce na naleštěnou desku, až část kapaliny vyšpláchla.

"Jdu s nimi" řekl drsně. A potom se obrátil k Matce: "Nech mě být, Matko. Nejsem už žádné malé dítě."

Vykročil a následoval Dereka a Ankona k východu. Třesoucí se Matka tu stála a dívala se za nimi. Zprvu váhavá salva smíchu se vrátila. Matka vrhla kolem několik jedovatých pohledů a stáhla se za bar. Bojovala o své hochy jako kvočna o svá kuřátka.

Antigravitační šachtou byla trojice mužů vynesena vzhůru. Zdálo se, že se tu Clint Derek vyzná, zamířil přímo k pracovně Dr.Manningse.

Také zde, v budově výzkumného centra, byla silná bezpečnostní opatření. Trojice mužů stanula před uzavěrem z elektromagnetických paprsků. Průchod do traktu s pracovním jím byl povolen teprve tehdy, když oba agenti přejeli svými fluoreskujícími odznaky pod kontrolní čočkou.

Nikdo nepromluvil. Zvukově izolovaný kryt podlahy tlumil jejich kroky. Před pracovním Dr.Manningse se tři muži zastavili.

Jack O'Sullivan opět nasadil vzdorovitý výraz. Jörg Ankon mu přátelsky poklepal na rameno.

"Jen neztratit nervy" zamumlal.

Clint Derek stiskl tlačítko vedle dveří. Po několika vteřinách uvolnil magnetický zámek vstup a dveře se zasyčením sklouzly stranou.

Dr.Manning stál u okna a byl k návštěvníkům obrácen zády. Teprve když si Jörg Ankon odkašlal, otočil se šéf zkušební série Hurikán k nim. Jeho oči se při pohledu na Jacka O'Sullivanova stáhly.

"Posaďte se, pánové!"

Jörg Ankon strčil mladého pilota do pneumatického křesla, které se okamžitě přizpůsobilo tvaru jeho těla.

Jen Dr.Manning zůstal stát. odhadoval malého Ankona, krátce pohlédl na Clintu Dereka a potom svůj pohled zamířil na Jacka O'Sullivanova.

"Doufám že víte, že dnešní zkušební let byl současně váš poslední, O'Sullivaně. Nebudu snášet to, že byste ještě jednou..."

"Dovolíte?" zeptal se s úsměvem Jörg Ankon a strčil si cigaretu mezi rty.

Dr.Manning zalapal podrážděně po vzduchu. Mrzutým pohybem mávnul rukou.

"Nejsem zvyklý, aby mě někdo přerušoval, pánové" řekl chladně a hrozivě. "Ani příslušníci GBO. Máme své úkoly. Víte snad, že Terra-Motors oproti konkurenci z Evropy a Asie..."

"Vím to" přerušil ho malý Ankon laskavě. "Také jsme sledovali zkušební let, že, Dereku?" potáhl z cigarety a vyfoukl kouř ke stropu. "Zdá se mi proto směšné svalovat selhání pohonu na pilota. Co myslíte vy?"

"To záleží jen na O'Sullivanovi" odsekl Manning.

"Dovolte!"

Jack O'Sullivan vztekle vyskočil ze svého křesla, ale Clint Derek silným tlakem ruky zatlačil hocha zpět.

"Teď můžete mluvit, Ankone" zabručel klidně.

"Dobře. Co jsem tu chtěl říct? Tak tedy. Řekněte, doktore, opravdu si myslíte, že by pan O'Sullivan byl tak hloupý a chtěl se zřítit? Ne, ne. Chyba je někde jinde. Možná v montážním oddělení, možná už ve vývoji."

Dr.Manning se na něj upřeně podíval, potom se otočil a přešel k oknu. Tři muži mohli pozorovat, jak opakovaně sevřel ruce v pěst.

"Také myslíte na sabotáž?" zeptal se náhle tiše.

Jack O'Sullivan se zasyčením vypustil vzduch mezi zuby. Jako bez ducha hleděl na záda svého šéfa. Pomalu si ho prohlížel. Setřásl ruku Jörga Ankonse. Jeho oči se chladně a hrozivě zableskly. "Můžu se zeptat - podezíráte mě ze sabotáže? Zrovna mě?"

"Koho jiného?" Dr.Manning se otočil a chladně, vyzývavě si měřil mladého pilota.

O'Sullivanova hlava náhle zrudla. Chvilí to vypadalo, jako by se mladí Ir chtěl na svého šéfa vrhnout. Ale pak pomyslel na to, že by si tím příliš nepomohl. Náhle se dal do drsného smíchu, otočil se a spadl zpátky do svého křesla.

Agresivním pohybem ruky si strčil do úst novou žvýkačku.

"Promyslete si to ještě jednou" pokračoval Dr.Manning. "Kdo byl jako poslední u stroje. Garincha s ním mohl něco udělat."

Jack O'Sullivan zacloumal rozhořčeně hlavou.

"Všechno jsme prověřili. Vše bylo prověřeno tolikrát, že se nic nedalo přehlédnout. Ale vy, O'Sullivan, jste mladý a nejste u nás dlouho. Já nebudu snášet to, aby náš vývoj byl poškozován sabotážemi."

"Teď pomalu" vpadl mu Clint Derek do řeči. "Je jisté, že se stala sabotáž. Víme jistě, že v poslední době se vyskytlo množství takových tajemných případů. Budeme muset tvrdě zasáhnout. Někde najdeme nějakou nitku. Ale potřebujeme důkazy, podezření nám nijak nepomůže. Kromě toho se mi zdá velmi laciné vinit z té boty mladého pilota, který se sám málem stal obětí té machinace."

"Obět?" vykřikl Manning. "Tamhle sedí. Nic se mu nestalo. Možná od začátku věděl, že se mu nemůže nic stát."

O'Sullivan stiskl zuby tak pevně, až ho rozbolela dolní čelist. Jörg Ankon se k němu naklonil a konejšivě mu položil ruku na rameno.

"Jen žádné rozčilování" varoval ho s úšklebkem. "Řekněte nám něco o sobě, O'Sullivan. Odkud jste, vzdělání a tak."

"Není toho moc k vyprávění" odpověděl Jack drsně, na svého šéfa ale ani nepohlédl. "Jako malý jsem se vydal se svými rodiči na GALAXY na cestu na Hope. Otec sloužil pod velitelem Samem Dharkem jako technik a chtěl se se svou rodinou usadit na novém světě. Jak to dopadlo, to určitě víte."

Jack si přejel rukou přes oči. Vzpomínky se vrátily. Vzpomínky, kterých se chtěl zbavit.

"Moji rodiče přišli o život při útoku Amfiů na Cattan" pokračoval po krátké přestávce. "Podrobnosti bych rád vynechal. Byl jsem přijat do jiné rodiny, navštěvoval jsem školu a měl jsem jen jedno přání - stát se astronautem. Kvůli pomstě, rozumíte? Zhloubal jsem se do knih, zažral jsem se do techniky a po našem návratu sem jsem absolvoval jeden rychlokurz. Zkoušky jsem udělal s vyznamenáním. To je také důvod, proč jsem byl hned přijat u Terra-Motors."

"A proč jste se stal zkušebním pilotem?"

"Myslíte si, protože je mi teprve osmnáct?" Jack O'Sullivan přivřel oči a pohlédl na své ruce. "Chtěl jsem vyzkoušet sám sebe jestli je ve mně něco, abych mohl začít jako poručík pod velitelem Dharkem."

Přestávka. Oba agenti si vyměnili významný pohled. Jen Dr.Manning se pohnul a pokrčil opovržlivě rameny.

"Představy mládí" zamumlal pro sebe.

"Neberte tomu mladému muži jeho iluze" obořil se na něj Clint Derek tvrdě. "Pozemská flotila potřebuje dobré přírůstky. Dejte si k TF žádost o přijetí do kadetky, pane O'Sullivan. Nevěřte ale, že je to dětská hra. Až k poručíkovi to je tvrdá cesta."

"Jak starý byl velitel Ren Dhark, když byl jmenován na poručíka?" zeptal se Jack jízlivě.

"Jednadvacet!"

Oči Jacka O'Sullivana se rozzářily. Nemusel odpovídat. Jeho rozhodnutí bylo pevné.

Derek a Ankon se na sebe opět podívali a potom malý agent přikývl.

"Dobrá, pane O'Sullivan. Vydáte se na svou cestu. Ale nejprve musí být vyjasněna ta věc tady. Nepředpokládáme, že s těmi událostmi máte něco společného. Derek se zúčastní vašeho příštího zkušebního letu."

Dr.Manning chtěl vybuchnout. Ale Derek ho mrzutým pohybem ruky zarazil.

"Máme rozkazy vyšetřit případ u Terra-Motors. Nyní navrhuji, abychom jednotlivě vyslechli všechny osoby, které se účastnily stavby toho stroje."

Příští ráno klesli oba vyčerpaní agenti do svých křesel. Nedostali se ani o krok dál.

Zdálo se, že po instalaci bezvadně fungujícího pohonu do testovacího stroje se ho nikdo ani nedotkl.

Stáli před záhadou.

Záhada nad záhadu.

V podzemním výzkumném centru v Alamo Gordo se usilovně přemýšlelo.

Astrofyzik profesor Monty Bell, vždy čilý vědecký vedoucí skoro vůbec nespál. Věděl, že je unavený a nevyspalý, nikdo z něj ale nemohl sejmut obrovskou zodpovědnost. Poruchy senzorů v celé Sluneční soustavě.

Monty Bell si rukou prohrábl vlasy. Jeho protějšek cítil profesorovo zoufalství. Třetí muž stál u okna a kouřil. Širokým panoramatickým oknem pronikalo světlo umělého slunce což způsobovalo, že obličeje všech tří mužů vypadaly bledší, než ve skutečnosti byly.

Monty Bell si odkašlal.

"Musíme vytvořit skupinu zkušených lidí a dostat je na palubu lodi KAHN. Kapitán Magode mi byl dán k dispozici." Bellův hlas zněl unaveně. Pohlédl na zachmuřeného Wrena Craiga. Astrofyzik s šedobílými vlasy a jasnými očima

přikývl. "Doufám, že nahoře něco zjistíme, pánové."

Muž u okna se otočil. Rozhodným pohybem ruky zamáčkl svou cigaretu v připraveném popelníku.

"Rembrouku, vy jste v současné době jediný člověk, který by mohl ty záhadné poruchy senzorů vyřešit."

Rembrouk přistoupil k neobvykle rozložitému stolu posetému ovládacími panely, světelnými body a obrazovkami a opřel si o něj ruce.

"Nejprve byste si měl na několik hodin lehnout a prospat se, profesore" řekl srdečně. "Potřebujeme vás. Všichni vás potřebují. Kromě toho nám moc nepomůžete, když se z vás pomalu, ale jistě stane kostlivec."

Bell unaveně mávl rukou a pokusil se o slabý úsměv.

"Já nejsem tak důležitý. Vy jste odborník na senzory, Rembrouku, vy budete muset zjistit, co za tím vězí. Prosím, vyvarujte se každému napětí mezi lidmi, které si vyberete. Profesor Craig se ujme řízení toho podniku."

"Domluveno!"

Craig se usmál směrem k Rembroukovi.

"Oba se známe už z Hope, profesore, ale zatím jsem spolupracoval jen se svými kolegy Ossomem a Bentheimem. Pokusím se nezneužít vaší důvěru."

Bell mrzutě mávl rukou.

"Pospěšte si, pánové."

Craig se okamžitě zvedl. Oba muži natáhli ruku přes stůl k profesorovi.

"Mnoho úspěchů!"

Craig a Rembrouk opustili místnost. Bell se ještě chvíli upřeně díval na dveře, za kterými oba vědci zmizeli. Pomalu a unaveně se zvedl. Spánek. Musel se vyspat. Ale Monty Bell věděl, že ho jeho myšlenky neopustí. Ani ve spánku. Jen by z toho blouznil.

Bell opatrně stiskl jedno tlačítko. Obrazovka vířila se rozzářila a objevil se na ní obličej bíle oděného muže.

"Ano, profesore?"

"Musím jít spát, doktore Sarano, ale obávám se, že nedokáži zavřít oči. Máte tu něco..."

"Jsem u vás do dvou minut, profesore!"

Bell se unaveně usmál. Pomyslel na Rena Dharka, který se ztratil kdesi mezi hvězdami. Snad už ani není naživu...

Bell si jednoduše nedokázal představit, jak by mohla vypadat budoucnost lidstva bez tohoto mladého, rozhodného velitele. Dhark chyběl všem, nejen jemu.

Tiché zašumění ho vyděsilo.

Dr. Sarano vstoupil do profesorovy pracovny. Zůstal stát před Bellem a pátravě si ho prohlížel. Náhle přikývl.

"Nejvyšší čas, profesore. Tady! Vezměte si to. Potom budete spát přesně deset hodin."

"Deset hodin?" zavrtěl Monty Bell hlavou a prohlížel si malou žlutou perlu na lékařově dlani. "To nejde, doktore. Nemohu..."

"Můžete, profesore" utrhнул se na něj lékař. "Jsem osobně zodpovědný veliteli Dharkovi za vaše zdraví. Výslovně mi to přikázal..."

"Dejte do sem" zavrčel Bell unaveně. Vzal perlu z otevřené dlaně, ještě jednou se na ní nedůvěřivě podíval a pak si jí strčil do úst. Nechutí se mu protáhl obličej, ale Sarano z něj nespustil zrak. Pozoroval profesorovy napjaté reakce. Náhle k němu přiskočil.

Monty Bell zamával rukama ve vzduchu a z hrudi mu vyšlo tlumené zasténání. Sarano natáhl ruce a zachytil bezmocné tělo. Než zvedl Bella ze země, profesor již spal.

O pět minut později ho lékař přikryl superlehkou přikrývkou, opatrně opustil ztichlou místnost a zamkl dveře.

"Příkaz pro dozor" řekl do obrazovky, která byla napravo ode dveří. Profesor Bell se probudí nejdříve za deset hodin. Tato doba se musí bezpodmínečně dodržet."

Sarano počkal, dokud se na obrazovce nepohybovaly řady čísel a obrazců. Potom přikývl a spokojeně odešel.

Bell spal, tiše a beze snů.

Arc Doorn zívнул.

"Chtěl bych konečně spát" reptal. "K čertu s tím podezíráním. Stále jen opakuji, že já a má skupina nemáme s těmi sabotážemi nic společného."

Už po mnoho hodin seděl sám ve stejné místnosti a upřeně hleděl na obrovskou obrazovku vířící. Všichni seděli. Vědci, agenti, lékaři.

"My máme čas, pane Doorne. Mnoho času. Budeme vám klást stále tytéž otázky, dokud nám nedáte nějakou uspokojivou odpověď."

Arc Doorn se mrzutě podíval na mluvčího. Seděl těsně před obrazovkou. Široká plochá tvář s velkýma sovíma očima které neznaly žádné slitování.

Doorn věděl, že na něj budou zkoušet všechno možné, ale pomalu toho začínal mít dost. Až po krk.

"Co se stalo na obranné stanici 176, pane Doorne?"

Arc Doorn se podrbl na nose. Sibiřan udržující si tak dlouho pověst technického génia ani nevěděl, proč sabotáž vůbec provedl. Sabotáž. Doorn si opovržlivě odfrknul.

"Nevím" zakřičel náhle neovladatelně. "Nechte mě spát. Už vám nic víc neřeknu."

Posadil se pohodlněji, zkrčil si ruce na hrudi a zavřel oči.

Oči. O několik vteřin později se postavil rovně jako svíčka. Brnělo ho celé tělo. Zdálo se mu, že ho obalují tisíce

mravenců.

"K čertu" vyrazil ze sebe Arc Doorn a upřeně pohlédl na obrazovku.

"Máme i další prostředky které vás udrží při vědomí, pane Doorne" řekl netečný hlas. "Musíte pochopit, že protože se objevilo mnoho případů sabotáží, nemáme na vybranou. Mluvte, chlape!"

Arc Doorn se jednotlivě podíval na osoby na obrazovkách. Mnoho z těch tváří znal, ale ani jeho přátelé se mu jakkoliv nepokusili pomoci.

Doorn pokrčil širokými rameny.

"Mohu vám jen zopakovat, že jsem úmyslně nic neudělal. Nejsem si vědom žádného provinění."

"Řekl byste to také veliteli Dharkovi, kdybyste seděl naproti jemu?"

Otázka zazněla jako prásknutí bičem. Arc Doorn se mimoděk přikrčil.

"I jemu" odpověděl chraptivě. "Je konečně zpátky?" Arcem Doornem prostoupilo něco jako záblesk naděje.

"Ne, stále po něm není ani stopy. Ale pochopte konečně, že právě vy jakožto velitelův přítel se k nám teď nemůžete otočit zády."

Doorn nic neřikal. Musel se vzpamatovat. Krotl svůj temperament. Nejraději by řval. Chtěl říct, že sám sobě klade ty největší výčitky. Ale Arc Doorn vzdorně mlčel.

Opět v rychlém sledu padaly otázky. Na Arca Doorna bez přestání dopadaly stále stejné otázky.

"Kdo vás přiměl k sabotážním akcím?"

"...Dejte nám jména. Alespoň jedno jméno?"

"Jaký jste měl důvod pro své činy?"

"Kolik dolarů vám za to zaplatili?"

"Mohl byste svůj kontakt znovu poznat?"

"Byl jste pod vlivem hypnózy?"

Arc Doorn nakonec vztekle vyskočil ze židle, zařal pěsti a přikrčil se před obrazovkou jako tygr.

"Klid!" zahřměl neurvale. "Já chci svůj klid! Rozumíte? Jděte všichni k čertu i se svými otázkami."

Se zasténáním klesl zpět na židli a apaticky hleděl před sebe. Krev v jeho hlavě tepala jako divá. Jeho mozek se zdál být prázdným.

Já jsem to nebyl, křičelo to v něm. Nemohl jsem to být. Nejdříve Chris Shanton - a teď já.

Jeho sténání znělo otupěle a zoufale.

Zvedl se ze židle a několikrát se prošel přes místnost. Pět kroků tam, pět zpátky. Chybějící okna nedovolila proniknout jedinému slunečnímu paprsku. Byl tu jen jeden otvor - dveře. S magnetickým zámekem. Doorn zůstal stát a upřeně hleděl na miniaturní prasklinu ve zdi.

Domníval se, že by ty dveře dokázal otevřít během deseti minut.

Opět se otočil. Jeho pohled přejížděl po obrovské obrazovce, který skoro zakrývala jednu stěnu. Seděli a upřeně ho sledovali. Zvědavě, zamyšleně, nedůvěřivě, ironicky.

Arc Doorn je všechny nenáviděl.

Uprostřed místnosti stála židle. Nic jiného. Arc Doorn se opět posadil.

"Postavte se na hlavu, jestli chcete, ale já nic nevím" zabručel jedovatě.

Mnoho očí ho nepřetržitě sledovalo. Sledovaly ho a pevně na něm spočívaly. Arc Doorn se cítil jako zajaté zvíře které posuzuje lovec.

"Měl byste si jasně uvědomit, pane Doorne, že my nemáme jinou možnost než vás tady držet, dokud se nedozvíme pravdu. Je to i ve vašem zájmu. Vidíte v nás jen nepřátele. Zkuste si nás představit jako své přátele. Jde o lidstvo - o nás všechny."

Arc Doorn mlčel. Mrzutě se podíval na obrazovku.

"...Apeluji na vaše svědomí, pane Doorne. Musíte si přeci vzpomenout, proč jste najednou začal pracovat proti nám."

"Já to ale nevím" explodoval Doorn.

Zařátou pěstí udeřil do obrazovky. Ozvala se rána. Tváře na obrazovce sebou bezděčně trhly. Polekaní, překvapení, zmatení.

Ale hmota vydržela. Jen Arc Doorn vyrazil drsnou kletbu a strnule se podíval na svou pěst. Kloub mu otékaly. Bolest projela celým jeho tělem. Pohltila ho rezignace a beznaděj.

"Já už nemůžu" vyrazil ze sebe zdušeně. "Udělejte tomu konec. Já jsem na dně!"

Teď Arc Doorn nenáviděl sám sebe. Ještě nikdy nebyl v takovém stavu. Nikdy. Ani před Renem Dharkem. Ale tyhle otázky ho dorazily. Jistota, že je zrádce, sabotér, nepřítel.

Arc Doorn spadl na svou židli a hlavu mu spadla na hrud'. Ztěžka dýchal. Když se opět podíval, obraz zmizel. Před ním byla jen šedivá plocha.

Arc Doorn byl sám. Hrozilo, že se ho zmocní zoufalství. Kdysi tak silné ruce měl Sibiřan před očima.

Začal bezhlasně plakat. Nikdo ho neviděl. Doorn nechtěl žádné obecenstvo.

Záhada nad záhadu.

Také v centrále GBO.

Zmatek, zoufalství, bezmoc. Nikdo toho nezůstal ušetřen, ani Bernd Eylers.

Velký štíhlý muž s naprosto všedním obličejem si promasíroval šíji.

Od té doby, co ho vzteklý pes Jimmy paralyzoval se nezbavil tlaku v týlu. Eylers na ten den na obranné stanici

vzpomínal jen nerad.

Bledozelené oči šéfa Galaktické bezpečnostní organizace spočívaly na obrazovce. Ze svého místa mohl pozorovat všech čtyřiašedesát polí.

Šachovitě rozmístěné obrazovky spočívaly na protější stěně ve zdánlivé spleti přepínačů, kontrolek, obrazovek a reproduktorů. Každou jednotlivou videofonní obrazovou se mohl Bernd Eylers během vteřiny spojit se svými lidmi. Bernd Eylers zíral před sebe. Kdyby se na něj někdo důkladně podíval, mohl by zjistit, že také tento muž stojí na okraji vyčerpání.

Pod očima měl tmavé kruhy a koutky úst se mu sotva znatelně chvěly, ale nezdolná vůle ho poháněla vpřed.

"Derek na kanálu třicet sedm, Eylersi!"

Prakticky automaticky stiskl Eylers správné tlačítko na desce svého zahnutého stolu.

Jedna z obrazovek se rozsvítila a objevil se na ní obraz Clinta Dereka. Krátce pokývl.

"Terra-Motors bez nálezu, pane!"

Eylers se na něj upřeně podíval. Bezmocně pokrčil rameny.

"Ani podezření, Dereku?"

"Ne. Máte další rozkazy?"

Bernd Eylers se zamyslel. Pravou rukou si přešel přes oči.

"Zůstaňte kde jste, Dereku. Také Ankon. Něco musíte najít, ale nepodstupujte přitom žádné riziko. Sabotáží přibývá.

Pokud nic nezjistíme, můžeme zavřít krám, Dereku. Prověřili jste všechny sestavy?"

"Všechno prověřeno, pane. Personální počítač prověřil všechny fólie, ale všichni lidé jsou čistí, není kde začít."

Bernd Eylers zasténal a potřásl hlavou.

"Mohla by to být sabotáž zvenku... domnívám se..."

Derek rozhodným pokynem nenechal Eylerse pokračovat.

"Je jen jedna možnost, pane. Tady v továrně panují přísná bezpečnostní opatření. Mohlo se to stát jen venku. Zatím jsme nenalezli ani nejmenší stopu toho, že by sabotéři pronikli do továrny. Budeme ale pokračovat."

Derikův obličej na okamžik zůstal na obrazovce. Chtěl ještě něco říct, ale mlčel a pak zmizel.

Eylers upřeně hleděl na šedou plochu. Další nezdar. Zase nic, všechny stopy kdesi zmizely.

Minuty běžely. Eylers čekal. Začal kouřit. Spěšně, nervózně, bez chuti.

Šumění statiky. Eylersova hlava vylétla.

"Sven Grell na kanálu sedm, pane!" Jeden pohyb ruky, obrazovka se rozsvítila a objevila se na ní světlá kšice Svena Grella. Unaveně se usmíval.

"Chcete hlášení, pane?" Bernd Eylers hluboce vydechl a agent začal mluvit dál.

"Pohroma v EURA-Werken, pane Eylersi. Před několika dny zmizeli beze stopy tři profiloví inženýři. Také plazmový motor nové zkušební série jettů náhle nefunguje. Ale teď se pevně držte, pane."

Bernd Eylers zůstal sedět rovně jako svíčka. Jeho pohled spočíval pevně na Grellově tváři. Stiskl rty.

"V případě těch tří zmizelých inženýrů se jedná o Robony, pane!"

Sven Grell udělal pauzu. Bernd Eylers sebou trhl a hluboce zasténal.

"Roboni" zamumlal nepřítomně.

"Ihned poté, co jsme to zjistili jsem je prověřil. Ti tři inženýři byli více než špičkoví pracovníci."

"Můžete zjistit kam..." Sven Grell zakroutil lítostivě hlavou.

"Nedá se nic dělat, pane. Zdá se, jako by se vypařili. Pokud mi teď řeknete, že se stali neviditelnými, klidně vám to schválím, pane Eylersi."

"Nesmysl!" vyjelo z Bernda Eylerse. Opět si unaveným pohybem ruky protřel oči. Objevila se nová hádanka. "Dobrá, děkuji vám. Zůstaňte na místě a zkuste zjistit, co se stalo. Konec!"

Sven Grell zmizel a nahradila ho šedá plocha. Eylers zamyšleně hleděl na svou protézu předloktí. Člověk by musel být jasnovidce. Znovu zvedl hlavu, centrála ho nenechala v klidu.

"Eugen Missale na kanále jedenáct, pane. Kromě toho je na trojce Renjowitsch. Koho si přejete nejdřív?"

Hlášení se překrývala. Obě obrazovky se rozzářily současně. Na trojce se ukázala zjizvená, pomlácená tvář. Průzračné oči shlížely z obrazovky na Eylerse. "Missale?"

"Zmizelo sedm kybernetiků z Assamu. Podle kontroly se zdá, že se jedná o Robony. Máte pro mě nové umístění?"

"Ne!" vyrazil Eylers jako šlehnutí bičem a jeho hlava se pohnula k Renjowitschovi. "Chcete také ohlásit, že beze stopy zmizely nějaké špičkové síly, Igore?"

"Uhodl jste, pane" odpověděl s úšklebkem agent. "Zmizeli tři chemici a osm biologů z Formosy. Není po nich ani stopy."

"Ale to přeci není možné" zasténal šéf GBO.

Tváře na obrazovkách videofonů zůstaly bez výrazu. Agenti vyčkávali.

"Dobrá. Děkuji vám." Eylers mávnul rukou, ale obličeje zůstaly. "Co je ještě?"

"Dejte nám nové rozkazy, pane!"

"Svatá prostoto" zvolal Eylers zoufale. "Zůstaňte na svých místech a zkuste najít nějakou stopu, náznak nebo příčinu. Používejte přeci někdy svůj vlastní rozum. Konec!"

Zjizvený obličej sebou cuknul. Průzračné oči se zúžily. Obrazovky zešedly. Bernd Eylers si podepřel hlavu pravou rukou a upřeně hleděl na neurčitý bod na zdi.

Katastrofa. Záhada. Stará záhada, nová záhada. A on jako šéf Galaktické bezpečnostní organizace dostává jednu ránu za druhou.

"Silvia Grayová na kanálu devět, pane!"

Eylers se vyděsil. Objevila se ženská hlava. Tmavé vlasy ohraničovaly štíhlý, přitažlivý obličej. Podle Eylersova vkusu byla ústa trochu široká a nos poněkud malý. Ale i tak byla hezká. Každopádně alespoň dříve. Ted' myslel jen na katastrofickou zprávu, kterou dostane.

Ještě než začala mluvit, vzal jí Eylers slovo.

"Řekněte, kolik Robonů ve vaší oblasti zmizelo, Silvio. A udělejte to krátce."

"Oh" řekla překvapeně. "Vy už to víte? Náhlera. Z astrofyzikálního institutu Canberra zmizeli čtyři špičkoví pracovníci.

Jak už jste správně řekl, pane, Roboni. Víte kam..."

"Ne, nevím!" okřikl jí Eylers proti své vůli. Potom se vzpamatoval a potřásl hlavou. "Promiňte" zamumlal.

"Silvia Grayová se soucitně usmála. "Měl byste si pořádně odpočinout, šéfe!"

S tím beze stopy zmizela.

Během následujících minut dorazilo dalších sedm Jobových zpráv. Ze všech částí světa. Planeta se zdála být jako kolotoč který se otáčí a neznámo kam se z něj ztrácejí cestující. Začala se ho zmocňovat panika.

Kam zmizely ty stovky lidí, aniž by po sobě zanechali jedinou stopu?

Proč zrovna Roboni? Špičkoví pracovníci?

Bernd Eylers se zoufale snažil najít vysvětlení.

Nenacházel ho. Zřejmě také nebyl nikdo, kdo by mu mohl dát odpovědi na jeho otázky.

Dokázal by Ren Dhark najít řešení této hádanky? Velitel Dhark který rovněž zmizel beze stopy?

Eylersovo zasténání vyjádřilo jeho zoufalství...

Nervozita na štábu TF. Maršál Trawler, v nepřítomnosti Dana Rikera velitel celé flotily se rozhlížel po obrovském přístavu Cent Field. Malý zavalitý muž s býčí šíjí hleděl upřeně do dálky. Za ním stáli čtyři důstojníci. Bez pohybu. Vyčkávali. Také Trawler se nehýbal. Jeho těsně padnoucí uniforma se napínala na mohutných ramenou. Nenosi žádná vyznamenání. Jak Trawler vždy říkal, nenáviděl tyhle cetky. Nosil staromódní vojenský sestřih. Šedivá vlákna mu prokvétala kdysi černými vlasy.

Pomalou se otočil. "Nuže, pánové?" Malá myší očka pozorovala každého ze čtveřice mužů a ti tomu pronikavému pohledu odolali.

"Stále ještě čekám na vaše názory."

Pokrčení ramen.

S tím se muž jako Trawler nemohl spokojit. Jeho pohled se pevně vpíjel do plukovníka Marasowa.

"Co nás podle vás čeká, plukovníku?"

"No" začal plukovník. Trawler mrzutě pokynul. Levý koutek úst sebou trhnul, znamení jeho nervozity.

"Tyhle začátky znám, Marasowe. Nemyslíte si vůbec nic. A vy, Robinsone?"

Štíhlý, urostlý důstojník se na maršála podíval neuvěřitelně chladně a bezcitně očima.

"Zřejmě máte na mysli, že Gianti připravují druhou invazi, pane!"

Trawler přikývl. Opět se otočil k širokému oknu. Dokonce ani z této vysoké budovy se nadala přehlédnou celá plocha kosmického přístavu. Jen nejasný stín v dálce dával tušit o jejím omezení. Vzduch se třpytil. Náhlé odrazy světla ve vzdálenosti deseti kilometrů. Start kosmické lodi. Ale přes zvukově izolované okno nepronikl žádný hluk.

"Robinson má pravdu. Gianti" zavrčel Trawler a opět se obrátil ke čtveřici svých blízkých spolupracovníků. "Sedněme si."

Čtyři vysocí důstojníci usedli kolem zakulaceného kovového stolu. Trawler zůstal stát. měl rád, když mohl občas shlížet na velké chlapy shora. Zkřížil ruce za zády a začal přecházet po pokoji. Pohyb podporuje přemýšlení - jeden z jeho výroků.

"Zamysleme se společně, pánové. Všechny lodě jsou připravené pro okamžité použití, jen COL a POINT OF nemohou být okamžitě povolány. Ať. Pátrání po veliteli Dharkovi musí pokračovat. Nezapomeňme také, že s ním zmizel i náš šéf. Riker by vám pravděpodobně něco řekl, pánové. Sedíte tu jak u modlení a veškeré mluvení necháváte na mě.

Robinsone, rozveďte svou myšlenku dále!"

"Jak vyplynulo z velitelských zpráv, byli napadeni Giantskými robokoulemi. Z toho důvodu navrhuji, abychom provedli okamžitou kontrolu všech strážních stanovišť a vyhlásili jsme poplach nejvyššího stupně."

"Velmi dobře. A vy, Dutschí? Co nám k tomu řeknete?"

Oslovený major se necítil zrovna ve své kůži. Podíval se na vedle sedícího plukovníka Marasowa. Ten byl ale v tom okamžiku zaměstnán svým knírem.

"Naše výroba běží naplno, maršále. Budou-li připravené příslušné posádky, můžeme v nejbližších týdnech uvést do služby dalších deset křižníků."

"Dobrá. A vy, Yü Fine?"

"Naše hypervysílače fungují bezvadně. Jen mě znervózňují ty poruchy senzorů."

Trawler se zastavil vedle něj.

"Profesor Bell již kvůli tomu začal sestavovat stočlennou skupinu specialistů. Doufáme, že tyto poruchy budou brzy minulostí."

Trawler pohlédl zpátky na plukovníka Marasowa.

"No" řekl plukovník a pustil špičky svého kníru. "Moje flotila je již v pohotovosti."

"Mužstvo je kompletní?"

"V plném počtu, maršále. Teprve před dvěma dny jsme dostali další tři tisíce kadetů. Navrhuji zintenzívnit nábor."

"Domluveno, postarám se o to."

Ozval se zvonek. Trawlerovo čelo se svažilo, podrážděný tím vyrušením pohlédl na stěnu, na níž se rozzářila obrovská videofonní obrazovka.

"Ano, co se děje?" zeptal se příkře.

"Údolí Brana, pane!"

"Stejně jsme tu už hotoví. Ozvu se později. Ať pan Ezbal okamžik počká."

Důstojníci u stolu jako na rozkaz povstali.

"Vidíte že nás čekají těžké časy, pánové. Buďte připraveni v každé chvíli. Budu vás průběžně informovat. Vyhlaste pohotovost nejvyššího stupně. Mějte se dobře, pánové!"

Důstojníci se rozloučili a dveře se za nimi zavřely. Maršál Trawler zůstal opět sám. Zamyšleně přešel k oknu a opět pohlédl na prostory přístavu.

Dobře že ostatní nepoznali, pod jakým byl tlakem. Odpovědnost za pozemskou flotilu těžce spočívala na jeho ramenou.

Dan Riker chyběl na všech stranách.

Opět se ozval zvukový signál. Tentokrát pronikavě, vyzývavě.

Malý maršál se otočil.

"Ano. Spojte mi teď pana Ezbala. Málem jsem na něj zapomněl."

Ale na obrazovce vířila se neobjevila tvář Erchi Ezbala. Byl vidět jen obrovský prostor s nesčetnými vysílači, agregáty a strojnými soupravami. Neklidná světla podtrhovala horečnatou činnost.

"Tady centrála obchodní flotily, pane."

"Ano, prosím?" Hlas maršála Trawlera zněl náhle trochu chraptivě. Plný naděje hleděl na obrazovku.

"Důležitá zpráva z obchodní lodi BOMBAY, pane. Kapitán Johannsen právě oznámil, že zaznamenali Giantskou loď."

Pravděpodobně letěla z Robonu."

Trawlerovy oči se zúžily.

"Dobrá" řekl. "Dejte nám přesné souřadnice, trasu BOMBAYE a podobně."

Muž v centrále obchodní flotily byl rudý.

"Rozkaz, pane" zakoktal. Potom předal potřebné údaje.

Trawler mu už nepoděkoval. Přerušil spojení a okamžitě se spojil s velením zásahových sil.

Jeho instrukce byly přesné a jednoznačné. "Dva křižníky se okamžitě vydají na Robon. Potřebuji velitele se zkušenostmi s pátráním"

Odpověď přišla jako výstřel z pistole.

"TRIFID a POLLUX odstartují za čtvrt hodiny, maršále."

"Děkuji."

Trawler cítil, jak mu zvlhly dlaně. Konečně stopa, stopa, která v těchto tíživých hodinách mohla znamenat vysvobození.

"Tak. A teď mě konečně spojte se stanicí kyborgů, kapitáne!"

Kyborgové v čele!

Již roky uplynuly od tohoto zvolání technika Hala Perma. Roky koncentrované práce. Roky které stály pot, sílu, nervy a zvraty. Ale první úspěchy se dostavily a Erchi Ezbal mohl zástupci Dana Rikera s hrdostí oznámit, že dalších dvanáct kyborgů čeká na nasazení.

"Samozřejmě" dodal k tomu, "kromě Ember To Yukana budou všichni ještě muset projít výcvikem v rámci TF. Ocením, když pro ně naleznete nějaké vhodné instruktory."

"Pošlete své lidi, Ezbale. Ani nevíte, jak rádi zase jednou slyšíme dobrou zprávu."

Na obzoru se ukázal první záblesk naděje. Zdál se mít zář blesku.

Obličej Jacka O'Sullivanova se rozzářil. Rozčileně si jazykem navlhl rty.

"Domníváte se... Myslíte... Svaté hvězdy!"

Jörg Ankon se usmíval. Clint Derek zůstával poněkud nepřístupný.

"GBO trvá na tomto závodě, pane O'Sullivanane. Je pravděpodobné, že se váš šéf rozhodne pro jett, která spojuje všechny výhody. Záleží tedy na vás, jestli Hurikán dosáhne velkého úspěchu. Kromě toho si umím představit, že se flotila k našemu rozhodnutí připojí."

Dr.Manning se zapojil do rozhovoru.

"Rozhodnutí, jestli při závodu poletí se soutěžním strojem pan O'Sullivan nebo jiný zkušený pilot byste měli raději přenechat představenstvu továrny."

Jörg Ankon se přívětivě usmál.

"Ale samozřejmě, doktore. Tak jsem to myslel. Beztotoho víte, že to určitě bude Jack O'Sullivan."

Dr.Manning vztekle sevřel rty. Otočil se a kráčel zpátky do budovy. Clint Derek se za ním díval se svažtělým čelem.

"Tak, nastupte a proveďte poslední zkušební let. Ankon vás tentokrát bude doprovázet."

"A vy?"

"Ankon a Derek si vyměnili rychlý pohled.

Dřívější lovec z Aljašky pokynul mladým pilotům a odešel. Jack O'Sullivan se za ním zmateně díval.

"Zdá se mi, že mě ten člověk nemůže strpět" zamumlal.

"Nesmysl!" usmál se Ankon. "On už jiný nebude. Pojdte. Dnes naštěstí nebudeme mít žádné publikum, které by čekalo na senzaci."

Jack O'Sullivan dobře malému obtloustlému agentovi nerozuměl. Pokradmu se na něj podíval, ale úsměv na Ankonově obličejí stále působil jako neproniknutelná maska.

Společně vykročili ke křiklavě červenému testovacímu stroji. Pete Garincha se na ně podíval a setřel si z čela pár kapek potu.

"Všechno je v pořádku" řekl a krátce pohlédl na Ankona. "Reaktor šlape jako hodinky. Nemělo by dojít k žádné nehodě, hoši."

"Fajn. Takže startujeme."

Jörg Ankon čile vylezl ke vstupu. Jack O'Sullivan chvilku váhal. Peteova těžká ruka dopadla na jeho rameno.

"Žádný strach" zašeptal mechanik pilotovi. "Všechno jsem ještě jednou důkladně prověřil. Nemůže se nic stát. kromě toho na tebe bude dávat pozor ten mladík."

Jack se přimhouřenýma očima podíval na zaparkované jetty. Z řady vesele zbarvených strojů se oddělil jeden starší turbojett a hvízdání jeho agregátů naplnilo vzduch.

Pete Garincha sledoval pohled mladého pilota. Svraštil lesknoucí se čelo a přejel rukama po klopě kabátu.

"Kdo to tam zkouší pilotovat?" zavrčel.

Stroj stoupal rovně jako svíčka do výšky, zastavil se prakticky na místě a vznášel se a pak vyrazil pryč jako když bouře pohání racka. V jednom malém okamžiku byly tváře pilotů rozeznatelné.

"Derek" poznal ho Jack. "Co chce dělat?"

"Pokud se ptáte mě..." Pete pohlédl opatrně ke vstupu a přistoupil blíž. "Pokud se ptáte mě, chlapče, neměl byste se ani v nejmenším starat o to, co ten čmuchal dělá. Nelíbí se mi. Nelíbí se mi ani trochu."

Jack O'Sullivan na něj krátce pohlédl a potom se otočil zpátky ke slunci. Žlutý jett s Clintem Derekem představoval už jen třpytící se bor před ohromným pohořím Tularosa.

"Kdo je v řídící centrále?" zeptal se zamyšleně.

"Jako obvykle. Šéf a já. Proč?"

"Jen se ptám."

Jack O'Sullivan se otočil a vylezl do sedadla pilota. Dveře zapadly do magnetického zámku. V kabině se rozprostřelo ticho. Jörg Ankon seděl skrčený na zadním sedadle a šklebil se.

Jack zběžně provedl kontroly. Stupnice naskočily. Důvěrně známý obraz. Rutina. A přesto mladý pilot cítil, jak jeho záda svírají slabé obavy. Pohltil ho sotva znatelný pocit vzrušení.

Tento let měl znamenat něco, o čem on neměl tušení.

"Všechno v pořádku?"

"Všechno v pořádku!" odpověděl O'Sullivan.

Ještě jednou pohlédl ven. Pete stále ještě stál pět kroků od vstupu. Vypadal osaměle a smutně.

Vífo ožilo a z reproduktoru se ozvalo několik hlasů. Jack slyšel hlas Dr.Manningse který hrubě mluvil s jedním mechanikem.

"Čas X minus deset!"

V ten okamžik se dal Pete venku do pohybu. Šel lehce přikrčený. Jack O'Sullivan se okamžik nedíval na kontrolky. Díval se na mechanika. Koutkem oka si všiml, že ho sleduje také Jörg Ankon. V pilotovi se rozžehlo strašlivé podezření.

Mohl by Pete...?

"Čas X minus pět!"

Tento zkušební let měl být proveden na žádost GBO. Derek poslal Peteho Garinchu, aby stroj zkontroloval. Pokud by se stalo něco nestandardního a o tom teď už Jack nepochyboval, potom by podezření padlo právě na Peteho Garinchu.

"Start!"

Mírně uspávající vytl.

Jack O'Sullivan seděl napjatě ve svém křesle a neodvažoval se spustit oči z přístrojů. Báł se, že se každým okamžikem něco stane.

Ve hře byl jeho život.

Nechápal, proč mu ten agent nenalil čistého vína. Místo toho ho nechali v nejistotě.

Muž za ním mlčel. Jackovi se skoro zdálo, jakoby Jörg Ankon spal.

Vřelo to v něm jako vodopád.

První test proběhl bez nehody. Měření rychlosti, regulace teploty, rádiové spojení - vše v normálu.

Žádné zvláštní události.

Ale Jack O'Sullivan se uvnitř stále chvěl. Mrzutě si strčil jednu žvýkačku s příchutí whisky mezi zuby. Směšné - tenhle strach.

O'Sullivan se otočil. Svraštil čelo. Ankon tam seděl, díval se na své hodinky a mumlal si něco nesrozumitelného.

Přívětivě se usmíval.

"Všechno v pořádku?" zeptal se.

"Až dosud ano!"

"Velmi dobře, pane O'Sullivan!"

Jack O'Sullivan žvýkal rychleji. Jeho prsty přejely přes tlačítka. Druhý test byl zahájen. Výškoměr. Pohlédl ven.

Alamo Gordo leželo hluboko pod nimi. Pohoří Tularosa působilo jako hrozivá, neproniknutelná stěna. Hurikán se k

němu blížil.

Také Derek zamířil tím směrem, problesklo O'Sullivanovi. Co tam hledal? Pilot potřásl hlavou. Přitáhl výškové kormidlo. Za jednotvárného, mírného vytí nabíral jett rychle výšku. Žádné poruchy. Žádné incidenty. Jackovi O'Sullivanovi stál na čele pot.

Nad jettem se klenulo zářivě modré nebe. Kam až dohlédl, nikde nebyly žádné mraky.

"Tak, chlapče" řekl Jörg Ankon náhle přívětivě. "A teď opustíme předepsaný kurz. Zatočte na západ."

"Ale já jsem myslel..."

Jack O'Sullivan zbytek spolkl. Jeho předtucha. Polilo ho horko. Na západě leží Rio Grande, Caballo Mountains.

Jack před sebou náhle znovu viděl ten hrozivý výčnělek, do něhož při svém minulém letu málem narazil.

Ale poslechl. Pohnul rukou a jett vyrazil na západ nabíraje přitom na rychlosti.

"Pětset" oznámil pilot.

Nato se ozvalo vífo. Na obrazovce se objevil obličej Dr. Manningse. Jack se na něj nepodíval.

"Jakou to vlastně hrajete hru, O'Sullivan? Vaše trasa byla ohlášena pro koridor 70/61. Držte se toho prosím."

"Ano, pane" zamumlal pilot.

70/61. Jack O'Sullivan nenáviděl tato čísla. Také jistota, že agenta GBO by čekal stejný osud jako jeho ho příliš neuklidnila. Přitom přeci musel Ankon vědět, co na ně čeká.

Záleží to vůbec na trase?

Jackovi jeho myšlenky nenechávaly klid. Pohyby jeho rukou byly v důvěrně známém prostředí automatické.

Poslouchal šumění vysoce výkonného reaktoru. Jak to řekl Pete? Šlape jako hodinky.

Skutečně. Žádný nepříjemný nebo pronikavý zvuk. Jako by nikdy nebylo nic jiného.

"Zvyšte konečně rychlost, Jacku!" požádal Pete Garincha mrzutě.

Jack O'Sullivan sebou trhnul.

"Pětset padesát. Opouštím modré pole. Blížím se k červené."

"Opatrně, chlapče" varoval ho chraptivě technik. "Nepodstupujte žádné riziko."

Pilot pohlédl na obrazovku. Pete působil nějak jinak. Ani stopa po špatném svědomí. Jack si vyndal vyžvýkanou žvýkačku z úst.

"Jak jsme na tom s časem?"

"V normálu. Nikde žádný hluk, zatím jsem nic neslyšel."

"Držím všechny palce!"

Pete Garincha se dokonce ušklíbl. Obrazovka zhasla. Jack O'Sullivan se rychle otočil ke svému cestujícímu. Jörg Ankon stále ještě nezúčastněně seděl přitisknutý na tlakovou kupoli. Zdálo se, že nepřítomně hledí na krajinu pět tisíc metrů pod nimi.

"Připravuji třetí test" zabručel pilot.

"Ještě počkejte, O'Sullivan."

Zdálo se, že úsměv na Ankonově tváři odumřel. Jack se na agenta upřeně díval přivřenýma očima.

"A proč, mohu-li se ptát?"

"Nejdříve přijmeme ještě jednoho cestujícího."

Pilot slyšitelně zalapal po vzduchu. Náhle se otočil zpátky kle svým přístrojům. Slyšel nový hluk. Nesmírně jemné bzučení, které jakoby vycházelo z vífa. Ryšavý pilot se podezřívavě podíval na šedou obrazovku. Zůstávala tmavá.

Jack O'Sullivan natáhl ruku - ztuhl ale uprostřed pohybu.

Ankon se zezadu sklonil přes opěradlo.

"Nechte to být, O'Sullivan. Přistaňte, přepněte na automatiku a nastavte kanál devatenáct. Jimmy vše ostatní vyřídí sám..."

"Jimmy" vyhrkl Jack chraptivě. "Kdo je k čert Jimmy? Nechcete mi konečně prozradit, co se tu děje?"

"Později, Jacku. Přepněte na automatiku."

Hlas Jörga Ankona nestrpěl žádný odpor. Jeho dobromyslnost, úsměv a přívětivý výraz očí zmizely. Antonův obličej náhle vyjadřoval tvrdost, kterou by u tohoto člověka nikdy nečekal.

Jack O'Sullivan poslechl skoro automaticky. Naklonil se dopředu a stiskl červené tlačítko automatiky. V tom okamžiku se zdálo, jako by po ovládacím panelu tancoval malý ďábel. Přístroje náhle pomateně přeskakovaly. Světla se rozsvěcovala a zase zhasínala. Bzučení zesílilo a zase kleslo.

"Kanál devatenáct" řekl Ankon chladně.

O'Sullivan okamžik váhal. Potom se sklonil k vífu, přerušil kontakt s řídicí centrálou a stiskl bílé tlačítko.

"Devatenáct je tam. Ještě něco?"

Znělo to agresivně. Na Jackově čele vyrazily krupěje potu.

"Ne, děkuji. Nyní si můžeme odpočinout!"

Ankon se s úsměvem opřel o opěradlo svého sedadla.

O'Sullivan nedůvěřivě pozoroval obrazovku. Nic se nedělo. Občas se na šedivém pozadí objevily záblesky jako při atmosférických poruchách. Nakonec ale přes obrazovku přelétl červený blesk, zmizel, vrátil se, tentokrát intenzivní a nádherná směs barev přešla opět do toho podivného bzučení.

Mladík náhle pohlédl ven. Nevěřil svým očím.

Automatika která měla jett udržovat ve vodorovné poloze musela selhat.

Stroj klesal.

Jett se řítíl k zemi. V blikání obrazu způsobeném hmotou vzduchu splývaly detaily. Ale Jack by mohl přísahat, že ještě předtím viděl Rio Grande.

Široce rozevřel oči a přitiskl tvář na průhlednou tlakovou kupoli.

"Jen žádnou nervozitu, O'Sullivan" zabručel Ankon. "Na Jimmyho je po této stránce spolehnouti."

Jack by se mohl zasmát. Neudělal to, naopak. Stiskl rty a polkl. Jeho krk se náhle stáhl a vyschl.

Jakoby řízený cizí rukou, jett zpomalil. Ukazatel tachometru opustil modrou oblast a pomalu se chvěl zpátky v zelené.

Jack poslouchal lehké vytí reaktoru, ale tam bylo vše normální.

"Je snad tenhle Jimmy nějaký typ naváděcího paprsku?"

"Nebudu vám na to odpovídat, O'Sullivan, když jsem zatím zde."

Jörg Ankon se usmíval. Neodpověděl.

Ted' byly detaily rozeznatelné. Nepříliš daleko čněly do nebe bizarní útvary Caballo Mountains. Ale pod hurikánem se rozprostírala široká White Sands Range. Dříve pouštní oblast se po dlouhém úsilí vědců zeleně leskla.

Jack O'Sullivan neviděl nic neobvyklého - nevěděl ani, co by měl čekat. Když ale stroj v naváděcím paprsku klesal, muselo tam dole být něco, co ho vysílá.

Rychlost se viditelně zmenšovala. Země se víc a víc přibližovala.

Jack O'Sullivan se ještě jednou nedůvěřivě podíval dozadu, ale Ankon se zahalil do mlčení. Přes Jackovu tvář stékal pot. Utřel jednu kapku ze špičky nosu, strčil si prst do úst a vztekle ho skousl.

Náhle se bez jeho přičinění zastavil pohon. Pilot navyklý na hukot sebou trhnul jako při ráně bičem. Strojem projel náraz. Jack O'Sullivan zadržel dech.

Nic dalšího se nedělo, už jen pohyb na vzduchovém polštáři. Klidový stav. Kolem se vlnily vysoká stébla víceúčelového obilí.

"No, co jsem říkal?" Jörg Ankon se zvedl. "Pust' Jimmyho dovnitř."

Jack O'Sullivan se ani nehnul. Náhle zapochyboval o poctivosti tohoto muže.

"Otevřete už dveře, mladíku!"

"Nejdřív bych chtěl odpověď na několik otázek, pane" vyrazil pilot. "Nejsem už žádné malé dítě, aby..."

"Ale o všem si můžeme promluvit později. Nebo ne?" Antonův úsměv hochu mátl.

"No dobrá" zapraskal Ir, stiskl magnetickou pojistku a nechal dveře otevřít.

Udiveně hleděl na černého foxteriéra. Zvíře se postavilo na zadní nohy a důkladně si prohlédlo kabinu. Červený jazyk mu visel z otevřené tlamy - ale pes se nechoval, jak to psi obvykle dělají. O'Sullivan u tohoto zvířete něco dráždilo. Lehké šumění vlnícího se obilí byl jediný zvuk široko daleko. Vítr si hrál se stébly. Jack O'Sullivan se rozhlédl kolem. Kromě toho černého psiska to nebylo nic vidět.

"Kde trčí ten váš Jimmy?"

"To je Jimmy" řekl Jörg Ankon a ukázal na psa.

Jack O'Sullivan zalapal po vzduchu. Leknutím mu skoro oči vypadly z hlavy. Upřeně pozoroval černého psa a pomalu sahal po zbrani.

Zdálo se, že Jimmy tento typ činnosti nestrpí. Jako vystřelený vyskočil do vzduchu a mladý pilot v příštím okamžiku vyrazil pronikavý výkřik. Jeho předloktí sevřely psi zuby.

"Zatracené psisko!"

"Jimmy nemá blastery vůbec rád" rozesmál se Ankon. "Pojď, Jimmy, ten mladík tě ještě nezná."

Jimmy poslechl. Pustil O'Sullivanovo předloktí a vyskočil na vedlejší sedadlo, odkud pilota dobronaděně pozoroval.

Jack O'Sullivan byl bílý jako stěna. Masíroval si místo na ruce, na kterém cítil zuby.

Náhle pohlédl na vifo, ale obrazovka zůstávala šedá a prázdná. Neobjevily se ani ty červené záblesky. Na psa se už neodvážil podívat.

"Můžeme zase odstartovat? Co myslíš ty, Jimmy?"

Pes se podíval na muže na zadním sedadle a přikývl.

Neschopen slova otevřel Jack O'Sullivan ústa. Nevydal žádný zvuk. Zapomněl i žvýkat. Ale potom se jeho zuby opět setkaly a on začal zuřivě přežvykovat.

Pilot zaraženě zvedl ruce.

"Ne" zakoktal. "Ne se mnou. Já už jsem na pohádky starý. Tady není něco v pořádku..."

"Zcela správně" přerušil ho Jörg Ankon. Tentokrát se zřekl své běžné ironie. "Jimmy totiž není žádný pes, Jacku.

Musíte vědět, že Jimmy byl nejprve jen hrou bláznivého technika. Vyrobil si psiho robota. Co z toho nakonec vzniklo, vidíte vedle sebe. Jeho vnitřní život by uvedl do úžasu i nejlepší vědce. Zvenčí ale Jimmy navzdory všemu zůstává psem, že ano, Jimmy?"

Pes dvakrát vyštěkl, zavrčel, ukázal přitom svůj výborný chrup a nakonec začal vrtět ocasem.

"Neuvěřitelné" zamumlal pilot.

"Ted' zavřete dveře a vystoupejte s tím ptákem zase nahoru. Jimmy bude odted'ka pátrat po těch tajemných událostech, po kterých jdeme.

Vstup se uzavřel. Šumění vlnících se stébel zmizelo. Jack O'Sullivan polkl, ale nakonec překonal svou nedůvěru, vypnul automatiku, zvýšil otáčky reaktoru a čekal, až se kontrolka rozsvítí zeleně.

Zelená. Reaktor zavyl a jett opět vyrazil do nebe. Kurz západ - Rio Grande, Caballo Mountains, možná kurz smrti...

Na gigantickém kosmickém přístavu Cent Field vládl v té době čilý ruch.

Antigravitační plošiny se vznášely podél řad kosmických lodí připravených ke startu. Posádky byly připraveny.

Slunce stálo přesně nad kosmickým přístavem a jeho paprsky nemilosrdně pražily dolů. Obličej pod bojovými přilbami

se leskly potem. Kletby a proklínaná byly hlasité. Příkazy zněly sem a tam. Maršál Trawler stál uprostřed skupiny čekajících důstojníků před vstupem do budovy štábu. Oči mužů prohledávaly nebe. Důstojníci čekali.

Plukovník Robinson stál vedle maršála. Jeho štíhlá, urostlá postava přečnívala Trawlera o celou hlavu. Chladné, bezcitné oči důstojníka byly skryty za dlouhými řasami. Budil dojem, jako by napůl spal. Tento dojem ale klamal. "Tam, pane!"

Kapitán Aserbajdžan, instruktor pro zvláštní nasazení, ukázal na východ.

Jako velký býk působící kapitán s černými očima vystrčil hranatou bradu. Kdyby se na ni někdo důkladně podíval, viděl by, že se Aserbajdžan musí holit.

Jeho představení již dlouho věděli, že se kapitán zuby nehty brání používání krému proti vousům. Když někdo poukazoval na jeho černé strniště - na které byl ostatně Aserbajdžan hrdý - dostalo se mu následujícího vysvětlení: "Mí pradědové i dědové se museli holit. Oni byli muži. A muž bez vousů - hmm..." Potom následoval úšklebek.

Kapitán Aserbajdžan byl bezpochyby muž. Tvrdý sám na sebe i na ostatní. Své chráněnce proháněl až do absolutního vyčerpání. Ale on sám vydržel protože to, co se pokoušel naučit své žáky, jim sám předváděl.

Aserbajdžan čekal na nové chráněnce. Tentokrát na velice zvláštní druh chráněnců. Kyborgy.

Kapitán zaujal svůj příznačný postoj. S pobaveným úsměvem si ho maršál schválně nevšímal.

Kapitán se rozkročil, opřel pěsti o mohutné kyčle a nasadil nejděsivější tvář, jaké byl schopen.

Bus-Jett se blížil. Měl typické konstrukční tvary EURA-Werke. Elegantní, ploché, aerodynamický. Proudnicový tvar, řekl by člověk dříve.

Velká, táhlá glazurovaná kupole odrážela sluneční světlo. Vypadalo to, jako by jett padal jako kámen k zemi, ale tři metry nad přistávací dráhou se stroj zastavil a klesl jako pírk. Pohon ztichl. Pružný vzduchový polštář tiše syčel.

Vstup se otevřel.

Maršál Trawler třel rozrušením dlaně. Nevěděl, co přesně má čekat od dvanácti mužů, které mu Ezbal poslal. Podle jeho definice by je sotva šlo zařadit mezi lidi. Jeho důstojníci působili zrovna tak.

Proto také jejich tváře vypadaly poněkud překvapeně, když ze stroje vystoupili první muži.

Vystoupilo dvanáct mužů. Mužů různého vzhledu, ale lidí z masa a krve. Zvnějšku se od jiných mužů nijak nelišili.

Dva z nich byli obzvláště nápadní. Trawlerův pohled přešel přes jednoho, sklouzl na druhého a potom rozčileně potřásl hlavou.

Kyborgové byli maršálovi představeni.

O Ember To Yukanovi již maršál slyšel, ale ostatní jména neznal.

"A zde jsou naše dvojčata George a Charles Snideovy, pane!"

Takže dvojčata. Jeden se od druhého stěží lišil. Sám kapitán Aserbajdžan si je nedůvěřivě prohlížel. Pravděpodobně již v této chvíli tušil, že s těmito dvěma mladíky bude mít spoustu mrzutostí. Drze se na něj šklebili, potřásali mu rukou jako by mu jí chtěli vytrhnout z ramene a se zájmem si prohlíželi jeho rašící projevy skutečného mužství.

"Velmi zajímavé" řekl jeden.

"Chlape!" zaprskal kapitán vztekle. "Jméno!"

"Snide, pane!"

"Který Snide?"

Oba bratři se na sebe podívali, zašklebili se a promluvili současně: "Zjistěte to sám, pane!"

Aserbajdžan se nafoukl jako krocan, ale Trawlerovi ta záležitost přišla přeci jen poněkud dětinská.

"Mohu vás seznámit s ostatními pány?"

Představování pokračovalo. Nejprve Marasow, poté Yü Fin. Jako další byl plukovník Robinson vedle maršála.

S oběma Snidy se náhle stala podivná změna. Skoro současně udělali krok stranou a ztuhli jako loutky. Jejich oči se skelně třpytily. Jejich tváře připomínaly pevné masky, jaké se dnes nepoužívaly ani v TV-divadlech.

Oči plukovníka Robinsona se zdály být ještě chladnější a neživější.

Na malý okamžik se obě jednovaječná dvojčata ponořili do okolí. Obalil je hustý závoj. Hluk odumřel. Všechny ostatní postavy měly nezřetelné tvary. Stál před nimi jen jeden muž. Nejprve jen tmavší, chvějící se, nezřetelný stín.

Ten stín rostl, krystalizoval a nabýval opět tvar a formu. Mozky obou bratrů proudila jediná myšlenka. Bylo to jako určitý druh šoku.

Hypnóza. Naléhavá vzpomínka. Roboni!

Vzrušení, nervozita, napětí.

Maršál Trawler se prudce třásl. Jeho oči planuly, rty se chvěly.

Seděl před obrazovkou vífa a hleděl na Erchi Ezbalu a Bernda Eylerse. Dvojí spojení nepředstavovalo žádný problém.

"Chcete mi zcela vážně tvrdit, že Snideovi jsou pohledem schopni odlišit normální lidi a Robony?"

"Důkaz jsem vám předložil, pane Ezbale. Plukovník Robinson se zhroutil. Nechal jsem ho se silnou stráží dopravit do nemocnice."

Oba muži na obrovské obrazovce okamžik mlčeli. Ještě zcela nechápali dosah té zprávy.

"Neuvěřitelné" vykřikl Ezbal rozčileně. "S touto možností jsem ani nepočítal."

Bernd Eyler v ten okamžik myslel již o hodně dál. Prudce zamáčkl svou sotva zapálenou cigaretu ve vedle stojícím popelníku a vyskočil ze svého křesla. Čočka objektivu ho automaticky sledovala.

"Poskytněte mi oba bratry okamžitě k dispozici, maršále. S jejich pomocí se nám podaří vypátrat Robony umístěné na

důležitých pozicích. Možná..." zarazil se a otřel si tvář. Zřejmě teprve teď pochopil, jaké možnosti se mu otvírají.
"Možná Roboni vězí za těmi tajuplnými sabotážními akcemi. Konečně záblesk naděje!"
Trawler pátravě pohlédl na Ezbalu. Šéf stanice kyborgů souhlasně přikývl.
"V pořádku, Eylersi. Charly a George Snideovi jsou za hodinu vaši!"

Clint Derek se sklonil nad vítem a poslouchal šeptající zprávu. Jeho tmavé oči se rozzářily. Přikývl. Obrazovka ztmavla. Pomalu se zdvihl. Vítr mezi skálami narážel na jeho ostře řezaný obličej. Poblíž zaharašilo několik úlomků horniny padajících do hloubky. Skalní stěny kolem něj čněly jako vysoké věže. Agent GBO opatrně vylezl na terasu a vstoupil do jeskyně.

Naproti nu vyrazilo mnohohlasné mručení. Ztichlo, jakmile se Derek objevil v hlavní jeskyni. Uprostřed stál muž ozářený světlem svítílny. Štíhlý, vysoký, důvěru budící.

Antony Parr.

Dřívější zbrojmistr GALAXY zde držel v hrsti všechna vlákna. O svých vynikajících kvalitách již kdysi podal důkaz. Hope. Cattan. Útok Amfiů. Tehdy se musel diktátor Rocco před tímto neohroženým mužem sehnout a musel si nechat líbit slova, která by se mu nikdo jiný říci neodvážil.

"Dorazí ten stroj?"

Derek přikývl. "Bude tu do pěti minut."

Antony Parr tleskl rukama.

"Tak, pánové. Každý z vás ví, co má dělat."

Čtyři muži povstali. Bez výjimky mohutné postavy. Každý z nich měl na prsou podivně formované zařízení.

Vyhledávače. Uvnitř jeskyně vzplály malé zelené obrazovky, přes které přelétalyblesky.

Mlčky opustili jeskyni. Antony Parr kývla na Dereka. Také oni se odebrali ven.

"Doufám, že Jimmy dokáže toho tajemného sabotéra najít."

"Na Jimmyho je spolehnutí."

Parr stáhl svou tvář do úšklebku.

"Bernd Eylers je jiného názoru."

Derek pokrčil rameny. Věděl, nač Parr naráží. Jimmyho vzteklý útok na AST-176, kdy Eylerse paralyzoval.

Derek se zabýval svými vlastními myšlenkami. Pokládal ten případ za nešťastnou událost. Eylers v tom okamžiku přeci chtěl zatknout Chrise Shantona, Jimmyho konstruktéra, jeho otce a zároveň i jeho matku. Který normální pes by tiše stál vedle a jen přihlížel.

Parr a Derek se sklonili k vífu, Jimmy se mohl každou chvíli ohlásit. Zbylí čtyři muži již nebyli vidět, byli schováni někde ve skalách, neviditelní a ke všemu připravení.

Hurikán mohl dorazit.

Kromě vytí větru nebylo stále ještě nic slyšet. Parr naslouchal okolním horám. Derek hleděl na obrazovku.

"Blíží se!"

Antony Parr ukázal pohybem brady na východ. Derek sledoval jeho pohled. Lehce zakřivený skalní zářez se táhl kilometry daleko.

Na obzoru se objevila maličká světelná skvrna. Zkušební stroj. Jeho kurs 70/61 ho vedl přesně tímto údolím. Někde v okolí se skrývalo tajemství.

"Jimmy se hlásí!"

Na obrazovce vífa se mihlo několik barevných kruhů. Spojení bylo navázáno. Oba muži upřeně hleděli do výšky. Ječící vítr. Parrovy vlasy vlály. Zimomřivě si přitáhl bundu na ramena.

Ještě žádný hluk z blížícího se stroje. Do minuty se musel dostat dostatečně blízko. Derek vydal ještě několik příkazů k obrazovce vífa. Následovaly čtyři hlášení o připravenosti.

Hurikán se blížil.

Jack O'Sullivan vnímal nevýslovné napětí takřka fyzicky. Po tváři mu stékal pot. Jeho ústa tvořila úzký zářez, jako po šlehnutí bičem.

Jimmy stále ještě seděl vedle něho s vyplazeným jazykem. Jörg Ankon několikrát hlasitě zívnu. Jack se sám sebe ptal, jestli ten člověk má něco takového jako nervy. Zdálo se, že to bere jako velkou zábavu.

Rio Grande bylo jasně viditelné. Ve vlnkách se táhlo napříč horami. Výběžky Caballo Mountains se rozpínaly donekonečna.

Tam dole na ně opět čekalo peklo.

Jack O'Sullivan sevřel prsty kolem ovládací páky. Rychle se podíval dozadu.

"Musím teď zahájit třetí test!"

"Ale jistě" odpověděl Ankon lenivě. "Jen žádnou nervozitu."

Jack už měl na jazyku ostrou odpověď, ale spolkl ji. Jeho oči spočívali na přístrojích na středové konzoli.

Vysoce výkonný reaktor stále zpíval jeho důvěrně známou písničku.

Ale jak ještě dlouho. Vífo promluvílo.

"Jak to vypadá, chlapče? Jste nějak zamlklý, Jacku. Výška! Rychlost!"

"Výška: sedm tisíc! Rychlost: pět osmdesát!"

"Špatná nálada?" smál se Pete Garincha. "Jste nějak nemluvný, chlapče!"

"K čertu!" vybuchl pilot. "Neříkejte mi stále chlapče! Jak často to mám opakovat."

Pete ukázal zkroušenou tvář.

"Dobrá, dobrá" řekl smířlivým tónem. "Ale jinak je vše v pořádku?"

Jack O'Sullivan neodpověděl. Ještě jednou prověřil stupnice, porovnal údaje a pozoroval chvějící se ukazatele.

"Test tři" vyhrkl chraptivě, vypnul vífo a stiskl levé výškové kormidlo.

Hory se náhle přesunuly do zorného pole. Slunce rychle sklouzlo dozadu. Odlesky od kovu přelétly přes kabinu.

Jett vyrazil přímo dolů. Tělo Jacka O'Sullivanova bylo ztuhlé a křečovitě napjaté. Naslouchal. Jeho nervy hrozily, že se přetrhnou.

Pohltila ho smrtelná úzkost a ze všech pórů mu vyrazil pot.

Bylo to tu zase.

Zvuk motoru, dříve mírný, uspávající a známý se změnil. Začal se ozývat pronikavý zvuk. Jack zapomněl na vše okolo.

Upřeně hleděl do otevřeného chřtánu smrti. Skála která jako by po něm žádostivě chňapala se blížila. Vyskočila proti němu jako smečka hladových vlků, ukázala svůj žádostivý chřtán a své zuby.

Kabina se opět začala otřásat. Vytí pohonu přehlušilo všechny ostatní zvuky. Také O'Sullivanovo sténání. Tento ostrý, ohlušující, nervy ničící zvuk vysoce výkonného reaktoru ničil poslední zbytky rozumu. Jack O'Sullivan začal křičet. Oběma rukama uchopil páku a začal ji cloumat jako divý. Přitáhl páku blíž k sobě. Pod nehty se mu srazila krev.

Klouby na prstech byly zcela bílé. Žíly naběhly.

Přes Jackovu tvář přeběhlo zoufalé trhnutí.

Skalnatý výčnělek se hnál na něj.

Ale Hurikán neposlouchal. Jakoby ovládan obrovskou silou, pokoušel se třesoucí a chvějící se stroj poslechnout příkazy pilota.

Naprosto zoufalý Jack křičel o pomoc. Neměl žádný čas na to, aby se staral o Jimmyho. Jen Jörg Ankon nevnímal žádné podružnosti. Nestaral se o blížící se horu. Zajímal ho jen Jimmy.

Pes se svými zadními nohama opíral o ochrannou stěnu. Dokonale napodobené psí oči se podivně třpytily. Tyto oči se soustředily na zcela určitý bod na skalní stěně. Vteřiny plynuly. Vteřiny strachu a hrůzy. Nekonečné vteřiny.

Masa vzduchu burácela kolem přídě stroje, ale to hrozné vytí - ten zvuk smrti - zůstalo.

Jack O'Sullivan si do krve rozkousal rty. Z posledních sil opřel nohy o středovou konzoli.

Před sebou viděl smrt. Tentokrát se záchrana zdála být nemožná. 70/61 - kurz smrti. Hlavou se mu hnaly útržky myšlenek. V naprosté beznaději začal Jack křičet:

"Jimmy... udělej něco... ztracené psisko... pomoz!"

Jimmy pomohl. Jimmy jednal. Jimmy odhalil cenící se zuby bestie. Jeho vrčení nemohlo přehlušit zvuk smrti. Ale ani Jimmy nechtěl zemřít.

Jack O'Sullivan později sotva dokázal říct, jak se ze střemhlavého letu dostal opět nahoru. Pot a slzy nechaly všechny detaily zmizet v nejasném zmatku.

Tento vysoko se tyčící skalní výčnělek působící jako meč, který hrozí, že stroj nabodne, se nekonečně pomalu vzdaloval.

Zcela pohlcený hrůzou stále ještě držel Jack O'Sullivan páku oběma rukama. Nemohl rozevřít ruce, neposlouchaly příkazy mozku. Ale Jimmy pomohl i tentokrát. S vrčením skočil na pilota a jeho zuby se zakously do Jackovy pravé ruky. Ani ne tak bolestí jako překvapením pilot pronikavě vykřiknul. V ten okamžik seděl Jimmy zpátky ve vedlejším sedadle a hlavu držel trochu našikmo. Zdálo se, že se šklebí.

Jack O'Sullivan se začal třást a rozvzlykal se jako malé dítě.

Ale stroj stoupal. Hory se vzdalovaly, Rio Grande měnilo barvy jako předtím. Kabina se už neotřásala. Vytí pohonu znělo mírně, jednotvárně a pokojně.

Jack O'Sullivan seděl skrčený ve svém křesle a zíral na nesčetná mihotající se barevná světla přístrojů, jako by se ho nijak netýkaly.

Jörg Ankon musel svá slova opakovat několikrát, než byl vyslyšen. O'Sullivan se vyděsil a zíral na něj, jako by měl před sebou ducha.

"Ano?" vyrazil ze sebe.

"Měli bychom poděkovat Jimmymu" zopakoval agent s úsměvem. "Všem nám zachránil život."

"Ano!" Zdálo se, že mu hlas vychází přímo z hrudi. Sám sebe sotva poznával.

Jen s námahou se mu podařilo uchopit poněkud jasnější myšlenky.

"Nezřítíli jsme se. Stoupáme do nebe. Přejděte na vodorovný let, Jacku."

"Ano!"

Jack O'Sullivan se pohnul. Jeho ruce provedly příkaz automaticky. Zavřel oči, pootevřel ústa a ochutnal na jazyku sůl ze slz. Sáhł do kapsy a vložil si do úst jednu svojí žvýkačku s příchutí whisky.

"Mě také jednu, Jacku!"

Ankonova roka se přesunula do jeho zorného pole. Oba mladí muži se na sebe podívali. Antonův výraz vyjadřoval uznání. O'Sullivan se na něj zašklebil. V každém případě se o to pokusil. Nevěděl, že se jeho úšklebek nepovedl. Kůže byla napjatá přes jeho lícní kosti.

Ankon dostal svou žvýkačku. Jack si přešel oběma rukama po tváři a setřel pot a slzy.

"Ztracené vedro" řekl tiše.

"Já vím, Jacku."

Pilot se na něj nedůvěřivě podíval, ale Ankon čile žvýkal. Mladý pilot Jettu opatrně natáhl ruku nad Jimmyho. Jednal skoro jako pod nátlakem.

"Děkuji ti, Jimmy. Jen nevím, co jsi pro nás udělal."

Když se přistihl při tom, jak drbe kůži psa, který pes vůbec není, stáhl ruku rychle zpět.

"Jimmy to má rád, Jacku. Mohu vám přeci říkat Jacku, ano?"

O'Sullivan přikývl. Do tváře se mu pomalu vracela zdravá barva. Křečovitě sevření jeho svalů povolilo. Jack se několikrát zhluboka nadechl.

"Teď přistaneme, Jacku. Jimmy by rád zase na čerstvý vzduch."

"Kam?"

O'Sullivan začal kroužit.

"Naberte kurz zpátky na ten skalní výčnělek. Jimmy se postará o to, aby se už nic nestalo!"

Jack zatnul zuby a poslechl. Ani nevěděl, kde se náhle vzala taková důvěra v tohoto muže. Věděl jen, že na tyto poslední minuty nedokáže nikdy v životě zapomenout. Minuty, které z jednoho osmnáctiletého hochy udělaly muže. Když se Jack O'Sullivan ocitl tak blízko smrti, dál už se nebál.

Stroj poslouchal příkazy jeho prstů. Dráha jettu přešla do dlouhé smyčky. Skalní masív ztratil velkou část své hrozivosti.

"Přecijen bych teď rád věděl, jak Jimmy mohl zařídít nejprve tohle naše přistání, potom naši záchranu a teď zase přistání."

Ankon se zasmál. "Máte to mít, Jacku. Slyšel jste již někdy o směrovém tofiritovém paprsku? Ne? V kadetce vás to naučí. Ten materiál byl objeven na planetě Jump. U Jimmyho se jedná o nepatrné vysílací zařízení. Tento směrový paprsek má jen zcela nepatrný rozptyl. Jimmy může světelné roky daleko vyslat zprávu, která bude moci být přijata jen na zcela určitém místě. Stejný směrový paprsek ruší funkci strojů a ještě mnoho dalšího. Dalo by se o tom mluvit celé hodiny."

"Rozumím" odpověděl Jack O'Sullivan tiše.

To co slyšel, musel nejdříve zpracovat, ale ta věc ho začala fascinovat. V příštím okamžiku se už musel soustředit na přistání.

V dálce se vynořil skalní výčnělek. Tady nahoře se dalo jen stěží představit, že by se tam dole dalo přistát.

Rychlost klesala, skály se ale přesto blížily velmi rychle. Ručička tachometru sklouzla zpátky do zelené plochy, zachvěla se a zůstala stát.

"Zapnout automatiku!"

Jack sebou trhnul, ale poslechl. Jeho ruce se lehce třásly.

Kontrolka vifa se rozblikala.

"Zapnout!" poručil agent GBO. Jack O'Sullivan opět poslechl. Obrátil se k obrazovce a sotva znatelně sebou trhnul.

Dívaly se na něj tmavé oči Clinta Dereka.

"Všichni v pořádku?"

Jack O'Sullivan přikývl.

Derek poprvé projevil neklid. Zašklebil se a uvolnil místo dalšímu muži. Jako strom vysoký muž s vážnou, rozhodnou tváří.

"Směrový paprsek je konstantní" pronesl hlasem ostrým jako břitva. "Přistaňte!"

Obrazovka opět zhasla. Jack O'Sullivan by dal hodně za to, kdyby mu to někdo vysvětlil. Ale své rozhodnutí navštěvovat kadetku a sám jednou patřit k těmto mužům, kteří nasazují svůj život pro Rena Dharka a lidstvo nechal schované ve svém srdci.

Pokradmu si z čela utřel několik krůpějí potu a podíval se na skalní zářez pod sebou. Náhle se tam objevily maličké postavy. Vypadaly jako mravenci. Nezdálo se, že je tam dost místa.

Ale i to títo muži zajistili.

Úzká terasa sotva širší než samotný stroj se rychle blížila. Jack O'Sullivan byl dostatečně čestný na to, aby si přiznal, že k tomuto přistání by se nikdy neodvážil.

Vysoce výkonný reaktor stále ještě zpíval tichou, melodickou píseň. Několik kovových přístrojů odráželo sluneční světlo, to ale hluboko dolů do rokle pronikalo jen stěží. Propast se rozevírala tmavá a hrozivá. Kaskády menších úlomků skal padaly do hloubky.

Jackovo srdce bolestivě bušilo proti žebrům.

"Strach, Jacku?"

"Pcha!"

Ankon mu přátelsky poklepal na záda.

Terasa se rychle blížila. Měkký vzduchový polštář zachytil poslední náraz. Jimmy jednou hlasitě vyštěkl. Vyštěkl a přeskočil pravou ruku zcela překvapeného pilota.

Reaktor zmlknul. Nastalo ticho a bylo přerušeno až tehdy, když Jack otevřel vstup. Chladný vítr ječel kolem stroje.

Muži přistoupili blíž. Obličej jako strom vysokého muže, který se předtím objevil ve vifu.

Jimmy vyskočil ven a hnal se po příkré skalní stěně jako kamzík. Zmizel v jeskyni pět metrů nad terasou.

Se sténáním a úpěním se ven protáhl také Jörg Ankon. Protáhl se a zívá.

Antony Parr se vážně podíval na mladého pilota. Jack tu prohlídku tiše připustil.

"Já jsem Jack O'Sul..."

"Já vím, pane O'Sullivan. Již brzy vás budou postrádat. Pete Garincha vám zavolá. Nezapínejte ale ještě vifo."

Jacka pálila na jazyku otázka. Než ji ale mohl položit, muž venku pokračoval.

"Máte strach, pane O'Sullivan?"

Jack O'Sullivan čelil pátravému pohledu toho muže. Chtěl zatřást hlavou, ale něco ho zadrželo. Antony Parr se sklonil do kabiny a odhrnul si vlasy z obličeje.

"Když vám teď řeknu chlapče, nevybuchněte hned. Mám doma také jednoho syna ve vašem věku. Takže, chlapče. Mít strach nemá nic společného se zbabělostí. Klidně přiznejte, že máte strach. Každý z nás má někdy strach, nikdo ho není ušetřen. Jörg Ankon měl určitě také strach. Já mám také někdy strach a Ren Dhark na tom není jinak. Nu, jak je to?"

Jack O'Sullivan divoce skouzl svou žvýkačku. Ale přikývl.

"Nikdy dřív jsem neměl takový strach, pane."

Oči Antonyho Parra ho objaly. Letný úsměv se mihl přes jinak tak vážnou tvář.

"Jen muž dokáže unést pravdu. Velmi dobře, chlapče. Myslím, že návrh pro vaše přijetí do kadetky je již na cestě. A teď se dáte znovu na cestu. Ankon poletí zpátky s vámi!"

Parr chtěl odstoupit.

"Pane! Jen bych chtěl vědět, co se tu vlastně... myslím..."

"Ankon vám to poví cestou."

Dobromyslně působící Jörg Ankon vlezl zpátky do stroje a se zasténáním se zborčil do svého křesla.

"Vyrážíme!"

Potřásajíc hlavou uchopil Jack páku. Stroj se zvedl ze skalní plošiny a začal stoupat do závratné výšky nad propastí.

Jack pohlédl dolů a dostal závrať. Na chvíli musel zavřít oči.

Neopust' nás, Jimmy.

Jimmy je neopustil. Reaktor jen tiše bzučel, ale Hurikán rychle získával výšku. V několika vteřinách vypadali muži dole opět jako malí černí mravenci. Gigantické hory zůstaly vzadu i se svým tajemstvím.

V té chvíli ale Jack O'Sullivan věděl, že svou zkouškou prošel. Podařilo se.

"Proč jste se nehlásil?" Hlas Pete Garinchy zněl nervózně a podrážděně.

"Už jsem tady" zabručel Jack O'Sullivan. "Vracím se a ruším zkušební let."

"Stalo se něco, chlapče?" Zvláštní. V ten okamžik necítil Jack kvůli tomuto oslovení vztek. Podíval se na technickou znepokojenou tvář a potřásl hlavou.

"Jen malá porucha na vifu. Nahlásím teď některé údaje. Výška: šest tisíc. Rychlost: šest šedesát!"

"Co?" zakřičel Pete ostře. "Zešlel jste snad? Uberte plyn, Jacku." Garincha lapal po dechu.

"Žádný strach" usmál se pilot, přerušil spojení a stále se usmívajíc se otočil dozadu. "Spokojen?" zeptal se.

Jörg Ankon přikývl.

"Někdo tam dole má ve hře svoje prsty. Kromě kontroly vzdušného prostoru vědí jen lidé od zkušební série, jaký kurz měl testovací stroj nabrat, takže tam musí být sabotér. V každém případě musíme jednat opatrně. Jimmyho objev vysílače směrového paprsku ve skalním výčnělku poukazuje na to, že máme co do činění s nějakým chytrákem. Poprvé stroj zachránila jen obrovská rychlost a jett přes dané místo přeletěl rychleji, než počítali. Je jen dobře, že Parra napadlo použít Jimmyho."

"Řekněte mi, pane Ankone" zeptal se Jack tiše. "Měl jste také strach?"

Agent GBO se ušklíbl.

"Uvádíte mě do rozpaků, O'Sullivan" zabručel. "Samozřejmě že jsem měl strach. Vy jste to snad nepoznal? Doufal jsem, že nás to zatracené psisko ochrání."

"Děkuji, pane Ankone" řekl Jack prostě.

Zamyšleně si vložil mezi zuby novou žvýkačku. Hory zůstaly za nimi. Mocný proud Rio Grande ztratil své třpytivé zbarvení. Pod jettem se opět rozprostíralo světlezelené moře vlnících se polí obilí.

Velkou rychlostí se blížil nový horský masív, nepředstavoval ale žádnou hrozbu.

"Na kdy byl naplánován závod?" zeptal se po chvíli pilot.

"Pozití. 13. července 2056. Začátek v devět hodin. Trasa: Alamo Gordo - Yuma a zpět. Už to bylo všude oznámeno.

Připravte se na to, mladý muži."

Do očí Jacka O'Sullivana vstoupil studený lesk. Znal jen jeden cíl - vítězství. Chtěl provést svůj Hurikán cílem.

Výsoce výkonný reaktor pokojně hučel v zadní části stroje. Bez poruch. Bez incidentů.

V krátké době se vynořilo Alamo Gordo.

Objevila se bílá startovací plocha Terra-Motors. Někde tam dole byl ďábel v lidské podobě. Nikdo ale ještě nevěděl, jak vypadá jeho tvář.

Jack O'Sullivan se ale téměř obával, že má lesknoucí se tvář.

Pete Garincha?

Profesor Monty Bell se probouzel z hlubokého spánku. Zamžoural na strop. Všude bylo ticho. Do jeho uší nepronikl žádný zvuk. Pomalu se mu vracely vzpomínky. Mozek začínal pracovat. Deset hodin spánku!

Vědce přepadl zmatek. Rukou stiskl spínač vífa. Naskočily svítící značky. Na obrazovce se objevila číselná kombinace.

Monty Bell si zmateně protřel oči.

12. července 2056 - 7:56.

Svaté hvězdy. Bell se narovnal jako svíčka. Tenhle doktor Sarano mu něco takového říkal.

Ukazatel minut se posunul vpřed na 7:57. Bez tří minut uplynulo deset hodin. Bell se s klením marně snažil najít své boty, ale nikdo nezapnul světlo.

Kontrolní senzor samozřejmě zase jednou stávkoval. Bell chtěl příslušnému technikovi říci pár věcí.

7:58. Bell našel své boty. Zívnuł a propnul ruce. Jeho kosti zapraskaly. Příjemný pocit, tohle šimrání na kůži.

Moje dobroto, kdy jsem vlastně naposledy takhle dobře spal? Zasloužil by vyznamenání, tenhle Sarano. Ztracený prášek. Musím ještě napůl spát.

7:59

Monty Bell se zvedl a podíval se směrem ke světlu. Nesvítilo. V místnosti ale bylo dostatečně šero na to, aby Bell mohl najít čisté oblečení. Postavil se, poškrábal na hlavě a ještě jednou zívnuł.

Náhle se cítil jako znovuzrozený. Neuvěřitelné, co dokáže několik hodin spánku. Ukazatel času se opět posunul.

8:00

Monty Bell sebou trhnul. Současne se stalo několik věcí. Vzpálalo světlo. Ozval se zvonek, měkká, příjemná melodie. Hodiny zmizely a ozval se hlas.

"Tady kontrolní senzor - tady kontrolní senzor. Volám profesora Bella - volám profesora Bella - volám profesora Bella - volám pro..."

"Ano, k čertu. Je to možné. Jsem vzhůru."

Bell si vlezl do sprchy. O několik minut později byl oblečený před obrazovkou vifa. Vypadal jako úplně proměněný.

Všechny únava z něj spadla, oči mu opět zářily.

"Jdu do jídelny na snídani. Nahlaste mi tam prosím nejnovější zprávy. Konec!"

Bell přistoupil ke dveřím. Ty se před ním se zasyčením odsunuly. Jeho uši zachytily první hluk. Bell svažtil čelo. Zdálo se, že tady dole panuje hektická atmosféra.

Zjevně spěchající doktor Sarano měl uřícenou tvář.

"No?" zeptal se zvědavě. "Cítíte se teď lépe?"

"Nevím, jakou ďábelskou věc jste mi to v té pilulce podstrčil, Sarano, ale vypadá to jako nějaký doping."

"To nebyl žádný doping, profesore. Složení vám mohu říci. Část..."

Bell s úsměvem odmítl. "Ušetřete mě v takové krásné ráno odborných lékařských výrazů, Sarano a pojdte se se mnou nasnídat."

Vodorovnou antigravitační šachtou se oba muži přenesli do obytného křídla k jídelně. Bell neustále potřásal hlavou.

"Co se tu vlastně děje? Zdá se, že je tu dneska ráno úplný cirkus. Stalo se mezitím něco zajímavého?"

"Brzy to uvidíte sám. Máme vysoce postavenou návštěvu. Pan Eylers a dva muži, kteří se od sebe nijak neliší."

Monty Bell vstoupil do jídelny. Obklopil ho chaos. Změť hlasů se pomalu utišila. Všechny pohledy spočinuly na šéfovi výzkumného centra.

"Dobré ráno, pánové. Pokračujte, prosím."

Bell se přívětivě usmíval na všechny strany. Tak milý a přívětivý už nebyl dlouhou dobu. Bell zamířil ke stolu, který byl poněkud stranou. Bernd Eylers se zvedl spolu se dvěma muži, kteří ho doprovázeli.

Charles a George Snideovi byli představeni.

Bell si sedl, stiskl tlačítko pod stolem a čekal, až se rozsvítí červená kontrolka na jeho straně stolu.

"Hm, co si dneska dám" mumlal. "Myslím, že dneska ráno mám chuť na mořský jazyk. Domluveno?"

Kontrolka zhasla.

"Musím vám oznámit velké změny ve spojení s vedením výzkumného centra, profesore."

Bell se tázavě podíval na Eylerse.

"Tak? Chcete teď převzít moje místo?"

Eylers pohlédl přes Bella na doktora Sarana. Potom mrzutě potřásl hlavou a klepl svou pažní protézou o stůl.

"Nikdo vám ještě nic neřekl. Dobrá. Budu to muset udělat sám."

Bell se otočil, podíval se na dopravní pás a promnul si ruce.

"Později, Eylersi. Po snídani. Věřte mi, že si od vás nenechám zkazit chuť."

"Je to naléhavé, profesore" varoval ho Eylers důrazně. "Přišli jsme na stopu velké hádanky. Tito dva pánové nám při jejím řešení budou nápomocní. Snideovi jsou kyborgové!"

Bellova hlava vyskočila, ale neviděl na dvojčatech nic zajímavého.

"Velmi zajímavé" zamumlal. "A teď mi snad pánové dovolí, abych se nasnídal. Vidím, že můj mořský jazyk dorazil."

To co se blížilo na dopravním pásu mělo ale jen malou podobnost s mořským jazykem. Bell se tím ale nenechal zmást.

"Tyhle výrobky našich nových mořských plantáží nejsou špatné, nemyslíte? Chutnají výborně. Měl byste je také někdy vyzkoušet, Eylersi. V poslední době jste velmi bledý."

Bell schválně nahlas mlaskal aby ukázal, jak mu chutná. Bernd Eylers se zoufale podíval ke stropu. Dvojčata se vesele šklebila. Doktor Sarano čekal opodál a začal kouřit.

V jídelně vládlo rozpačité mlčení. Od ostatních stolků byl slyšet pouze šepot. Monty Bell předstíral, že si této nepřírozené změny nevšiml.

Konečně odsunul táč, který byl poté automaticky dopraven do kuchyně.

"Tak" řekl dobře naladěný Bell. "A teď mi můžete říct, jaký dar ti vaši dva přátelé mají."

Pohodlně se opřel a velmi pečlivě si vybral jednu ze svých cigaret.

"Víte, profesore," začal Eylers velmi jízlivě "že doposud jsme neměli žádnou možnost, jak odlišit Robony od normálních lidí. Pravdu jsme dosud mohli zjistit teprve tehdy, když se tito muži a ženy spolu sešli v klubech, na shromážděních a podobně. Kromě toho se již dlouho obáváme, že by pro nás Roboni mohli být jednoho dne nebezpeční. Tito dva

kyborgové jsou schopni Robony vypátrat."

Bell se podíval na Snidy. Přikývl.

"A pak?" zeptal se.

"Chápete to nebo ne? Je to možnost, že konečně odhalíme zdroj těch tajemných sabotážních akcí a také zjistíme, kam mizí tolik Robonů. Ve vašem okolí jich zmizelo sedmatřicet. Centrální počítač je identifikovaly jako Robony."

Bell zamyšleně dloubal cigaretou do okraje popelníku.

"Pěkné. Ukažte mi někoho tady v jídelně, komu bychom neměli důvěřovat."

Eylers pokynul oběma bratrům. Blondáti mladíci se zašklebili, vstali a dali ruce do kapes svých uniforem. Na první pohled bez cíle se procházeli jídelnou.

Poslední šepot ztlchl. Nikdo se neodvážil nedávat pozor. Každý předstíral, že se polně zabývá svou snídaní.

U několika stolků dokonce několik lidí vstalo a zamířilo k východu. Cinkání talířů přestalo. Ticho působilo tíživě.

Bell cestu dvojčat sledoval se smíšenými pocity. Oči měl téměř zavřené a stejně tak jako ostatní napjatě čekal, jak tato zkouška dopadne.

Náhle se to stalo.

Snideovi se náhle zastavili. Stáli před stolem, který byl obsazený třemi muži dvěma ženami. Jedno děvče drželo v ruce zmačkaný a znovu narovnaný kapesník. Její oči byly široce otevřené. Bell svraštíl čelo. To děvče znal.

Inka Germonezová pracovala jako pravá ruka šéfa reaktoru výzkumného ústavu.

Monty Bell náhle potřásl hlavou. Náhle ho napadlo, že právě v tomto oddělení se v poslední době stalo několik podivných událostí. Práce nepostupovala kupředu. Neustále docházelo k poruchám techniky.

Snideovi nyní působili jako módní figuríny. Ztuhli a jejich tváře dostaly bílou barvu. Jejich oči se rozšířily. Bellovi téměř připadalo, jako by hleděl do očí mrtvým. Bezděčně zadržel dech.

Teď k tomu došlo.

Snideovi natáhli ruce. Jejich pohyby připomínaly robota. Ruce ukázaly na to děvče.

"Robonka!"

Snideovi vyrazili toto slovo téměř hromovým hlasem. Obrovskou místností se to rozlehlo. Žalujíce, drtivě.

Inka Germonezová vyrazila tlumený výkřik. Přitiskla si svou drobnou dlaň s kapesníkem k ústům jako by chtěla přemoci další výkřiky - bledá jako křída se odpotácela ze své židle.

Nikdo jí nenabídl pomoc. Na chvilku zůstala stát nehybně u stolu a pak se zhroutil.

Bell seděl bez hnutí. Nic neřikal. Nikdo nic neřikal. V tomto absolutním tichu bylo slyšet každé nadechnutí. Bell dýchl velmi hlučně, sklonil hlavu a upřeně se díval na desku stolu.

Náhle se ozvaly kroky. Snideovi se vrátili a bez řeči si opět sedli. Na jejich tvářích nebylo ani stopy po právě proběhnuvším procesu, šklebili se jako dřív.

"Nuže, profesore?"

Hlas Bernda Eylerse zněl ostře.

Bell s trhnutím zdvihl hlavu.

"Skvělá práce" zamumlal. Pronikavě se na bratry podíval. "A co se stane nyní?"

Eylers se zvedl a pokývl dvojčatům, aby ho následovali. Zamračeně se podíval dolů na Bella.

"Dosud jsme tímto způsobem objevili sedm lidí. Bohužel se to neobešlo beze svědků. Ale pokud dovolíte, budeme v tom pokračovat. Mí lidé se postarají o to, aby tito Roboni byli především izolováni. Snad tak konečně zamezíme těm sabotážím."

"Mnoho úspěchů" zavrčel Bell nevrle. Jeho dobrá nálada po nádherném spánku byla úplně ta tam.

"Mám tedy vaše svolení?"

"Ano, zatraceně!"

Eylers se prudce otočil.

Monty Bell zůstal ještě chvíli sedět za stolem. Potom pomalu zvedl hlavu a pohlédl na doktora Sarana.

"Měl jste mě uspat na delší dobu, doktore, právě vypukl hon na čarodějnice." Podíval se přes lékaře k východu vedoucímu k antigravitační šachtě.

"Jak to, že Snideovi nepostřehli, že také já jsem byl kdysi používán jako hračka Giantů?"

TRIFID a POLLUX se rematerializovali v bezpečné vzdálenosti od planety Robon.

Senzory běžely. Posádka překonala šok z transice. Nedošlo k ničemu neobvyklému a spojení mezi oběma křižníky bylo obnoveno.

Na příkaz maršála Trawlera měli křižníky v systému Giantů pouze hlídkovat.

V obou plavidlech byl vyhlášen nejvyšší stupeň pohotovosti. Každý na palubě znal své úkoly.

Rozvědka. Žádné zvláštní zprávy. Pokud možno se vyhnout styku s nepřítelem.

Ali Salem, velitel TRIFIDU, sledoval pozorně obrazovku vifa. Byl to rodilý Berber, vysoký, štíhlý, kostnatý a se zamračeným čelem.

Robon, šestá planeta v soustavě Giantů se mu nelíbila. Na můstku vládlo napjaté mlčení, každou chvíli mohlo dojít k útoku Giantů, každou chvíli se poblíž mohla vynořit nějaká loď.

Mnoho mužů myslelo na planoucí ochranné štíty a praskající lodě. Tam někde venku v neskutečné tmě vesmíru čekala smrt.

Také na POLLUXU vládlo mlčení.

Kapitán Insho s nezaměnitelnými indiánskými rysy hleděl nehnutě na obrazovku. Nikdo nemohl tvrdit, že by uhádl jeho myšlenky.

Také Insho vyčkával. Navigátor a senzory prohledávali okolní prostor. Kaskády světél se míhaly po přístrojových panelech. Z vnějšího reproduktoru se ozývalo šelestění statiky. Jinak ticho. Napětí.

Insho se ve svém křesle náhle narovnal a jeho pohled padl na prvního důstojníka Andrakeho.

"POLLUX TRIFIDU: pokud možno zůstat spolu. Rychlost sedm. Kurz na souřadnice zelená 3:02.01!"

"Ano, pane!"

Odeslal příkaz. Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat.

"Rozumíme!"

Gigantické koule se začaly pohybovat. Napětí na palubě rostlo. Zbrojmistři sledovali své spínače a při prvním signálu byli připraveni spustit palbu ze všech paprskových antén.

Nic se nestalo. Zaoblení planety se sunulo ke kraji obrazovky. Zvětšení optiky způsobovalo chvění obrazu.

Navigátor a senzory mezitím dále prohledávali okolní prostor. Insho a Ali Salem drželi ruku na spínači transice.

Strašidelná cesta. Ovzduší v plavidlech byla nabito napětím. Nějaká jiskra mohla každým okamžikem způsobit výbuch.

Minuty planuly a stále se nic nedělo.

Důstojník u automatického záznamníku upřeně hleděl na fólie. Nevěřil svým očím.

"Pane!"

Insho se ohlédl. Poručík mu přinesl fólii s vytištěným záznamem. Když jí veliteli odevzdával, třásla se mu ruka.

"Těžké atmosférické poruchy, pane. Podle hodnot usuzuji, že tam dole je atomové peklo!"

Insho se soustředil na záznam. Jeho tmavé oči se zaleskly. Pohlédl na fólii, poté na obrazovku víř. Rozhodně stiskl tlačítko pro přímé spojení s TRIFIDEM.

"Kapitáne Saleme. Máte už před sebou také vyhodnocení?"

"Hned bude u mě, kapitáne. Co se děje? Robon se změnil na poušť? Také vám to ukazuje takový nesmysl? Promiňte, kapitáne. Právě jsem mluvil s poručíkem. Jaké je vaše vyhodnocení? Podívejte se, Williamsi, jestli není na nějakém ukazateli nabodnutý červ. Za minutu bych měl mít..."

"Snažím se vám říct," přerušil Insho proud řeči svého kolegy "že se naše záznamy shodují. Zatížení štítu stoupá. Noříme se do atmosféry."

Insho pokývl svému prvnímu důstojníkovi. Poručík pohotově reagoval. Dvěma pohyby převedl energetické zásoby. Transformátory zařvaly. Stěny se začaly chvět.

Robon se stále blížil. Zeleně se třpytící planeta ztrácela svou intenzivní barvu. Nažloutlé zplodiny po výbuchu se rozšiřovaly.

"Pozor!"

Napětí neúnosně rostlo. Každým okamžikem se muselo něco stát. Insho se nehýbal. Jeho obličej byl stejně neproniknutelný jako dříve. Jen paže stále spočívající na spínači transice poukazovala na jeho napětí. Žíly pod tmavou kůží mu vystupovaly.

Zatížení štítů stoupalo. Lod' se slabě třásla. Na obrazovce víř přebíhaly barevné záblesky.

Insho pohledem hledal TRIFID. Křížník se vznášel v uctivé vzdálenosti od planety.

Detaily byly viditelné.

"Kurz Starlight!"

První korekce kurzu. TRIFID je následoval. Robon, prastarý svět, na kterém se již dávno nenacházela žádná pohoří pod nimi ležel jako poušť. Všude se táhly nažloutlé zplodiny hnané orkámem. Tančící rej zničené hmoty. Svět smrti.

"Starlight, pane!"

Hlas prvního důstojníka se poněkud třásl. Nemohl pořádně uvěřit tomu, co viděly jeho oči. Nikdo tomu nemohl uvěřit. Starlight již neexistoval. Tam kde kdysi byli město plné lidí - plné Roboni - tam byla jen hromada trosek. Dábelské síly roztrhaly budovy. Chaos, ničení, děs.

Z plastobetonových staveb toho moc nezbylo. Jen prach, popel, pustina.

Inshosův obličej sebou škubnul. Nikdo nepromluvil. Všechny pohledy směřovaly dolů. Na Robonu už nebyl žádný život. Už ani moucha zde nemohla existovat. Ztracen navěky věků. Z kdysi hrdého světa se stal svět smrti.

"Kurz Starmoon!"

Inshosův hlas zněl drsně, chraptivě.

Zaměstnávaly ho otázky. Otázky zaměstnávaly i Aliho Salema. Nikdo neměl odpovědi. Ještě ne. Oba velitelé věděli že Starmoon, druhé město na Robonu nebude vypadat jinak.

Starmoon nabídl stejný obraz. Přes bývalé město se hnál orkán. Žlutá - kamkoli se podívali.

Dílo Giantů?

Každý muž na palubě obou křížníků si tajně pokládal tutéž otázku. Bylo na ní mnoho odpovědí. Jediná strašlivá jistota byla ta, že takto vypadá svět, který prošel energetickým útokem.

Terra, mateřská planeta lidstva. Ať jí nikdy nepostihne stejný osud...

Slunce se dotýkalo hor na západě. Paprsky zapadajícího slunce dopadaly už jen na východní čtvrt' města.

V Alamo Gordo panovala večerní nálada.

V budově vlády byla nálada bojovná.

V 39. patře neustále někdo přicházel a odcházel.

Zástupcem Rena Dharka byl Henner Trawisheim. Mladý pětadvacetiletý muž s tmavými vlasy ostrými očima neustále své spolupracovníky překvapoval. Jeho vysoký intelekt šokoval.

Jen málo lidí vědělo, že Henner Trawisheim není normální člověk. Jednoho dne přišel z údolí Brana. Kyborg. Kyborg v duševní oblasti. Jeho neuvěřitelné duševní schopnosti bezděčně vyvolávaly u jeho spolupracovníků pocit méněcennosti.

Erchi Ezbal byl na tento svůj výtvar hrdý. U Hennera Trawisheima se mu podařilo zvýšit inteligenční kvocient na 276. Ale starý pozorný vědec ze stanice kyborgů svému výtvaru ještě plně nedůvěřoval a prozatím odmítal tímto komplikovaným biologickým procesem zvýšit inteligenční kvocient i u dalších osob.

Erchi Ezbal se obával nebezpečí těchto pokusů. Nikdo nedokázal říci, jestli by se zopakoval úspěch jako u Hennera Trawisheima. Před Ezbalem stála hrozba toho, že by vytvořil slabomyslného jedince.

Henner Trawisheim přešel přítomné pohledem. Jeho pracovna se vyznačovala jednoduchostí. Zřikal se veškeré okázalosti.

Z odpovědných lidí chyběl již jen profesor Monty Bell, ale i jeho příchod už byl ohlášen.

Eylers kouřil a díval se z okna na štíhlé budovy ztrácející se směrem ke středu města. Maršál Trawler si masíroval ruce.

Erchi Ezbal pohlédl k Henneru Trawisheimovi a hrál si s elektronickým diářem.

Bellův jett v té chvíli přistál na střeše budovy vlády. Než mohl sestoupit dolů antigravitační šachtou, byl prověřen technikou Tajemných.

Bell se usmál. Věděl, o co zde jde. Neoprávněný vstup do budovy nebyl možný.

V 39. patře byl prověřen vzorek jeho mozkových vln. Než byla zrušena uzávěra, zůstal Bell několik vteřin pod paprsky senzorů. Neviditelné paprsky pátraly po ukrytých zbraních. Bell se stále ještě usmíval. V duchu se ptal co by se stalo, kdyby tyto hrozné testy opravdu podstoupila nějaká neoprávněná osoba. Každý člověk byl prosvícen. Nejmenší odraz neznámého předmětu v tašce mohl vést ke katastrofě.

Po zádech mladého profesora přejelo lehké svědění. Kontrola skončila.

Oddychnuvši si Bell pokračoval v cestě. Dveře se před ním bezhlučně odsunuly. Henner Trawisheim se zvedl.

"Máte čtyři minuty zpoždění, profesore!"

Nebyla to žádná výtky, jen konstatování, ale v Bellovi to přesto začalo vrít.

"Mám pro své zpoždění závažný důvod."

"Já vím!"

Henner Trawisheim si opět sedl. Bell okamžik stál překvapeně před stolem. Podíval se na mladého muže, pokrčil rameny a sedl si. Erchi Ezbal reagoval úsměvem.

"Myslím, že vám přinesu novinku..."

"Prosím" vyzval ho Trawisheim.

Bell si odkašlal. Často nevěděl, co by měl tomuto sebejistému muži říci.

"Právě jsem dostal znepokojivou zprávu z Hope kde tamější astrofyzikální oddělení zjistilo, že se galaktické magnetické pole náhle opět bouří. Hodnoty jsou 3.7 nad normál se stoupající, rychle stoupající tendencí. Konec tohoto procesu je v nedohlednu."

Nastalo mlčení. Všichni přítomní se dívali na Montyho Bella, jen Eylers stále hleděl z okna.

Panující ticho netrvalo dlouho. Henner Trawisheim zase jednou překvapil přítomné svou strašlivou rychlostí.

Obrátil se na Ezbala.

"Vaše mínění? Co se stane s lidstvem, pokud tento orkán zasáhne Terru?"

Lidstvo! V popředí všech jeho úvah stál člověk.

Ezbalův pohled se ztratil v dálce. Náhle potřásl hlavou. Jeho vlasy se zachvěly.

"Druh Homo sapiens přechází orkán do hodnoty deset nad normál v pořádku."

"Ale flotila" vmísil se Trawler.

Henner Trawisheim stiskl jedno tlačítko na desce svého stolu. Ozvalo se tiché šumění.

"Pane?" ozval se ze stěny hlas.

"Okamžitě vyšlete varování všem lodím ve vesmíru. Stoupne zatížení štítů. Stupeň naléhavosti jedna. Varovné hlášení poslat přes tofiritový vysílač. Změny hodnot v galaktickém magnetickém poli okamžitě hlásit mě osobně."

"Ano, pane!"

Eylers se odvrátil od okna.

"A města, obyvatelé?"

Trawisheim odmítl. Zůstal neoblomný.

"Dovolte. Pane Eylersi, abych trval na svém rozhodnutí. Obyvatelstvo nebude varováno. Následkem by byl jen neklid který by mohl nabyt povážlivých forem. Nepanuje okamžité nebezpečí."

"Pane Trawlere, zahajte okamžitě opatření kvůli možnému narušení hyperspojení. Kromě toho existuje i možnost výpadků trans미터ů. Požádejte prosím profesora Bella a další specialisty, aby se na to podívali."

Bell si promnul vlasy.

"Byla by to katastrofa, pane!"

"Jsme zde proto, abychom katastrofě zabránili."

Trawisheimův hlas stále zůstal tichý, ale i naléhavý. Bylo zvláštní, jakou vyzařoval důvěru a jistotu.

"A nyní, pánové, bych od vás rád věděl, jaká bezpečnostní opatření byla učiněna kvůli možnému útoku Giantů."

Jeden po druhém podali zprávu. Henner Trawisheim mlčky naslouchal. Nijak řečníky nepřerušil.

"Také v tomto případě musíme především zabránit varování obyvatelstva" shrnul nakonec. "Přes práci obou kyborgů je mezi námi stále ještě mnoho nepoznaných Robonů."

Eylers protestoval proti tomu, že by obyvatelstvo mělo být zcela vyloučeno. Ale Henner Trawisheim zůstal u svého rozhodnutí.

"Jste schopni zabránit panice?"

Trawisheim poprvé zvedl hlas. Eylers sevřel rty.

"Tak prosím, pánové. A nyní k zítřku. Osobně vypálím startovní výstřel na závodě nových jettů. Tato událost sem přilákala i diváky z Austrálie. Na závod se hledí jako na sportovní událost roku. Rozhodl jsem se proto, že vítězi předám pohár. Vesmírný pohár. Chci ho také předat osobně."

Trawisheim se rozhlédl kolem a pohlédl na Eylerse.

"Byla učiněna bezpečnostní opatření?"

Šéf GBO přikývl.

"Dobrá, pánové. Chcete-li mi ještě udělat radost, dejte si se mnou skleničku. Vedle je vše připraveno."

Henner Trawisheim se s úsměvem zvedl. Svým kouzlem všechny přemohl.

13. července 2056

Hlavní město Terry se probouzelo.

Slunce ještě nebylo ani za Sacramento Mountains. Jeho zlatavě rudé paprsky dopadaly na příkré svahy.

Zatímco se obyvatelstvo Alamo Gorda chystalo na tento svátek, pro jiné už služba končila.

Technici v noci spát nemohli. Navigační přístroje neustále prohledávaly oblohu. Senzory nic neproniklo. Z hypervysílačů se ozývalo jen praskání statiky a na oscilografu zůstávala jen vlnící se čára.

Všechno se zdálo být v normálu. Žádná hrozba.

Ale tisíce očí žilo. GBO nespalo. Rozhodní muži byli připraveni k boji. Žádná komunikace jejich očím neunikla.

"Trojský kůň je osedlán!"

Tento výrok se z různých stran dostal do hlavního stanu GBO. Odevšad hlášení o úspěchu.

Tento památný den měl být jedním z nejlepších v dějinách GBO.

V nejvyšším patře Greckturmu v Alamo Gordu se nacházelo ústředí závodu jettů. Zde jeden muž držel v hrsti všechna vlákna, jejichž vynikající kvalita by udělala dojem i na GBO.

Antony Parr.

"Musíme zjistit, jakými zbraněmi se chtějí oběma bratrům postavit."

Jörg Ankon souhlasně přikývl. Kameraman a agent GBO v jedné osobě zde byl vlastně domácí pán. Jako kameraman skandinávské televizní společnosti si pronajal toto patro kvůli přenosu závodu jettů.

"Brzy to budeme vědět" řekl záhadně.

Jeho hlava sebou náhle trhla. Dveře se otevřely a objevil se Clint Derek. Přes jeho ostře řezanou tvář přelétl letmý úsměv.

"Co se tak lekáte? Vypátrali jsme tři ostřelovače. Potřebuji Mi-Ra se vším vybavením."

"Znáte typ zbraní?"

Derek Parrovi přikývl.

"Ano, pane. Supermoderní dalekonosná zbraň se vším všudy. Některé z nich znám. George Kennan. Vytáhl jsem si z počítače jeho údaje. Kdysi v Cattanu pracoval pro Rocca a po jeho smrti se osamostatnil. Je podezřelý z celé řady úkladných vražd."

"Co máte v plánu?"

"Sestřelím ho jako holuba!"

Parr rozhodně potřásl hlavou.

"Nepřipadá v úvahu. Dhark tyhle způsoby nemá rád. Ani pan Trawisheim. Byla by to vražda. Po této stránce znám syna Sama Dharka velmi dobře. Mám pro vás jiný návrh. Pošlete toho Kennana a ty další dva do vězení. Absolutně neškodné. Všechny další způsoby ochrany si uchovejte v pohotovosti."

Derek a Parr se na sebe několik dlouhých vteřin dívali. Potom dřívější lovec přikývl.

"V pořádku, pane. Potřebujeme tři zbraně toho typu."

"Víte tedy, co se od vás čeká."

Bernd Eylers se na oba bratry ještě jednou podíval. George a Charles Snideovi se zašklebili. Skoro se zdálo jako by nevěděli, do jak nebezpečné hry se pouští. Ale zdání klamalo, jenom to navenek neprojevovali. Uvnitř byli nervózní stejně jako všichni ostatní. Také dvojčata i přes svou přeměnu v kyborgy zůstávaly lidmi. Jako jiní lidé znali strach a obavy. Pokud ale aktivovali svůj druhý systém, tyto city pro ně přestaly existovat.

"Je vám jasné, jaká odpovědnost leží na vašich ramenou?"

"Jestli je nám to jasné?" George - nebo to byl Charles? - se obrátil na svého bratra.

"Myslím že ano" odpověděl druhý s úsměvem.

"V pořádku." Eylersův hlas zněl trochu chraptivě. "Půjdete teď k místu startu. Každý váš krok bude sledován. Mí lidé vás nespustí z očí. Nemělo by se vám nic stát. Pojd'te!"

Snideovi ho následovali. Nastoupili do jettu a ještě jednou Eylersovi přátelsky pokynuli.

Kyborgové na frontu!

Oba bratři byli odvedeni na hrozivou, smrtelnou frontu.

V místě startu panovala hektická atmosféra. Sluneční paprsky se třpytili na devíti strojích spočívajících na obrovské bílé startovací ploše.

Do obrovského přístavu se valila nadozírná masa lidí. Vesmírná policie měla plné ruce práce je zadržet.

Hektická atmosféra panovala i v místě startu. Mnozí montéři, technici a specialisté jetty ještě jednou prověřovali. Piloti se navzájem seznamovali a vzájemně si popřáli zlom vaz. Jako favorit se ale cítil každý.

Jack O'Sullivan nedůvěřivě pozoroval, jak Pete Garincha ještě provádí úpravy na vysoce výkonném reaktoru. Od doby před dvěma dny ho neopustila jedna otázka - je Pete tím tajemným atentátníkem?

Představit si to mohl jen stěží. Věčně dobře naladěný Pete se svou lesknoucí se tváří - a vrah? Ale kdo potom umístil vysílač směrového tofiritového paprsku v Caballo Mountains? Kdo?

"Obavy?"

Dr. Manning stál vedle mladého pilota. Šéf zkušební řady Hurikán se zřejmě konečně smířil s tím, že tento mladý zrzavý pilot přivede zkušební stroj do cíle. Působil méně odmítavě než dříve, téměř mile a ochotný pomoci.

"Trochu" přiznal Jack O'Sullivan. Sundal si přilbu. Na čele měl několik kapek potu.

"Nechte je stranou, pane O'Sullivan. Myslete jen na to, že musíte vyhrát. Na vašem letu závisí, jestli dostaneme velkou vládní zakázku."

"Já vím, pane. Vydám ze sebe to nejlepší."

"V to doufám. Hlavu vzhůru. V každém případě se snažte, aby Hurikán prošel cílem jako první."

Dr. Manning šel dál a přivítal se s představiteli jiného velkého podniku. Netrpělivě si prohlížel konkurenční stroje. Každá továrna věřila, že má v hrsti nějaké trumpfy.

Konkurenční boj. Vražedné prostředí. Pod tímto mottem se konal první závod jettů.

Jack O'Sullivan se odebral ke svému stroji.

Čas se nezadržitelně sunul vpřed.

Vysílač směrového paprsku byl naladěný. Ozvalo se jen pár tichých slov. Každé riziko bylo vyloučeno. V řadách GBO vládlo soustředění.

Také Clint Derek se soustředil. Na jeden bod. V jeho mozku nebylo pro jiné věci místo - jeho ruka klidně ležela na tělu zbraně. Jeho oko hledělo skrz cílovou optiku. Nitkový kříž byl nehybně zacílený na jeden bod.

Vzdálenost tři sta metrů. Okno. Před ním balkón. Na balustrádě balkónu byl zajímavý předmět. Clint Derek a všichni ostatní věděli, že se jedná o Mi-Ra. Tři tyto rychlopalné zbraně s vysoce explozivními střelami byly namířeny na jedno místo. Na místo startu. Cíl: dvojčata Snideovi.

Naproti nim ale seděli tři prvotřídní střelci. Ne nadarmo se Clint Derek staral o George Kennana. Dřívější lovec z Aljašky měl nervy silné jako nohy teleskopu. Mnozí říkali, že by se výstřelem mohl rozdělit na dva.

Derek čekal.

Ulice Alamo Gorda se zaplňovaly. Zpěv, veselí, jásot, vřava, radost. Sportovní událost roku obyvatelstvo vydráždila. První závod jettů byl před startem. Za favorita všeobecně platil EURA-Jett s novým plazmovým pohonem. Superlehké plavidlo. Výrobce: Eurasien Motors. Tato největší továrna na jetty na světě vznikla ze známého středoevropského podniku.

Ještě něco ale lákalo diváky k závodu. Fámý. Šeptanda. Miliony chtěly být osobně přítom, kdyby byl odhalen tajemný atentátník. Miliardy to chtěly zažít z obrazovky.

V samotných ulicích stály stovky obřích vífo obrazovek. Mnoho lidí tak mohlo prožít každou fázi závodu.

Clint Derek trpělivě čekal. Nevnímal žádné vyrušení, nenechal se strhnout hektickou atmosférou. V jeho obličej se nepohnul jediný sval. Z přenosného vífa vedle něj se ozvalo několik tichých slov. Na Dereka dopadl stín. Zezadu přistoupil nějaký muž a vrhl rychlý pohled ven. Vnitřním napětím si zatíнал nehty do dlaní.

Pokud se to nepodaří...

Minuta do startu. Jásot dosáhl svého vrcholu. Jetty byly ještě jednou seřazeny. Městem se neslo hlášení.

Zpravodajův hlas zvyšoval všeobecné nadšení.

Chris Shanton, mohutný dvoucentový muž se krčil za Derekem a hleděl k místu startu. Viděl tam devět strojů rozmanité konstrukce.

Poznal také křiklavě červený stroj Terra-Motors. Hurikán stál přesně uprostřed. Od průzračné plastové kopule se odrážely sluneční paprsky.

Z přijímače se náhle ozvalo zasyčení.

"Blíží se!"

Snideovi přilétali. Chris Shanton na několik vteřin zavřel oči. Jeho dlaně byly vlhké. Roboni odpovědní za sabotážní akce v poslední době byli nervózní, ale jistě spoléhali na ty tři ostřelovače.

Shanton pohlédl dolů na Dereka. Ten se ani nehnul, jako by se ho to vše netýkalo. Toto čekání, toto ležení na číhané mu připomínalo dávné časy v lesích Aljašky.

Derek cítil pohled muže za sebou. Krátce otočil hlavu. Na jeho tváři se objevil lehký úsměv.

"Doufám že pomůže váš Jimmy!" řekl tiše. Pak pro něj zase existoval jen Kennan a Mi-Ra na tři sta metrů vzdáleném balkóně.

Otevřelo se okno. Objevila se tvář a opět zmizela. Vynořila se hlava. Clint Derek tu hrubou tvář poznal. Plná brutality. Výraz pokřivený výsměchem. O svém nebezpečném protějšku George Kennan nic netušil.

Nitkový kříž se o milimetr pohnul. Clint Derek zůstal klidný, tichý, téměř lhostejný. Žádný zvýšený tep, žádný rychlejší tlukot srdce.

Ale za ním, vedle něj, kolem něho - samé napětí. Citelné, praskající napětí. Nit se mohla každou chvíli přetrhnout. Koncentrace.

Clint Derek všechno viděl zcela přesně. Pohled soustředil na ostřelovače. Odstávající uši, roztažená ústa. Ústí zbraně. Derikův ukazováček se nepohnul. Kennanův ukazováček se ohnul kolem spouště. Cíl ale ještě chyběl.

Jásot ještě vzrostl. Ještě jednou byla oznámena trasa. Řečnickova slova byla slyšet až sem nahoru. Henner Trawisheim mluvil.

Věděl, jak posluchače zasáhnout svým kouzlem. Ale svými slovy nikdy nenaznačil, že by chtěl kráčet ve stopách Normana Dewitta.

"Stojím zde z pověření komandéra planety Rena Dharka" řekl. "Nyní bude odstartován první závod jettů v dějinách Terry. Jako startovní výstřel tentokrát neposlouží žádná zbraň. Odstartováno bude trubkou. Tady je. Bob Slalom!" Trubka začala buráct.

Vroucí masy zadržely dech a naslouchaly. Ten zvuk se přenášel do celého světa, nahoru na obranné stanice i přes nekonečné vzdálenosti na jiné planety. Všude tam, kde spolu seděli lidé a hleděli na obrazovku vířila tato píseň zazněla. Mistrovské hudební dílo. Sólo, které každému posluchači proniklo pod kůži.

Volání strážce!

Kdo toto sólo pro trumpetu Boba Sloloma jednou slyšel, nikdy na to nezapomněl. Mnoho lidí si v té chvíli vzpomnělo na události na Hope.

Tímto sólem nebyl ohlášen příchod gladiátorů. Start měl nastat s odezněním posledního tónu. Se stejným tónem měl nastat čas přiletu Snideů.

Poslední tón zněl ulicemi. Dozníval jako pírkó ve větru.

Jen jediný zvuk se ozval masami. Ozval se řev motorů, agregátů a strojů.

Start. Přistání.

Jako vystřeleny z katapultu se jetty vyřítily do zářivě modrého nebe.

Zároveň zamířil k zemi jeden zelený jett a přistál sto metrů od oficiálních jettů podniků.

Clint Derek nic neviděl, nic neslyšel. Pozoroval jen bizarní škleb George Kennana. Viděl mihotání světla v jeho očích - klíčící rozhodnutí.

Derek se soustředil. Jeho vlastní ukazováček se ohnul a dosáhl místa stisku. Vteřiny plynuly. Ještě jednou posunul nitkový kříž o nepatrný kousek vlevo. Zacílení. Paprsek musel sedět.

V té chvíli byly zaměřeny přinejmenším další dvě zbraně.

Ječení agregátů, výskání mas, jásot.

Jetty přelétly kolem věže Greck.

Derek nic z toho neviděl ani neslyšel. Viděl jen George Kennana. Planoucí oči, pootevřená ústa.

Dvojčata George a Charles Snideovi vystoupili ze svého jettu.

Kennanův ukazováček se pohnul.

Clint Derek vystřelil.

Žádný hlasitý výstřel. Žádné vyděšené výkřiky. Žádné bezdeché ticho.

George Kennan se jen bezhlučně svalil. Také teď se Derek nepohnul. Ještě čekal, ale vteřiny plynuly a Kennan se znovu neobjevoval. Mohl by spát několik hodin. Spolu s ním spali i další dva úkladní vražedci.

Derek se několikrát zhluboka nadechl. Obrátil se a vrhl pohled na napjatou tvář Chrise Shantona. Sledoval jeho pohled. Ztuhl.

Opět se vrhl ke své zbraně. V cílové optice se mihlo místo startu. Snideovi. Viděl je přicházet. Blížila se k nim malá skupinka.

Stáli proti Robonům...

Jack O'Sullivan se potil vzrušením. Pot mu tekla po zádech a kapal z nosu.

Nevnímal to. Klidně sevřel obě ovládací páky. Výsoce výkonný reaktor zpíval svou stejnoměrnou píseň.

Stroj klouzal uprostřed devítičlenné skupiny přes vysoké budovy Alamo Gorda. Na okamžik se na dohled objevila věž Greck, brzy ale zůstala za ním.

Slunce se od kabiny oslnivě odráželo.

13. července 2056. Šťastný den?

Kontrolka vířila se rozbíhala. O'Sullivan stiskl klávesu.

"Kontrola vzdušného koridoru Alamo Gorda. Ohlaste se, prosím!"

Jack O'Sullivan odeslal své hlášení.

Úředník ztratil veškerý zájem. Další, prosím. Jack si pokradmu utřel z čela pár krůpějí potu. V závodě se držel dobře.

Pohled napravo a nalevo mu ukázal, že žlutý jett EURA-Motors má náskok zhruba pět set metrů. Jack se usmíval. Měl proč. Všichni ostatní byli daleko vzadu.

Široké ulice zůstávaly za ním. Kovové mantinely štíhlých, stometrových věží z plastobetonu odrážely sluneční světlo. Tyto výškové budovy nejnovější konstrukce by odolaly jakémukoliv orkánu. Ani žádné zemětřesení by s nimi nebylo schopno jen tak pohnout.

Obrovské koule na špičce těchto věží, obytné bloky pro tisíce lidí, prosvíštěly kolem.

Jack O'Sullivan napjatě čekal na Caballo Mountains. Stane se dnes něco?
Opět světlo nad vífem. Pilot ho zapnul. Neukázal se žádný obraz, ozvalo se jen lehké šumění. Potom hlas. Ohlásil se Jörg Ankon.
"Všechno v pořádku, chlapče. Nemusíš se obávat žádného incidentu!"
Jack O'Sullivan si oddechl.
"Mnohokrát děkuji, Ankone. Mnohokrát děkuji všem!"
"Není zač" řekl hlas. "Mohu ti teď ale trochu pomoci k vítězství, mistře!"
Jack hlučně zalpal po dechu a rozhodně zakroutil hlavou.
"Nechte to laskavě být, Ankone. Já chci navštěvovat kadetku a stát se poručíkem. Velitel Dhark by takové důstojníky..."
"Nesmysl" přerušil ho Ankon rázně. Spojení se přerušilo.
Jack O'Sullivan zůstal sám se svým Hurikánem. Pod ním se míhali lidé velcí jako mravenci. Nejbližší silnice tvořila chvějící se neurčitou kulisu. Zvýšil rychlost. Pětset šedesát. Žlutý blesk vepředu rovněž přidal.
Jack O'Sullivan zarputile posunul ovládací páku dolů. Okamžik myslel na Peteho Garinchu. Nešťastný chlap. Možná teď seděl v energetickém vězení držen mezi nepřekonatelnými energetickými stěnami tvořenými gigantickými magnetickými paprsky.
Caballo Mountains na obzoru. Hurikán se hnál k nim, nad nimi. Jack se radoval. Dokázal to. A také žlutý blesk před ním byl stále blíž.
Jack uslyšel bušení vlastního srdce. Vítězství. Vzdušná hmota se bránila pohybu stroje. Dohonil žlutý blesk. Krátký pohled vpravo. Zkreslený obličej. Tady triumfální svit v očích - tam rezignovaný úsměv. Kolem.
Hurikán se dostal do čela.

Oba Snideovi jásot sotva slyšeli. Vlny nadšení je nezasáhly.
Viděli jen cíl před svými očima. Žádný z nich v ten okamžik nemyslel na nebezpečí ve kterém byli. Věděli jak se bránit.
Před okamžikem se stroje jako blesk vznesly do nebe. Na startovací dráze zůstal hlouček mužů.
Mužů, kteří se uctivě a doufajíc dívali na odraz světla. Všichni se báli, doufali, modlili se.
Opravdu všichni?
George a Charles Snideovi se ke skupince blížili. Bouřlivý jásot po startu pomalu polevoval. Davy se nyní věnovaly obrovským vifo obrazovkám, na nichž mohli sledovat další průběh závodu.
Tři muži hleděli vstříc dvojčatům. Jedna lesknoucí se tvář pokrytá potem sebou neklidně trhla. Pete Garincha šel poněkud stranou. Zdálo se, že na něco čeká. Každý z nich se několikrát rozhlédl kolem. Náhle se začali rozestupovat.
Snideovi mířili přímo k nim. Muž oblečený v bílém obleku šéftechnika ustoupil trochu stranou. Strnule sledoval podivnou změnu, která se dělá s oběma bratry.
Náhle zůstali stát. Jejich oči byly skelné - celé jejich tělo se křečovitě napjalo. Ruce se narovnaly jako u robotů. Úsečné pohyby. Žalující ruce. Namířili na ně dva ukazováčky.
Před Georgem a Charlesem Snideovými splývaly detaily. Davy lidí se ztratily jakoby ve vodní cloně. Jen dvě postavy tvořily zpočátku nezřetelný stín. Obrisy se stávaly ostřejšími. Chvějící se obraz a poskakující barevný závoj.
Dvě krystalizace. Dva muži, jasně viditelní, strašlivě velcí.
"Roboni!"

Clint Derek ztuhnul. Jeho ukazováček se znovu ohnul kolem spouště. Dosáhl tlakového bodu.
Jásající křik z milionů hrdel dozníval. Derek z něj nic neslyšel. Nitkový kříž spočinul na osobě v bílém pracovním obleku.
Žádná skvrna nezdobila zářivě bílou. Syntetická látka se lehce leskla.
Nitkový kříž se pohnul vlevo a zachytil ztuhlá těla obou dvojčat. Derek sebou bezděčně trhnul.
Z vífa vyrazil zdušený výkřik.
"Roboni!"
Nitkový kříž se pohnul zpátky a zůstal na tváři muže v bílém. Studeně se lesknoucí oči. Potom výkřik. Derek ho neslyšel. Viděl jen bleskurychlou činnost. Pravou ruku ponořil do kapsy pracovního obleku. Obličej se zkřivil v ďábelském úšklebku.
Derek tu tvář stěží poznával.
Jednal naprosto automaticky, nekontrolovatelně. Vystřelil. Postava v bílém ztuhla. Její ruce zašátraly ve vzduchu.
Nitkový kříž se posunul dál. Další postava v bílém. Bezmocně vrhla pohled na balkón. Tam se nic nehýbalo. Zbraň mlčela.
Derek už dál nečekal. Ještě než mohl muž v bílém začít jednat, pohnul Derek prstem. Tofiritový směrový paprsek začal pracovat.
Zlomek mikrovteřiny. Paprsek paralyzátoru zasyčel vzduchem, překonal přinejmenším pět set metrů a zasáhl.
Dr. Manning padl bez hlesu k zemi.
Derek už nečekal ani vteřinu. Nejprve ticho. Potom jeho sluch začal opět pracovat. Nejprve šumění, poté tisícínásobné hlasy, nejasné, strašidelné. Vlna hlasů zněla městem. Potlesk. Hurikán v čele.
Derek se zvedl. S úsměvem a vítězoslavně. Před obdivným pohledem Chrise Shantona jen pokrčil rameny.

Nic zvláštního, naznačoval. Splnil jen svou povinnost. Ještě poslední pohled na skládací speciální zbraň. Pochvalné kývnutí směrem k vífu.

"Přikazy vykonány, pane Parre!"

Na obrazovce se objevil Antony Parr. Jeho jindy tak vážná tvář se usmívala pod slabou vrstvou potu. Všechno napětí z něj spadlo.

Nic ale neřikal. Jen přikývl. Uznání, obdiv, vděk a vykoupení zároveň.

Clint Derek se obrátil na Chrise Shantona.

"Pojďme přivítat vítěze!"

Yuma se vynořila z mlhy. Desetimilionové město u řeky Kolorádo přichystalo pro devět jettů velice zvláštní překvapení.

Ve vzduchu visely četné antigravitační plošiny. Mnozí televizní zpravodajové namířili své kamery na blížící se smečku nádherně zbarvených jettů.

Jako první stroj se ze slunce vynořila křiklavě červená střela. Cílový bod centrála hypervysílače jih. Obrovský komplex antén se leskl ve slunci.

Jack O'Sullivan ukazováčkem stiskl tlačítko vífa. Šlo o setiny vteřiny. Ručička tachometru přeskakovala z modrého do zeleného pole a zpět.

Teď. Zvuk zvonu, který pilotovi zněl jako hrom. Jeho ruce reagovaly rychle, účelně. Hurikán zařval a vrhl se proti blížící se smečce.

O dokonalý kurz se postarala automatika. Mladý Ir upřeně hleděl na obrazovku vífa. Nový zvuk zvonu. Rychlý pohled na časomíru.

Trívteřinový náskok. Jack O'Sullivan se radoval.

Rychlost opět stoupala. Zelené pole zůstávalo vzadu. Jehla tachometru se přehnala pryč přes modré pole a dosáhla červené značky.

Z pod přilby mu tekla pot, svědila ho záda, ale Jack O'Sullivan na to všechno zapomněl. Naslouchal zpěvu reaktoru.

Běžel bezvadně. Žádné otřesy kabiny, žádné pronikavé vytí strojů.

Jimmy a GBO vyloučili všechny atentátníky. Rychle pohlédli na zpětnou obrazovku.

Žlutý blesk se hnál vzadu, ale nepřibližoval se. O'Sullivanovy oči se stáhly do úzkých štěrbin. Jeden stisk prstu.

Výsledek měření přišel okamžitě. Náskok už čtyři vteřiny.

Hurikán se blížil ke svému cíli, ale Jack O'Sullivan nezapomněl ani na vteřinu, že o vítězství se rozhodne v následujících minutách. V Alamo Gordo.

Rychlost šest set osmdesát. Dosáhl absolutní meze. Žádné otřesy, žádné vzplanutí výstražného světla. Normální let.

Caballo Mountains. Cesta smrti ztratila svou hrůzu. Náhle - oznamovací tón vífa. Potom hlas Jörga Ankona.

"Zdravím, sportovče. Vše v pořádku?"

"Všechno v pořádku..."

Spojení se ukončilo.

Jack O'Sullivan upřeně hleděl do dálky. Záblesk vepředu. Alamo Gordo. Pohltilo ho vzrušení. 13. července 2056 - jeho šťastný den.

Nedozírné davy lidí. Hurikán se prohnal cílem. Jack O'Sullivan přepnul na pozemní automatiku. Přikryl si tvář rukama.

Nikdo neviděl, jak radostí a pýchou pláče...

Jack O'Sullivan stál na stupních vítězů. Zářil štěstím. Jeho dosud tak neutěšeně plynoucí život byl zapomenut. Žil jen pro tento okamžik.

Masy jásajících lidí prolomily uzavření a byly jen stěží zadrženy.

Jack hleděl na svůj stroj s hrdostí. Křiklavě červená barva téměř zmizela pod vrstvou květín. Ale jeho pohled klouzal dále. Hledal své přátele.

Nejprve je nenacházel. Byli poněkud stranou, mimo jásot, ale jejich oči zářily směrem k němu. Suchý pláč mu stáhl hrdlo. Sotva slyšel slova řečníka. Derek tam stál vedle Ankona. Vzadu stáli dva muži, které O'Sullivan neznal. Velký tlustý chlap s černými lincousy a muž s naprosto běžnou tvář. Ale ještě o kousek vzadu byla vysoká postava Antony Parra. Také on se na něj usmíval.

Někdo mu pokynul. O'Sullivan hledal dál. Velká otázka která ho trápila byla v jeho očích. Ale potom sebou pilot trhnul. Tam stál Pete Garincha, vklíněný mezi lidmi. Jen jeho lesknoucí se tvář zářila radostí a štěstím. Zamával mu špinavou rukou.

Jackovi spadl kámen ze srdce.

Těžká ruka dopadla na jeho rameno. Jack se podrážděně otočil. Zpocená, uřícená tvář. Vlasy přilepené k hlavě. Jeho soupeř, pilot žlutého blesku.

Natáhla se k němu mocná dlaň.

"Srdečně blahopřeji, O'Sullivanane."

"Děkuji, Magnuste. Sedm vteřin je sedm vteřin. Ale blahopřeji k druhému místu!"

Oba si poklepali po ramenou. Žádné nepřátelství mezi nimi nebylo. Právě sportovní přátelství.

Náhle nastal klid. Henner Trawisheim přistoupil k Jackovi O'Sullivanovi. V pravé ruce měl zlatý vesmírný pohár. Bzučení kamer, záblesky světla. Jack byl rudý jako přezrálé rajče. Zástupce komandéra planety osobně mu podal ruku. "Vítězi prvního závodu jettů třikrát hurá!"
Následující jásot burácel v Jackových uších. Převzal pohár. Pochvaly davu nebraly konce.
Náhle se ještě jednou ozvala trubka. Sólo vyvolalo na O'Sullivanově kůži třesavku. Bob Slalom hrál jen pro něj. Volání strážce.
Poslední tóny dozněly. Ticho trvalo.
"Jako uznání za tento prvotřídní a čestný závod mladých pilotů jettů byl všem devíti mužům schválen návrh na přijetí do kadetky. Flotila potřebuje muže jako jsou oni."
Jack O'Sullivan dostal závrať. Pohledem hledal své nové přátele. Kolem dokola smějící se tváře. Jen jeden obličej chyběl. Dr. Manning. Teď už mladý Ir věděl, komu může poděkovat za hrůzu v posledních dnech.
Ale radost tmavý obraz zahnala. Svého prvního cíle dosáhl.
Ren Dhark měl být jednoho dne na tento přírůstek hrdý...

Na druhé straně panovalo zoufalství. O jásotu a radosti na domovském světě se zde nedozvěděli, navíc by zde narazil na odpor.
POINT OF a COL stále ještě zoufale pátrali po Renu Dharkovi, Danu Rikerovi a obou kyborzích Oshutovi a Sassovi. Neúspěšně. Velitel se neozýval. Žádné známky života jeho, ani jeho průvodců. Znamenalo to konec mladých, nadějných životů?
Obě lodi bloudili nekonečnými rozměry vesmíru. Kolem nich nebylo nic jiného než sametová temnota, jen tu a tam světlý bod, slunce, světy, soustavy. Nic jiného.
Ani žádná transice nebyla v blízkosti lodí zaměřena.
Janoš Szardak, v době Dharkovi nepřítomnosti velitel loď, se obával nejhoršího. Dával si ale pozor, aby tyto obavy nevyslovil nahlas.
Také Larsen, velitel COL, toto téma nenačal.
Ale i posádka byla skleslá. Bezvýsledné pátrání je činilo podrážděnými a všem cloumalo nervy.
13. červenec 2056 se zdál být dalším beznadějným dnem. Na palubě obou lodí vládlo tísnivé mlčení. Jen tu a tam se ozval hlas, podrážděné slovo, které bylo rychle zapomenuto.
Elmar Gernot, bezpečnostní důstojník POINT OF, pozoroval tento vývoj s obavami. Věděl, co posádka potřebuje - práci, odreagování se, úspěch.
Úspěch jim dát nemohl. Vstoupil proto na můstek, aby zajistil alespoň nějaké odreagování.
Janoš Szardak seděl nehybně ve svém křesle a bez výrazu hleděl na unitalovou stěnu. Ani neotočil hlavu, když Gernot přišel.
Bezpečnostní důstojník mu předložil svůj návrh. Szardak beze slova přikývl. Ponechal si svůj bezvýrazný pokerový výraz. Manu Čobe, snědý lékař s dalšími odbornými znalostmi si okusoval nehty a věděl, že Szardak nechce projevit svou beznaděj. Ten velký muž stále ještě špičkoval. Směšné.
Elmar Gernot ještě neodcházel. Vyčkával. Také zde na můstku zjevně vládla napjatá atmosféra.
Szardak se otočil se svým křeslem.
"Co ještě?" hněval se.
"Vlastně nic, pane. Ale právě vás jakožto velitele by také mělo něco napadnout!"
Szardak přivřel oči. Díky kontaktním čočkám se mu slabě zaleskly.
"Ven!" zasyčel.
Elmar Gernot pokrčil na Manu Čobeho rameny a opustil můstek.
"Myslel to jen dobře" zabručel doktor.
Szardak mu neodpověděl. Místo toho zapnul palubní spojení.
"Spíte také, poručíku Morrisi?"
"Jak také, pane?"
Na malý okamžik se šéf spojové centrály usmál. Čobe si úsměv také nemohl odpustit. Janoš Szardak ale zůstal ledový a nepřístupný. Na jeho tváři se nijak neprojevalo, že by tuto drzost vůbec slyšel.
"Hlášení, Morrisi!" řekl chladně.
"Nemám co hlásit, pane. Od poslední zprávy přes tofiritový vysílač o blížícím se magnetickém orkánu jsme nezaslechli ani pípnutí."
"Dobrá, děkuji, Morrisi. Zkuste dále pátrat po pohřešovaných. Konec konců se nemohli jen tak vypařit."
Bezděčným pohybem ruky si Szardak pročísl vlasy. Morris se už neusmíval. Zasmušile přikývl.
"Rozumím, pane. Pokud mi dovolíte jednu poznámku, pane Szardaku... všichni bychom se měli snažit držet hlavu vzhůru."
Szardak neodpověděl. Otočil se na Tino Grappu.
"Jak to vypadá u vás, Grappo?"
"Nic zvláštního."
Tino Grappa vypadal unaveně. Jeho oči působily matně, ale Szardak se o tom ani slovem nezmínil. Nikdo na tom nebyl lépe. Nikdo nemyslel na spánek dokud se nedozví, kde vězí velitel a jeho průvodci.
"Převezměte to na chvíli" řekl prvnímu důstojníkovi POINT OF.

Szardak se zvedl ze svého křesla a opustil můstek. O okamžik později vstoupil do velké rekreační místnosti.

Okamžitě nastal klid. Všechny oči spočinuli na veliteli.

"Pokračujte!"

Nikdo si nesesl. Čekali. Byli odsouzeni k nečinnosti. Každé hlášení zvedlo jejich hlavy. Zase nic.

Mike Doranče seděl naproti kosmobiologovi Dr. Johnu Glennardovi. Hráli šachy. Žádný z nich se ale nemohl pořádně soustředit.

Palubní astronom Jens Lionel seděl s piloty Blesků Rulem Warrenem a Petrem Voncevem u mapového stolu.

"Velmi únavné, doktore!"

John Glennard pohlédl od u vstupu stojícího Szardaka zpátky na šachovnici. Každý věděl, že biolog nerozumí žádnému žertu. Vždy se rozčílil a nyní opět. S trhnutím odsunul sou židli a pohybem ruky smetl figurky ze stolu.

"Váš způsob hry se mi nelíbí, Doranere." Utajené úsměvy. Szardak nijak nezasahoval.

"Tak, pánové. Připravte se na cestu. Opustíme tuto oblast a nabereme kurz na hvězdokupu Dg-45."

S tím se otočil a opustil rekreační místnost. Nastal všeobecný odchod. Každý znal svou úlohu. Snad v nové cílové oblasti objeví stopu po pohřešovaných. Snad...

O pět minut později nabraly POINT OF a COL pod velením Ralfa Larsena nový kurz.

Posádku naplnila nová naděje, v kosmických lodích pulzoval nový život. Napětí se nesnesitelně zvětšovalo.

Co mohou očekávat v hvězdokupě Dg-45?

13. července 2056 9:00

Na domovské planetě odstartoval první závod jettů.

Na palubě POINT OF a COL vládla sklíčená nálada.

KHAN pod velením komandéra Maugolda cestoval mezi obrannými stanicemi. Stovky vědců, mimo jiné i senzorovi specialisté Rembrouk a Wren Craig se marně pokoušeli vypátrat příčinu poruch senzorů.

Arc Doorn a jeho tým se nacházeli v údolí Brana.

13. července 2056 9:00

Snideovi na základě svého nadání odhalili první sabotéry. Dr. Manning a šéftechnik EURA-Motors byli zatčeni. Kromě toho i tři další atentátníci, rovněž spící.

Parr, Derek, Ankon, Shanton a Jimmy splnili své rozkazy.

13. července 2056 9:00

Daleko od těchto událostí. Sami a ochromeni - Ren Dhark a jeho průvodci.

Nejprve únos nepřepnutými Robony. Cesta čtyřset metrovou lodí NEMO. Odzbrojení, uvěznění, střežení. Zdánlivě zmatený let vesmírem. Přistání na neznámé planetě. Výslech Allonem Sawallem, obrovským mišencem. Za přítomnosti několika Giantů.

Potom první zvrat. Kyborgové Bram Sass a Lati Oshuta zapnuli svůj druhý systém. Zmatek, chaos, útek.

Únik ve starém vznášedle přes cizorodé město. Únik z vězení, ztráta vznášedla, pronásledování, ostřelování.

Dhark a jeho přátelé museli opět utíkat.

Po vysilujícím pochodu první záblesk naděje.

Ráj!

A opět šok. Bram Sass zažívá strašlivé dobrodružství v hlubinách neznámého jezera. Další pochod - a pak město.

Nález sochy. Tmavý člověk?

Zmatek ve čtveřici uprchlíků. Nevychází z údivu. Jedna událost střídá druhou. Útok vznášedel. Náhle se aktivující obrana paprskovými děly.

Okouzlení.

První setkání s člověku podobnými bytostmi. Dva černí lidé. Tak velcí, tak nádherní, tak černí a tak nazí jako sama socha.

Černě zbarvení běloši?

Pronikavě bílé slunce stálo na modrozeleném nebi. Neznámé slunce velké jako měsíc.

Ren Dhark se ani nehnul. Okouzleně hleděl na obě postavy. Hrdí a nádherní, sebevědomě kráčely kolem.

Také Dan Riker se nehýbal. Jeho husté obočí skoro zakrývalo jeho modré oči. Na bradě mu vzplála červená skvrna, důkaz jeho vnitřního rozčilení.

I jindy tak živý Lati Oshuta stál nehybně. Jeho šikmé oči se ještě zúžily.

Bram Sass překonal vliv napůl podobný spánku. Zbraní ve své mohutné dlani sledoval oba cizince. Dvě další zbraně se pohnuly. Ren Dhark a Dan Riker nevěděli, co si o těchto dvou černých postavách mají myslet.

Jen Oshuta se zřekl své zbraně. Nic takového nepotřeboval. Nejen podle svého názoru byl velmistrem sebeobrany a věřil, že se těchto metod může většinou zříci.

I na něj teď ale přišly pochyby.

Několikavteřinové mlčení. Muži sotva dýchali. Obě černé postavy se stále blížili. Dharkovi se ale skoro zdálo, jako by je ani neviděly.

Dhark se jako první probral ze své strnulosti. Rychlým pohybem ruky si z čela setřel několik kapek potu. Vystrčil vpřed svou výraznou bradu.

"Nejsme nepřátelé" řekl terransky.

Zpozoroval, že jeho hlas zní trochu chraptivě. Jeho tři průvodci zadrželi dech.

Co se teď stane? Dostane se jim konečně nějakého vysvětlení? Vysvětlení k tomuto zubem času poznamenanému městu?

Obě černé postavy kráčely dál. Vzpřímení, hrdí, jakoby nezúčastnění. Lati Oshuta se zasyčením vypustil vzduch přes své zuby. Přesunul své těžiště.

Žádná odpověď. Černí prošli kolem, jako by čtveřice mužů byla vzduch.

Na čele Dana Rikera se perlil pot. Červená skvrna na jeho bradě teď byla jasně viditelná. Otočil hlavou a s rozpaky se podíval na svého přítele.

Náhle udělal krok směrem k cizincům.

"Hej! Vy! Co je tohle za způsob?"

Nikdo se nesmál. S rozpaky se dívali za oběma cizinci. Vůbec se o čtveřici mužů nestarali, dělali, jako by neexistovali.

Čtveřice se na sebe podívala. Oshuta stáhl tvář do grimasy.

"Lidé?" vyrazil ze sebe. "Tihle každopádně nemají žádný sluch a zřejmě ani žádný zrak."

Dhark s nechutí potřásl hlavou. "Předtím jste chtěli znát mé rozhodnutí. Dobrá. Tady je. Půjdeme za nimi. Chci tomuhle tajemství přijít na stopu."

Nikdo neodporoval. Ren Dhark se dal do pohybu. Oba černí stále ještě kráčeli dál. S potřesením hlavy zastrčil Dhark svou zbraň. Riker a Sass následovali jeho příkladu. Oshuta se zamyšleně kousal do spodního rtu.

Ve vzdálenosti padesáti metrů následovali dvojici cizinců. Okolím se rozléhaly kroky. Lehký vánek trochu ochladil jejich rozpalené tváře.

Cizinci se neotáčeli, přitom museli kroky pronásledovatelů zřetelně slyšet. Přesto žádná reakce, žádná nedůvěra, nic.

Dhark několikrát letmo pohlédl na své průvodce. Následovali ho mlčky, každý si své tajné myšlenky nechával pro sebe.

Každá ale cítil stísněnost a nereálnost této situace. Strašidelná situace.

Neznámé mrtvé město mlčelo. Nebyl slyšet žádný hluk. Jen vítr se proháněl prázdnými, opuštěnými a zaprášenými ulicemi. Šumění větru znělo monotónně.

Muži toužili po nečekaném zvuku. Po lidském hlase. Ale slyšeli jen měkké pleskání holých chodidel o zem. K tomu své vlastní kroky. Reakce nepřišla ani ze stěn protilehlých budov. Podivné stavby. Více než podivné město.

I přes okolní teplo Rena Dharka náhle zamrazilo. Vystrčil svá široká ramena dopředu a svažtil čelo.

Lákaly je snad obě postavy do pasti? Nechtěli svým zvláštním chováním dosáhnout toho, aby je následovali?

Dhark byl na pochybách. Jeho chůze se zpomalila. Upřeně hleděl na dvojce černá záda. Jejich krok zůstával rovnoměrný, hrdý, téměř pánovitý.

Dan Riker strčil svého přítele do zad.

"Pokračuj!" vydechl drsně. "Když už jsme jednou tady..."

Dhark neznal nerozhodnost, ale varoval ho neurčitý pocit. Odvaha v jeho tváři byla nahrazena hlubokou zamyšleností.

Poznamenaný útrapami cesty působil na devěťadvacetiletého starším a zkušenějším dojmem.

Náhle se do jeho hnědých očí vrátil studený lesk. Dhark se rozhodl pokračovat. Přátelé ho následovali.

Teď už také velitel věděl, kam je oba černí vedou. Dhark se pomalu orientoval.

Cíl: sklepení s technickým vybavením.

Dhark pohlédl přes rameno a sdělil své mínění svým průvodcům. Sass zabručel nesrozumitelnou odpověď. Riker souhlasně přikývl. Oshuta se začal usmívat. Výkročil rychleji a náhle se ocitl vedle Dharka.

"Co nám brání v to, abychom jim stáhli tu černou kůži a podívali se, co je pod ní vlastně skryto, veliteli?"

Sassovi za nimi to přišlo komické. Krátce se zasmál, ale pod přísným Tiketovým pohledem ztichnul.

"Uvidíme" pronesl Ren Dhark zamyšleně.

Nyní skřípal pod jejich nohama prach. Závěje narůstaly. Vítr si hrál s malými obláčky písku a hnál je cizími ulicemi.

Oshutovi se nemluvnost ostatních zdála být způsobena podrážděním nervů. Začal proto vesele mluvit.

"Ta žena, veliteli, nevíte... kdyby nebyla černá... myslím, kdyby nebyla tak chladná, tak odmítavá a... jak to mám říct... nepřístupná? Myslím, že to se hodí nejlépe. Kdyby nebyla tak nepřístupná..."

"Zavřete konečně klapáčku, Oshuto."

Lati Oshuta se usmál a rukou si projel krátké, kučeravé vlasy.

"Copak můžu za to, když se mi žena líbí?" zamumlal smířlivě.

Také Dharka ta žena zajímala. I přes svou tmavou barvu pleti byla okouzující. Helénistický ideál krásy. Dokonalé tělo, majestátní vystupování. Ale něco stejně nesouhlasilo. Něco rozhodujícího chybělo. Možná život. Výraz nějakého citu.

Dhark bezděčně přikývl. Oshuta na něj ze strany pohlédl.

"Také se vám líbí, že?"

Dhark už měl na jazyku prudkou odpověď, ale spolknul ji. Malý šlachovitý muž po jeho boku se mu líbil, ačkoliv často až příliš mluvil. Odpovídalo to jeho přirozenosti.

Věčně živý, srdce na jazyku, věčně výborná nálada.

"Líbí se mi, Oshuto. Spokojen? A teď bychom se měli zase soustředit. Jdeme dolů."

Dosáhli centra mrtvého města. Oba černí vstoupili do prastaré šedé budovy se zvláštním vchodem. Dhark ji okamžitě poznal.

Obě postavy zmizely. Cizinci se ani teď na své pronásledovatele neotočili. Čtveřice mužů na sebe nejistě pohlédla, jejich rozhodnutí ale bylo pevné.

Poslední pohled na modrozelené nebe. Pronikavě bílé slunce zdánlivě stálo na místě. Ze vstupu do budovy vanul chladný vzduch. V dálce viděli záblesk pohoří.

"Takže" řekl Ren Dhark rozhodně.

Vstoupil do budovy jako první. Přátelé ho těsně následovali. Závěje dosahovaly až dovnitř. Černí už zmizeli v hlubině.

Čtveřice mužů sestoupila po rampě dolů. Vzduch byl chladný. Oshuta se držel těsně vedle Rena Dharka. Malý Japonec působil napjatě.

Minuty postupně ubíhaly. Sestup se zdál být nekonečný. Jen stěží zaznamenali, že se z hloubky ozývá lehké šumění. Plynule stoupalo. Žádný z nich to necítil. Svými pohledy sledovali jen černé. Stále to aristokratické chování, rovnoměrný krok a pleskání bosých chodidel. Stále žádná reakce na kroky pronásledovatelů.

Čtveřice mužů skoro ani nedýchala. Konečně se dostali do obrovské haly.

Toto cizorodé chladné místo osvětloval neviditelný zdroj světla. Kamkoliv se podívali - stroje, agregáty a množství technického vybavení.

Ale ani Ren Dhark stejně jako jeho tři průvodci nevěděli, co si s tím počít. Celé zařízení působilo cizorodě. Toto dílo bylo vytvořeno neznámými technologiemi.

Ale i zde dole byl prach. Černí se náhle zastavili. Také čtveřice mužů stála.

Pozorně hleděli na cizince. Téměř se zdálo, jako by se bavili.

Černí. Ale k uším lidí nedolehl žádný zvuk.

Náhle se dvojice začala pohybovat. Rozdělili se.

Dhark vrhl po Danu Rikerovi bleskový pohled.

"Ty a Sass za ženou" syknul.

Oshuta chtěl protestovat, ale tvrdý pohled z očí Rena Dharka ho přiměl zůstat zticha. Jen svraštil čelo.

Dan Riker se na nic dlouho nevyptával. Jen Sassovi pokynul očima a dali se do pohybu.

Dhark ještě okamžik čekal. Díval se na ženu, která zřejmě bezcílne procházela mezi stroji. Riker a Sass jí následovali v odstupě padesáti metrů.

"Pojďme" zašeptal Dhark malému Oshutovi.

Černý už měl náskok více než osmdesát metrů. Viděli, jak se jeho vztyčená hlava vynořuje a opět mizí za stroji.

Ren Dhark se při chůzi dotkl šedivého kovového obkladu. Jako elektrizovaný stáhl ruku zpátky. Oshuta se na něj nedůvěřivě podíval.

"Co je?" zeptal se zvědavě.

Dhark neodpověděl a spěchal dál. Byli černému stále blíž. Oshuta stále pošilhával po neznámých strojích.

Náhle to už nevydržel. Dotkl se kovu - a trhnul sebou.

"Zatraceně" vypadlo z něj.

Zdálo se, že z kovového obkladu vychází ledový chlad. Mráz se hnál celým jeho tělem až do mozku.

Oshuta mával rukou ve vzduchu. Náhle zůstal stát a hleděl na rozložitá záda Rena Dharka. Velitel se zastavil.

S údivem se díval na podlahu.

Lati Oshuta sledoval jeho pohled. Jeho šikmé oči se zavřely. Rozčileně si přejel jazykem přes rty.

"Co si o tom myslíte, Oshuto?"

Dhark jen šeptal. Celá záležitost mu přišla hrozivá.

Prach na zemi. Otisky v prachu, otisky podrážek terranských bot.

"Naše stopy" zavrčel Japonec. "Sledujeme naše stopy. Velmi komické!"

Dharkovi to spíše než komické připadalo znepokojivé.

Černý sledoval cestu čtveřice technickým zařízením, ale o své pronásledovatele se nestaral.

Dhark opakovaně potřásl hlavou. Podivný způsob chování cizinců, kteří se neobyčejně podobali lidem.

Černý kráčel dál. Otisky jeho nohou zůstávaly v prachu vedle stop lidí.

Šel stále dál, stále hlouběji do haly, sledoval stopy a přesně se držel míst, kde se čtveřice mužů zastavila při své první návštěvě tohoto zařízení.

Dhark a Oshuta teď cizince následovali už jen váhavě.

Náhle zůstali stát a koukali jako tvrdě y.

Naslouchali. Jejich pohled vyjadřoval zvláštní vzrušení, zaraženost, údiv.

Kolem bylo hrobové ticho. Toto ticho působilo strašidelně, hrozivě, žalujícím.

Sotva vnímatelný šum na který předtím nedbali náhle zmizel. Teprve teď jim došlo, že tu ten šum musel být už dříve.

Ale toto tíživé ticho. Cloumalo nervy, trýnilo, vyhánělo pot z pórů.

Ren Dhark vnímal jen pocit strachu. Zdálo se, že s nimi jakési nepřirozené síly hrají krutou hru. Náhle jim došlo, že stroje musely běžet. Šumění - hluk běžících agregátů?

Dan Riker se také zastavil. Žena zmizela za krychlovým strojem a vynořila se na druhé straně.

Sass ukázal stranou. Mezi dvěma vysokými bloky podobnými reaktor se objevily dvě hlavy.

Tam zůstali s trhnutím stát Dhark a Oshuta. Také Riker byl na rozpacích. Hrobové ticho.

Neozývalo se ani pleskání holých chodidel. Bylo by slyšet dopadnout i mýtický špendlík. Také zde ale bylo ticho jako v hrobě.

Hrozivé ticho skočilo na Dana Rikera jako zuřivé zvíře. Jeho nervy hrozily, že se přetrhnou. Ale i on se sám sebe ptal, jestli zmiznuvší šum nebyl projev pracujících strojů.

Riker se otočil na Sasse. Velký, masivně působící kyborg měl onu ženu stále na zřeteli.

"Tak se opět setkáváme" řekl náhle tiše. Ale i Riker se lekl hlasitosti toho šeptání. Zdálo se, jako by gigantickými halami zadunělo.

"Pojďme k Dharkovi" vydechl.

Dhark a Oshuta jim hleděli vstříc. Jejich obličejové vypadaly nepřírozečně bledé. Nikdo nevědeěl, jestli to snad nesouvisí s umělym osvětlením.

"Někdo zastavil stroje" řekl Riker svému příteli.

Ren Dhark sevřel rty.

"Slyšeli jsme předtím doopravdy něco?" zeptal se nakonec zamyšleně.

Muži se na sebe výmluvně podívali. Skutečně předtím něco slyšeli? Nebylo to jen šumění v uších? Následek pulzování krve? Nebo působení světelného zdroje?

"Teď je ticho. Tišeji než dříve." Oshuta si zamyšleně mnuł bradu. Šeptal tak slabě, že jeho hlas připomínal nesrozumitelné syčení.

Náhle se ale jeho oči rozšířili. Otočil se. Matoucí, stěží kontrolovaná činnost. Rukou sevřel zbraň.

Ale i Ren Dhark ztuhl. Jeho tělo bylo nehybné. Riker a Sass na tom nebyli o nic lépe.

Černý muž a černá žena se otočili. Nekonečně pomalu, jako ve zpomaleném filmu, ale i tyto pohyby připomínaly skok šelmy. Ohebnost, pružnost.

Ale ne tento pohyb okouzli četveřici mužů. Byl to pohled. Neobyčejný pohled. Na stojící muže zářily čtyři oči.

Dan Riker bezděčně ukročil zpátky, narazil na hrud' Brama Sasse a zůstal stát.

Pro Rena Dharka a jeho přátele nebylo náhle nic jiného než ty oči. Jejich barvu nikdo nedokázal určit.

Náhle vyšlehly blesky.

Oshuta a Dhark stojící před zbylymi dvěma zvedli v jednom okamžiku ruce. Byli tak oslnění, že několik vteřin nic neviděli.

Dhark si držel dlaně před očima. Z jeho hrudi se ozvalo tiché zasténání. Ještě jednou se pokusil podívat alespoň mezi prsty.

Pohled ho zasáhl jako tvrdý úder.

Černí stále ještě stáli třicet metrů od sebe. Nehybně. Narovnali se jako matně lesklé sochy. Nádherné, okouzluující a mistrovsky vytvořené. Postavy lidí. Vytvor geniálního mozku.

Ale ty oči.

Pronikavě žhavý útvar, jehož hrozivé bodavé světlo oslňovalo.

Ted' zasténal i Riker.

"Zpátky" vyrazil ze sebe Ren Dhark.

Na okamžik pomyslel na to, že by vytáhl zbraň a ukončil tak bolestivá světelná muka. Okamžitě tu myšlenku ale zavrhnul. Každé použití násilí se mu protivilo.

Automaticky šli nejprve Riker a Sass, o několik kroků za nimi pak Dhark a Oshuta. Černí byli ještě stále nehybní.

Nehýbali se, jenom vysílali z očí bolestivé, rozžhavené paprsky.

Ren Dhark náhle cítil, jak se něco dotklo jeho ramene.

Oshuta na něj zdola vrhl rychlý, uštvaneě působící pohled.

"Přepínám!" vyrazil ze sebe. Dhark jen přikývl.

Zatímco zbylí tři muži dále ustupovali, zůstal malý Lati Oshuta nehybně stát. Stala se s ním zvláštní proměna.

Kyborg se přepnul na svůj druhý systém. Dharkovi se téměř zdálo, jako by zahlédl lehké zachvění se těla svého průvodce.

Oshuta přepnul své oči na rentgenové vidění.

Malého Japonce pohltilo prudké vzrušení.

Robot! problesklo mu hlavou.

Lati Oshuta se obrátil k černým zády.

"Jsou to roboti. Žádné bytosti z masa a krve. Žádní lidé. Roboti. Rozumíte nebo ne?"

Ren Dhark to nemohl pochopit. Dan Riker tomu nechtěl věřit. Zaclonil si oči před planoucími paprsky.

Ted' se začali hýbat i oba černí. Vyrazili směrem ke četveřici. Zvolna, rovnoměrně, neohroženě. Záře jejich očí zůstávala neměnná.

"Sassi! Ověřte Oshutovy výsledky! Rychle!"

Bram Sass nekladl žádné zbytečné otázky. Zůstal stát a jednal. Dhark, Riker a Oshuta se mezitím stáhli.

Sass se přepnul. Stačil mu zlomek vteřiny.

Robot!

Bram Sass se rozhlédl kolem. Planoucí oči. Dhark na něj upřeně hleděl.

"Nuže?" zeptal se spěšně.

"Souhlasí. Je to robot!"

Dhark polkl. Vyměnil si rychlý pohled se svým přítelem Danem Rikerem. Kývl na sebe.

"Myslíš na totéž co já?"

"Jestli také myslíš na Tajemné, pak ano."

Stále ještě ustupovali. Ted' bylo zjevné, co oba černí zamýšleli. Nadháněli četveřici mužů před sebou k východu.

Možná chtěli chránit svá zařízení.

Ale Dharkovy myšlenky se v tu chvíli točily kolem toho, jestli by oba exempláře vytvořené neznámou technikou nemohly pocházet ještě z časů Tajemných.

"Domníváte se, že tito dva roboti mohli být kdysi na Hope?"

"Jestli tihle dva, to nevím" odpovědeěl Dhark rychle a odvolal Oshutu dál. "Možná ale tato rasa. Pravděpodobně kdysi vytvořili hlubinný systém na Deluge. Kdo ví. Nevěřím ani, že by nám to byli schopni říct."

"Můžeme se ale zeptat!"

Dhark se krátce tvrdě zasmál.

"Prosím. Zkuste to!"

Lati Oshuta si přidržel před očima ruku a zavolal na přicházející černé. Žádná odpověď. Dhark s tím ani nepočítal. Stále se musel ohlížet, aby náhodou nenarazil do nějakého stroje. Ten jeden dotyk předtím mu stačil.

Lati Oshuta se ještě několikrát pokusil přimět černého robota k řeči. Bezúspěšně. Křiklavá záře v očích zůstávala. Oslňující, bodavá, hrozivá.

"Chtějí nás vyhnat silou" zavrčel Dan Riker. "Necháme si to líbit?"

"Pokud tu jsou pány, pak je to jejich právo" zarazil ho Dhark. "My bychom také chtěli každého vetřelce vyhnat."

"Máme zbraně a jsme čtyři proti dvěma."

Dhark vrhl na svého přítele vážný, pronikavý pohled.

"Měl bys mě znát dost dobře na to abys věděl, že za žádnou cenu nechci používat právo silnějšího. Kromě toho si nejsem jistý, jestli jsme opravdu silnější. Každý typ moci použiji jen tehdy, pokud to je nevyhnutelné. Vyženou nás ven. Dobrá. Já bych také nevídaného návštěvníka vyhnal ze svého domu, pokud bych ho nepozval."

"Jsou pěkně rozčileni" zabručel Riker. "Zrychlují. Jejich tempo se zrychluje!"

Tempo černých se opravdu zvyšovalo. Kráčeli teď rychleji. Záře z jejich očí se zvyšovala. I Lati Oshuta už reagoval zasténáním.

"Pomalu mě dohánějí, veliteli!"

Dhark malému Japonci rozuměl. Chůze pozpátku nebyla jeho silnou stránkou. Ale i velitel věděl o svých mezích.

"Nemůžeme si dovolit se postavit těm robotům na odpor. Rozkaz je jednoznačný - opustit toto zařízení. Podřídíme se tomu. To je rozkaz, Oshuto."

Japonec se podíval přes rameno na mžourajícího Dharka a zašklebil se.

Při chůzi pozpátku dosáhli rampy. Začali stoupat. Černí je mrštně následovali. Jako lidé, ale němí a hroziví!

Dhark posledním pohledem přelétl obrovské prostory. Další svatyně Tajemných? Další místo jejich geniální tisíc let staré technologie?

Nikdo mu na to nemohl dát odpověď.

Dan Riker těžce oddechoval. Chlad pomalu mizel. Pro stoupající muže to bylo, jako by lezli do strašlivého horka. Jejich tváře se leskly potem.

Pronikavé pohledy černých je ale nepustily.

"Pomalu by přeci měli poznat, že jsme poslechli" zasupěl Oshuta.

Černí se stále blížili. Sass se otočil a utíkal nyní nahoru po rampě. Dan Riker se k němu připojil. Ren Dhark šťouchnul do Oshuty palcem a poslal ho dozadu.

Chtěl se odvážit ještě jedné zkoušky jak roboty přimět k hovoru. Záře ho ale natolik oslňovala, že téměř nic neviděl. Oči ho bolely, pálily a slzely. Slzy a pot mu tekly po tváři. Ochutnal je na rtech.

Hrdlo měl vyprahlé, stažené a suché.

"Poslouchejte mě. Já jsem Ren Dhark." Jen stěží poznával svůj hlas. Zněl drsně a chraptivě. Zdálo se mu, že mu něco opracovává hlasivky rašplí.

Ale Dhark mluvil celou minutu. Mluvil o Hope, Deluge, POINT OF, jeskynním systému a technice cizí rasy. Neprosil. Neprosil černé, aby konečně zanechali tohoto nepřátelského vystupování. Naopak. Dhark se ze všech sil snažil, aby svému hlasu dodal přívětivý tón.

Nepomohlo to. Černí mlčeli. Rychlost jejich chůze zůstávala stejná. Bodavá, bolestivá záře zůstala.

Dhark bezmocně pokrčil rameny. Propadal beznaději kterou nesměl ukázat před svými průvodci. Otočil se a rozběhl po rampě nahoru.

Jeho tři přátelé již stáli venku. Jejich tváře planuly, ale jejich rysy působily vychrtle.

"Dál" zasupěl Ren Dhark.

Oba černí je vehnali do volné přírody. Pronásledování pokračovalo. Oshuta vrhl na velitele prosebný pohled.

Dhark věděl, co ten pohled znamená. Rozhodně zavrtěl hlavou.

"Žádné nepřátelské jednání" nařídil přísně. "Dál. Bězte, Oshuto."

Dhark se několikrát otočil. Černí je stále neopouštěli. Sass a Riker již klopýtali ven z města.

Dhark zoufale pátral po východisku, po mírumilovném východisku. Nenacházel ho. Stále nemohl pochopit, proč je stále ještě sledují.

Roboti. Neuvěřitelné. Černí je následovali mlčky a mrštně, čile, pružně - jako lidé. Ne jako roboti. Ale Sass a Oshuta zjistili nezávisle na sobě stejný výsledek.

Pronikavé pohledy nenechali Dharka a ostatní uniknout. Mezera pomalu rostla.

Riker upadl a se zasténáním se opět zvedl. Sass se na nic neptal. Přehodil si ruku Dana Rikera kolem krku a podpíral ho.

Oshuta vřel. Dhark viděl cukání v jeho tváři. Malý Japonec potichu klel.

Město zůstalo za nimi. Údolí se rozšiřovalo do roviny. Ale s ustupujícím údolím se také měnila okolní rajská krajina.

Sytá, úrodná zeleň pomalu ustupovala pouštní vegetaci. Kolem se válely úlomky skal. Půdu pokrýval prach. Stejný prach, který vítr po staletí hnal do města.

Blížila se poušť. Riker zůstal ležet jako první. Už nemohl. Ale čtveřici mužů ještě čekal obtížný sestup na planinu.

"Pomozte Rikerovi, Sass. Pro mě za mě ho vezměte na záda. Vytlačují nás stále dál."

Oshuta zůstal náhle stát. v jeho tmavých očích vzplanul vztek. Sklonil hlavu a otočil se zpátky. Z jeho hrudi pronikl hluboký sten.

"Dejte mi na okamžik volnou ruku, veliteli" prosil vztekle. "Jen jeden malý okamžik."

"Ne!"

Dharkova odpověď zněla ostře, jasně, káravě. Nestrpěl žádný odpor.

"Měl byste poslechnout můj rozkaz k sestupu. Pokud to bude třeba, pomozte Sassovi. Chcete-li i nadále patřit k mé speciální jednotce, Oshuto, potom se naučte poslouchat moje povely. Rozumíte mi?"

Lati Oshuta se přikrčil jako pod šlehnutím bičem. Tak rozhněvaného Rena Dharka nikdy dříve neviděl.

"Rozuměl jsem, veliteli" zamumlal Oshuta sklíčeně. "Promiňte mi..."

Dhark mu položil ruku na rameno.

"Dobrá, Oshuto. Umím odpouštět. Pojděte. Sass a Riker to už brzy dokáží."

To bylo trochu přehnané. Dan Riker se ze všech sil snažil překonat svou slabost. Sass mu pomáhal jak jen mohl. Slezli už po svahu asi o metr dolů.

Dhark došel k propasti. Přátelsky Oshutu poplácal po zádech. Japonec s pochopením přikývl a zmizel.

Ren Dhark naposledy čekal. Rozhlédl se kolem. Černí se blížili. Nebyli ani padesát metrů daleko. Jejich úmysly se teď ale zdály být veliteli jasné. Chtěli vyhnat lidi na planinu.

Ren Dhark zasténal.

"Podřídíme se vašemu rozkazu" řekl směrem k nim. "Nechte si ale ještě jednou vysvětlit, že jsme nepříšli jako nepřátelé."

Jeho hlas se nevyslyšen ztratil. Nikdo neodpověděl. Dhark skočil. Pružně dosáhl na skalní výběžek. Jeho ruce se zabořily do sypké horniny. Jeho přátelé již byli o hodně hlouběji. Na šedivé skále se několikrát objevila tmavá hlava Lati Oshuty. Kyborg pohlédl k vzhůru němu a šplhal dál.

Dhark cítil, že přichází konec jeho sil. Jeho dech se změnil v supění, svalstvo hrozilo kolapsem. Srdce bolestivě bušilo proti žebřům. V hlavě měl hrozivé prázdno.

Dál, hlouběji, dolů.

Pohlédl nahoru. Stáli tam, sklonění dolů. Bodavé světlo v pohledu obou černých se zdálo slábnout.

Ale dokud byla tato krásko před ním, zůstával Dhark v jejich kouzelných poutech.

Dhark lezl dál. Nakonec dosáhl planiny a přátel. Dan Riker ležel na zemi. Jeho pohled vyhledal velitele. Bylo v něm zoufalství, beznaděj.

"Nechte mě tady. Já už nemůžu. V posledních dnech toho bylo příliš."

"Nesmysl" obořil se na něj Ren Dhark. Potom se otočil a pohlédl nahoru. Jeho oči se přivřely.

Černí zmizeli.

Uběhlo několik nekonečných minut. Větr hnal prach do tváří čtyř mužů. Ale byl to teplý, vonící vítr.

Ren Dhark se zamyšleně rozhlížel po nekonečné planině.

"Když už jsme tady dole, budeme postupovat rychleji. Tady není vzduch tak řídký."

Dan Riker zavřel oči. Jeho hlava spočívala na skalní stěně. Jeho hrud se stále ještě zdvihala a klesala s mocnými výdechy a nádechy.

"Řekni, Rene, nezdá se nám všem jen fantastický sen, ve kterém strašili dva černí roboti?" zeptal se náhle tiše.

Dhark roztržitě přikývl. Připadalo mu to také tak.

"Ta ohromující podobnost s námi Terranci je neuvěřitelná. Pokud to jsou doopravdy roboti..."

"Jsou to roboti" vpadl mu Oshuta do řeči. Bram Sass souhlasně zabručel.

Dhark se unaveně usmál.

"Dobrá. Ale musíte mi dovolit, abych dál rozvíjel vlastní myšlenky. Když jsou to skutečně roboti, potom jsou nám podobní do takové dokonalosti, kterou nedostihneme. Naše technika nikdy nebyla schopna takové napodobení vytvořit."

Opět mlčení. Tu a tam se někdo pokradmu podíval nahoru. Ale černí byli pryč. Jejich podobnost s lidmi čtveřici mužů stále zarážela.

"Mohli snad na této planetě kdysi žít předkové současného lidstva?"

Ren Dhark se podíval na svého polomrtvého přítele.

"Ty myslíš, že lidé mají počátek na této planetě?" Velitel nedůvěřivě potřásl hlavou. "Spíš jsem si představoval, že se tu kdysi zastavili lidé na cestě ke hvězdám. Ale i to je nesmysl. Kosmické lety známe sotva sto let."

Opět mlčení. Opět úvahy.

Mohla uběhnout hodina když Dan Riker oznámil, že se zase cítí být v pořádku. Ren Dhark pohlédl na planinu.

Přemýšlel, jestli se mají vydat na další cestu. Něco ho táhlo zpátky do malého města. Zpět k robotům, zpět k obrovskému sklepnímu prostoru. Bylo tam tajemství, které chtěl vypátrat.

Ale současně ho jeho instinkt varoval. Známé napomenutí. Čekalo na něj nebezpečí, možná i smrt. Ren Dhark se smrti nebál. Přesto lpěl na životě - rozhodně se rozhlédl kolem a ukázal dolů.

"Na planinu."

Riker a Sass šli v čele. Oshuta je následoval. Ren Dhark tvořil zadní voj. Často se otáčel, černí ale nebyli vidět.

Tam dole ale netrpělivě čekalo nebezpečí...

Suchá planina se táhla do nekonečna. Oteplovalo se. Dan Riker nyní postupoval snáze. Vzduch už nebyl tak řídký.

Hodiny ale plynuly a konec planiny stále nebyl na dohled. Muži mlčeli. I jindy tak živý Lati Oshuta vypadal, jako by se

vlekl s nějakým těžkým břemenem.

Několikrát objevili zvláštní živočichy. Mnozí připomínaly terranské zajíce, mnozí skákající ptáky. Strach tato zvířata neznala. Nechávali čtyři zvláštní postavy projít kolem a pouze po nich pokukovali.

Když chtěl Oshuta chytit jednoho z těch zajíců, skočilo zvíře o několik metrů dál, prostoduše se na něj dívalo a dál škrábalo v půdě kolem.

Po několika hodinách pálily muže tváře. Oči zčervenaly. Stěží znatelný vítr hnal jemný prach. Skřípal mezi zuby, vyvolával hořkou chuť na jazyku.

Slunce se sklánělo k obzoru a pronikavě bílé světlo sláblo. Kromě toho se modrozelené nebe pokrylo mraky připomínajícími jemný závoj. Ve vzduchu se vznášela jemná pára.

Ren Dhark jsoucí těsně za Lati Oshutou se několikrát zamyšleně podíval k nebi. Musel myslet na blížící se noc.

Planina vypadala mírumilovně. Ticho, klid, jen jejich kroky chroupající v písku.

Náhle se Bram Sass zastavil a upřeně hleděl k zemi. Než k němu zbylí tři muži došli, cítili tu změnu také. Jejich nohy se několik centimetrů zabořily. Pod jejich podrážkami ale nebyl žádný písek, jen šedá hmota. Možná nějaký mech.

Riker pokrčil nos.

"Vonět by to mohlo lépe."

Rozhlédli se kolem, ale neviděli nic neobvyklého, takže šli dál. Tentokrát těsně u sebe. Sass byl stále ještě v čele.

Náhle se to stalo.

Sass stihl jen vyrazit přidušený výkřik a už mával rukama ve vzduchu. Náhle zmizel.

Ren Dhark se chtěl vrhnout zpátky, ale jeho reakce přišla příliš pozdě. Nejprve před jeho očima zmizel Sass a pak i Dan Riker. Lati Oshuta zaklel.

Ren Dhark se zoufale snažil dostat na pevnou zem. Nepodařilo se mu to. Táhl ho to do hloubky. Vyrazil proti němu strašlivý západ.

Dhark padal a padal. Následoval náraz. Zachytila ho měkká hmota. Smrad ho málem porazil. Rozkašlal se.

Rozhlédl se kolem. Sass stál před netvorem jak z hororu. Rikerova ústa se pootevřela, v jeho ruce se objevila zbraň.

Oshuta se přikrčil a sklonil hlavu. Vypadal, jako by se chtěl na protivníka každou chvíli vrhnout.

Dhark se podíval nahoru. Díra musela být hluboká deset metrů, ale její strany měly alespoň třicet na třicet metrů.

Zápach je hrozil připravit o rozum.

"Sassi, přepněte se!" vykřikl náhle Ren Dhark jasně.

Netvor se dal do pohybu. Vyrazil přitom strašlivě prskání. Horký, páchnoucí dech udeřil muže do tváře.

Netvor byl dlouhý skoro osm metrů. Odpor vzbuzující obluda. Něco mezi stonožkou, rakem a obřím aligátorem. Po Bramu Sassovi se natáhlo pět klepet. Obří tlama se otevřela.

Sass ustoupil o krok zpátky. Náhle po něm chňaplo obrovské klepeto. Prskání příšery drásalo nervy. Sass vykřikl.

Nahlas, ostře a pronikavě. Uchopila ho dvě klepeta, zatímco další se už natahovala po Danu Rikerovi. Fluoreskující oči nestvůry vzplály.

Dhark bleskurychle jednal. Lati Oshuta dokázal své kvality kyborga. Zatímco velitel tasil svou zbraň, odstrčil Japonec Dana Rikera stranou. Riker spadl k zemi kde zůstal ležet ochromený hrůzou.

Na Japonce dopadlo jedno klepeto, uchopilo jej, divoce s ním zatřásl. Ozval se pronikavý, uši ohlušující řev. Prskání zvířete sílilo. Jedovatý dech zastíral Renu Dharkovi smysly, takže se zapotácel. Nemohl střílet. Sass se zoufale pokoušel uvolnit ze sevření, ale ani jeho obří síla zde nic nezmohla. Pomalu ale jistě se jeho ruce blížily k chřtánu. Z poraněného čela mu kapala krev.

Oshuta byl bílý jako sníh. Jeho kyborgské triky zde nebyly nic platné. Klepeta se zdála být jak z kovu. Nedala se roztáhnout.

Ren Dhark viděl bledost a omračující zděšení ve tvářích svých přátel. Stoupala v něm otravující hořkost. Musíš jednat, křičelo to v něm.

Dhark jednal. Vystřelil. Energetický paprsek zasáhl. Netvor vyrazil neuvěřitelně pronikavý skřek. Ve stejném okamžiku rozevřel klepeta. Sass a Oshuta spadli na zem a plazili se z nebezpečného území.

Nyní se ale vzteklé zvíře zaměřilo na Rena Dharka. Zelené oči příšery se zavřely a poté opět vzplály. Fanaticky, agresivně. Dhark ustoupil až ke zdi z písku a kamení. Na šíji se mu sypal prach. Stiskl zuby tak pevně, až ho rozbolely čelisti.

Jeho srdce divoce bušilo.

Musí střílet, zabít, zničit.

Dhark vystřelil. Znovu a znovu. Vytí a prskání naplnilo vzduch. Jedno klepeto padlo bezmocně dolů. Z otevřeného chřtánu stékaly krvavé sliny.

Ted' vystřelil i Dan Riker. Vleže. Bram Sass se také přidal. Oshuta jen ležel a nehýbal se. Zdálo se, že má něco zlomeného. Dhark ale neměl čas, aby se o něj staral.

Ještě čtyři metry. Ale příšera se blížila a blížila. Velitele pohltilo zoufalství. Dál už ustoupit nemohl. Jako vystřelený proletěl Oshuta vzduchem. Skočil přesně na odpornou hlavu netvora. Několik vteřin se jen držel. Pak Japonec zapojil své kyborgské síly. Dharkovi ještě hodiny poté připadalo, že slyší prskání. Podle jeho názoru si Oshuta musel zlomit rameno, ale zvíře zmučeně zařvalo. Pokusilo se shodit toho ďábla ze svých zad.

Oshuta se držel pevně. Udeřil. Znovu a znovu, stále na totéž místo. Obrovské tělo se náhle začalo třást. Poslední strašlivý výkřik naplnil dutinu. Dhark ještě jednou vystřelil do otevřeného chřtánu. Konec.

Než se netvor svalil, skočil Oshuta na poslední chvíli do bezpečí. Hustá, třpytící se masa krve proudila z těla zvířete.

Zelené oči se zavřely. Poslední trhnutí. Dorazila smrt.

"Rychle ven" zasténal Dan Riker. "Dusím se!"

Bram Sass se podíval na Rena Dharka a potom namířil svůj pohled nahoru. Jednal bez dlouhého rozmyšlení. Vyskočil na stěnu. Rukama vytvářel v písku a kamení trhlínu. Dhark se rozkašlal. Po několika minutách Sasse vystřídal. Pomalu se blížili nahoru. Příkrá stěna vedla nahoru ke svobodě, ke slunci.

Po hodině namáhavé práce to dokázali. Zpátky na povrchu se svalili k zemi. Dýchali čerstvý vzduch. Riker zvracel. Hnilobný zápach zvedal žaludek i Renu Dharkovi.

Jen Oshuta si stále ještě masíroval svou pravou ruku. Měl přitom staženou tvář.

"Nevěděl jsem, že provazce nervů můžou být tak zatraceně tvrdé" zamumlal, když se ho Dhark ptal na jeho stav.

"Půjdem dál. Tentokrát budu vepředu. Musíme si všimnout hlavně těchto zvláštních mechových ploch. Jedna nestvůra za den mi stačí."

Pokračovali ve své cestě. Tentokrát opatrněji.

Hodiny se vlekly. Vlekli se planinou která jakoby neměla konce.

Tma je všechny úplně překvapila. Nezdálo se, že by mezi dnem a nocí byl nějaký přechod. Pronikavě bílé slunce zmizelo na obzoru a nebe se zbarvilo do fialova.

Dhark se náhle zastavil a ukázal dopředu.

"Slyšíte to také?"

Slyšeli to. Šumění sílilo. Připomínalo burácení vody, vodopád. Ren Dhark ale zůstával nedůvěřivý. Vyzval své průvodce k další cestě.

Šumění stále stoupalo. Jekot byl silnější. Ale také temnota zahalila čtyři postavy tak nenadále, že těsně semkli.

Už to bylo tak hlasité, že se mohli domluvit jen těžší.

A potom to uviděli. Blýskavá, fluoreskující vodní hladina. Řeka. Protější břeh mohli jen tušit. Množství burácející vody se hnalo v dravém proudu.

"Tak to je konec naší cesty" řekl Dan Riker temně. "Přeplavat to je nemožné."

Ren Dhark stísněně přikývl. Riker měl pravdu. Jejich cesta tu prozatím končila.

"Strávíme tu noc."

Tam kde stáli padli k zemi. Vlhkost přicházející od řeky byla osvěžující. Vodní tříšť příjemně ochlazovala jejich tváře. Přesto ale nemohli spát.

Jejich myšlenky jim nedávaly klid.

Roboti je stále ještě strašili v jejich hlavách...

Jack O'Sullivan vystoupil ze vznášedla. Pete Garincha ho následoval. Zasmušile se podíval na tmavou oblohu.

"Tady naše cesta končí, chlapče."

Jack si ho mrzutě měřil, ale mechanik ho přátelsky poplácal po rameni.

"Nic ve zlém, Jacku. Dokud se neobjevíte v uniformě kadeta, bude z vás i Matka nadále dělat dítě."

Podal mladému Irovi ruku.

"Vše nejlepší, chlapče. Snad se ještě někdy uvidíme. Jsem na vás hrdý. A hlavu vzhůru. Bude to tam tvrdé. Nenechte se zdolat. Vždycky myslíte na to, že všichni někde museli začít. I velitel Dhark."

"Díky, Pete!"

Jackův hlas zněl trochu chraptivě. Knedlík ho tlačil v krku. Uchopil své zavazadlo, ještě jednou oplatil pevný stisk ruky a otočil se.

Vzpřímený kráčet přes plochu k vysoké budově. Pete Garincha zůstal vzadu. Malá osamělá postava. Jack O'Sullivan se ani jednou neotočil. Teď už znal jen jeden cíl. Dekret poručíka.

Zářivé světlo osvětlovalo vchod do kadetky Cent Field. Někde v dálce startovala kosmická loď. Mladému pilotovi to prozradily záblesky na tmavé noční obloze.

V jeho očích to byla veselá záře. Zmizela když dorazil ke vstupu do budovy.

Zavalitý muž si tam opíral ruce o boky. Jeho tvář působila nevlídně, téměř vztekle.

Jack O'Sullivan zůstal těsně před ním stát a čekal, až mu uvolní vstup.

Kapitán Aserbajdžan to ale neměl v úmyslu.

Výstrčil svou hranatou bradu vpřed. Jeho tmavé oči si prohlédly hocha odzdoła nahoru, odshora dolů.

Pod tím pohledem Jacka O'Sullivanova zamrazilo.

"Tak. Vy jste tady nový" zavrčel kapitán. "Nakonec z vás tu uděláme muže."

Jackovi O'Sullivanovi zrudnul obličej.

Jeho irská krev se dostala do varu. Opatrně odložil svou tašku a navlhl si jazykem rty.

"Já jsem Jack O'Sullivan. A kdo jste vy?"

Kapitán Aserbajdžan přivřel oči. Jeho tvář tak působila ještě divoceji.

"Hochu" řekl protáhle. "Já jsem Aserbajdžan, aby jste správně rozuměl. Kapitán Aserbajdžan. S vámi zelenými zobáky jsem byl zatím vždycky rychle hotový. Vezměte si svůj balíček a hlase se u důstojníka ve službě. Váš obličej se mi nelíbí, O'Sullivaně."

"Mě se ten váš také nelíbí, Aserbajdžane."

Kapitán prudce rozvřel oči. Než ale mohl vydat nějaký zvuk, pocítil na rameni O'Sullivanovu ruku. Chlapec ho odstrčil stranou a umíněně vstoupil do kadetky.

Ve vestibulu objevil skupinu kadetů. Museli jeho vstup pozorovat, protože se všichni dábelsky šklebili. Čemu se tak šklebí nebylo mladému pilotovi vůbec jasné.

Neviděl, že Aserbajdschan stojí ve vchodu a neschopen slova se na něj dívá. Zamyšleně se přitom drbal na bradě. "Zatraceně" mumlal si pro sebe. A pak ještě jednou: "Zatraceně. Ten holomek má v krvi pepř. Typický Ir. Svaté hvězdy, líbí se mi!"

Novému kadetovi se ale kapitán vůbec nelíbil. Již v této chvíli věděl, že s ním budou zacházet tvrdě. Ale Jack O'Sullivan si přísahal, že to všechno vydrží.

Učednická léta nejsou panská léta.

Jeho cíl zůstával stále stejný.

"Kadet Jack O'Sullivan se hlásí do služby!"

13. července 2056 20:00

Ren Dhark a jeho přátelé odpočívali na břehu zdánlivě nepřekonatelné řeky.

Arc Doorn se stále ještě nacházel v údolí Brana.

Kadet Jack O'Sullivan zmeškal výdej uniformy. Vůbec nedbal vzteklého pohledu v otevřených dveřích stojícího kapitána Aserbajdschana.

Matka a Pete Garincha se v jídelně Terra-Motors bavili o ubohých chlapcích, kterým se teď dlouze protáhnou nohy.

POINT OF a COL dosáhly hvězdokupy Dg-45.

KHAN pod Maugoldovým velením cestoval mezi obrannými stanicemi. Rembrouk a Craig stále ještě nenalezli žádné vysvětlení pro ony poruchy senzorů.

Trawisheim podepsal s ředitelem Terra-Motors smlouvu o první dodávce stovky Hurikánů.

Život šel dál. Bez přerušení.

Také život Jose Aachtena van Haaga běžel dál.

Ovšem trochu jinak, než by si představoval. Na jeho nápadně vysokém čele se ukázaly první vrásky. Ale jeho jasné a věčně bdělé oči v úzké, dlouhé tváři se jasně a ironicky třpytily.

Naproti němu seděl Allon Sawall. Čokoládově hnědý dvoumetrový muž se arogantně usmíval.

"Gianti nezpustošili Robon, van Haagu. To jsme byli my. My jsme na Robonu změnili Starlight, Starmoon a všechna ostatní města v suť a popel. Jak na to hledíte?"

Jos sevřel rty.

"Můj názor znáte, Sawalle. Jste ďábel. Šílený ďábel. Nebo opravdu věříte, že můžete bojovat proti pozemské flotile?"

Špinavě šedivé obočí vůdce Robonů se zamračilo.

"Hlídejte si svůj jazyk" zasyčel. "Co je mi do Terry. Co by mě zajímalo lidstvo..."

Jos vyskočil z židle. Chladně blýskl na vůdce Robonů.

"Jste také člověk, Sawalle. Terra je i vaším domovem. Pochopíte to už nebo ne?"

Sawall se stále ještě usmíval tomu, jak Jose Aachtena van Haaga rozzuřil. Nyní se rovněž zvedl. Převyšoval agenta GBO alespoň o hlavu.

"Mýlíte se, van Haagu" řekl hrozivě a nenávisťně. "Jsem Robon. Žádný člověk. Terra je náš úhlavní nepřítel. Jen Gianté jsou naši přátelé. To jsou praví přátelé." Jeho hlas dostal uctivý tón. "Strážci vesmíru jsou naši přátelé. Naši jediní přátelé."

Před zcela překvapeným Josefem se Sawall náhle uklonil.

"Ctím Cal!"

Jos zděšeně klesl zpátky na sedadlo.

Sawall tomu co říkal věřil. Sawall nevěděl o tom že byl člověk a jeho domov se jmenoval Terra. A se Sawallem to zapoměli všichni nepřepojení Roboni. Jos se otřeseně podíval na černého míšence.

Ďábel v lidské podobě?

Jos si myslel něco jiného. Zdálo se, že je to blázen a podvodník. Sawall ale nevěděl co říká. Hnal Robony proti Teře, proti jejich domovu, proti jejich bratrům a sestrám.

Musel ven. Útěk se mu zdál jako jediná možnost, jak zášť a zaslepení tohoto Robona zlomit. Musel ostatní varovat.

Sawall si opět sedl.

"Teď budete odpovídat na mé otázky, van Haagu. Máme prostředky, jak vás přimět k řeči. Věřte mi."

Opět ten arogantní úsměv. Jos Aachten van Haag se nutil ke klidu.

"Prosím" odpověděl klidně.

Padaly otázky. Jos váhavě odpovídal. Věděl, že prozrazené tajemství už žádným tajemstvím není.

Ale Sawall zůstával nedůvěřivý. Jeho pohled zůstával na jeho vězni, zdálo se, jako by ho chtěl vysát.

"A proč vás vlastně Roboni na Teře akceptují, van Haagu? Proč, ptám se vás?"

"Nevím" odpověděl Jos popravdě. Sám to nevěděl. Nedokázal si představit žádnou příčinu.

Ale oči Allona Sawalla se stáhly do úzkých štěrbin.

"Čekám rozumnou odpověď. Naposledy vás varuji."

Jos pokrčil rameny. Navenek byl pevný, otrávený. Uvnitř se potil. Domníval se že už zná Sawalla natolik dobře aby věděl, že vůdce Robonů své hrozby naplní.

Několik vteřin si ho chladně měřil.

"Čekám, van Haagu!"

Sawallův hlas připomínal zasyčení hada.

"Na co, prosím?"

Jos se suše usmál. V Sawallových očích vzplál hněv. Odhodil masku studené arogance. Jeho obličej se zkřivil v grimase.

"Jak chcete, van Haagu."

Tmavá ruka se pohnula ke komunikátoru. Na Jose se rozsvítily tři červená světla. Nepřátelsky. Náhle ho polil chlad. Věděl, co by tento nelidský ďábel mohl udělat.

Jedné východisko - útěk.

Jos se přinutil ke stále ještě zdvořilému úsměvu.

"Žádné násilí není třeba, Sawalle. Stále vám mohu opakovat pouze to že nevím, proč ně Roboni na Teře akceptují. Ani vaše mučení mě nedonutí říci něco jiného. Dělejte si co chcete!"

Jos šel dokonce tak daleko že si přehodil nohu přes nohu a zkřížil si ruce na hrudi.

Sawall pěstí udeřil do tlačítek. Troje dveře současně zasyčely nahoru. Vstoupili tři muži. Tři Roboni. Velcí a silní chlapi. Plni očekávání se podívali na svého šéfa. Ale Jos si jich nevšímal, jeho oči hleděly prázdňě a mrtvě na Sawalla.

"Podrobte našeho přítele donucovacímu výslechu. Nechce přijít k rozumu. Vemte si ho. Je váš!"

Opět ten zlomyslný, ďábelský škleb, opět ta arogance.

Jos se napjal. Tři Roboni se k němu vydali. Agent GBO se kysele usmál. Pomalu se zvedl. Pohledem si ještě jednou změřil Sawalla.

"Děláte chybu. Chcete-li slyšet lež, můžete ji mít hned. Řekl jsem vám pravdu. Jste blázen, zaslepenec. V mých očích jste jen ubožák. Ale nemyslete si, že mám strach."

Jos Aachten van Haag dobrovolně kráčet k prostředním dveřím. Zoufale hledal východisko. Jeho myšlenky přeskakovaly. Útěk - svoboda - záchrana. Zdálo se, že žádná záchrana není. Mučení, donucovací výslechy. Ďábelské metody.

Šel jako v transu. Doprovázel ho Sawallův jízlivý, arogantní smích. Ruka vystrčila Jose ven z místnosti.

Žaludek se mu křečovitě stáhl do malého uzlíčku. Krev se mu s hučením hnala hlavou. Zatnul pěsti a zaryl si nehty do dlaní.

Myslí. Budou tě mučit až už nebudeš moct. Budou s tebou jednat bez milosti, nelítostně. Není tu nikdo kdo by viděl, co budou dělat.

Nemohl jim nic vyčítat. Nejednali z vlastní vůle. Byli nuceni, ovlivněni.

Ale Jos chtěl žít. Za každou cenu. A oni ho budou mučit až k smrti.

Prošel dveřmi. Sawall se stále ještě smál. Ďábelský smích. Cloumal Josovými nervy, vařil mu krev.

Tři muži ho následovali jako loutky. Jos se pokradmu rozhlédl kolem. Ještě jednou zahlédl Allona Sawalla. Vůdce Robonů na něj upřeně hleděl. Ďábelský úsměv na rtech.

Náhle se ozvalo sání a syčení. Ze stropu klesla dveřní deska. Zmizela Sawallova hlava, hrud', nohy. Když se deska dotkla země, zmizel i jeho jízlivý smích.

Jose obklopilo ticho. Smrtící ticho.

"Vpřed!"

Posunkem ukázal nahoru. Jos Aachten van Haag se zastavil. Muži ho následovali v bezpečné vzdálenosti.

Nebylo žádné záchrany. Nebo přeci?

Josovy myšlenky se rychle hnaly vpřed. Rychle, jasně, zaměřené na určitý cíl. O několik metrů dál viděl odbočku.

Musela vést s mírným sklonem dolů. Do mučírny, možná k smrti.

Smrt? Jos se uvnitř zasmál. Strach mu sevřel krk. Chtěl žít, ještě mnoho let. Strach ze smrti ho donutil myslet rychleji než kdy dříve.

Ale spása se neobjevovala. Jos cítil teplý dech svého dozoru na šíji.

Ještě tři kroky k odbočce.

Nikdo mu neudal směr. jeho svaly se napnuly. Poslouchal jejich kroky, měřil vzdálenost, věděl, že bude mít jen jeden krátký okamžik.

Náhle byl ledový a klidný. Žádný rychlý tlukot srdce, žádný splašený pulz, žádné křečovitě sevření. Možná později. Teď ne. Teď měl nervy naprosto klidné.

Jos stoupal nahoru. Ještě metr k odbočce. Jeden krok. Necelý krok. Jos nalevo chodbu dolů neviděl.

Prošel kolem odbočky.

Zaslechl náhlé nadechnutí a hrozivé zavrčení. Kroky za ním ztichly.

"Tudy!"

Jos pomalu otočil hlavu a podíval se přes rameno.

Jeden Robon ukázal do odbočky. Všichni tři stáli přesně před ním.

"Promiňte" zamumlal, otočil se a sklonil hlavu. Jejich číhající pohledy se upokojily.

Jos teď stál dva tři kroky před nimi. Jeden Robon již vstoupil do chodby. Dva další čekali na vězně.

Jos Aachten van Haag jednal.

Věděl, že takový šance se už nenaskytne. Překvapil své protivníky. Výhoda kterou mu dával sklon podlahy se vyplatila.

Vše se stalo tak rychle, že mohli jeho pohyby sotva zahlédnout.

První Robon viděl jen blížící se obrovský stín. Chtěl bleskurychle uhnout, narazil ale na hrud' svého kolegy.

Oba vymrštili ruce do vzduchu a spadli na zem. Jos je přitom nenechal. Přidal jim. Tvrdě a neúprosně. Jeho pěsti dopadly jako kladiva.

Oba Roboni spadli napůl v bezvědomí na kovovou podlahu. Třetí Robon hledal záchranu v útěku. Hlasitě křičící běžel po rampě dolů a zmizel z dohledu agenta GBO.

Ted' šlo o vteřiny.

Jos se hnál po rampě dál nahoru. Se supěním doběhl na plochou střechu. Na fialovém nebi visely zářivé hvězdy. Téměř na dosah, ale Jos jim věnoval sotva letmý pohled.

Hvězdy ho zachránit nemohly. Pohledem přelétl celou střechu. Zasténal jako postřelené zvíře. Jeho rty se sevřely. Na střeše nebylo žádné vznášedlo.

Josu Aachtenovi van Haagovi se zdálo, že se zastavil čas. Bezmocně svěsil ramena.

Útěk skončil tady mezi hvězdami a smrtící hlubinou. Pohltilo ho zoufalství. Vynořil se strach.

Naslouchal. Všude ještě bylo ticho. Ještě jednou zapátral po nepatrném stéblu záchrany. Neměl naději.

Unaveně se Jos dovlekl na okraj krychlové výškové budovy. Hluboko pod ním byla země, záchrana. Cesta nahoru se ukázala být jako špatná volba.

Zoufale přelétl pohledem matná světla cizího města. Viděl prázdné ulice vedoucí nad střechami pod ním. Tam dole je svoboda, život.

Jos hluboce zasténal. Konec.

Stál na konci své cesty.

Každým okamžikem se museli vynořit jeho pronásledovatelé...

Konec dílu 57

??

??

??

??

- 36 -